SANDRA BROWN
SFÂRŞITUL SINGURĂTĂŢII

I

În biroul sobru, placat cu mahon. Al preşedintelui Editurii Scott & Brown, Brian Landon arunca o săgeată spre chipul scriitorului care l-a trădat. Săgeata se înfipse în barba îngrijită a lui Thomas D. Johnson. Brian zâmbi. Acum arunca săgeata cu precizie şi dacă Thomas ar fi fost acum în birou, nu într-o fotografie de perete. Brian ar fi fost satisfăcut. În dimineaţa aceea Thomas îl sunase să-i spună că a semnat un contract de proporţii cu un editor din New Orleans.

— Despre ce-i vorba? întrebă Brian.

— Un tehno-thriller.

— Poftim? Ceva despre un criminal laş care ameninţă să arunce în aer Pământul cu un prăjitor de pâine? Nu ştii nimic despre tehnologia avansată. Pentru numele lui Dumnezeu. Thomas, tu nu înţelegi nici măcar cum funcţionează telegraful!

— Cercetează, băiete. Cercetează.

Editura Scott & Brown nu publica tehno-thriller-uri. Erau specializaţi în albume scumpe de artă, geografie, istorie şi cărţi de ficţiune. Câteva din ultimele publicaţii erau îngrozitoare. Cărţile pe care Thomas le alegea, i se păreau lui Brian cumplit de depresive.

Tehno-thriller-uri! Alese de un om care nici măcar nu ştie să descuie uşile unui autovehicul: Cum se iese din ciudăţenia asta?" întrebase el. Îşi

schimbase numele în Harry şi visa să facă avere. Renunţase probabil la barbă, îşi arsese hainele vechi. Îşi pusese pipa la naftalină şi-şi luase la plimbare câinele de vânătoare. „Sunt curios cât câştigă cu adevărat insuportabilul", gândi Brian. Aruncă o altă săgeată. Thomas Harry îi spusese că era milionar, ceea ce Brian, nu putea crede. Nu întâlnise niciun scriitor care să nu mintă despre câştigurile sale.

Un ciocănit uşor în uşa de mahon îl opri pe Brian să arunce o nouă săgeată. Thomas se oferise să-i trimită o copie a manuscrisului. „Va fi distracţie mare”, îi spusese Brian. „Cea mai mare, dintre cele care îţi vor trece prin mână anul acesta”, adăugase Thomas. Un comentariu cu atât mai neplăcut cu cât nu era adevărat. Brian ura trădătorului numai bine, în timp ce scotea săgeţile din perete.

Sandy Wright se strecură în birou, sperând să-l prindă aruncând săgeţi. A spus-o de multe ori, noul şef nu făcea onoare fostului şef, stimatul Laurent Scott. Brian era de acord. Bunicul său, al cărui tată înfiinţase editura, un bătrân slab şi snob, muncea necontenit. Jurase să nu se pensioneze şi a murit în biroul lui, la masa de acolo, acum 5 ani. Brian, la 38 de ani, nu avea nici cea mai mică intenţie să facă la fel.

— Da, doamnă Wright, spuse, încercând să aibă tonul ca al unuia dintre cei mai mari editori din ţară. Doamna Wright îi puse pe birou un plic. Brian îi observă privirea îndreptata spre portretul înţepat de săgeţi al lui Thomas D. Johnson, îşi strâmbă gura a dezaprobare.

— Portretul nu este fixat direct pe perete. Nu este nicio înţepătură pe placajul de lemn, îi spuse.

— Şi dacă nu-l nimereai?

— Întotdeauna nimeresc.

Scrisoarea vă este adresată dumneavoastră şi

doamnei London. Doamna London era mama lui. Nu era însurat. Cuvintele ei îl luaseră prin surprindere pe Brian care aproape îşi înfipse săgeata în mână. Îşi reveni şi puse săgeata deoparte. Sandy Wright oftă, dar nu spuse nimic, nu mai avea rost. Trecuseră 3 luni şi Brian tot nu semăna cu Laurent Scott. Nici măcar la înfăţişare.

Semăna cu cei din familia London. Era înalt, dar nu ca Scott, slab, cu părul şi ochii negrii ai tatălui său. Un timp, toată lumea a crezut că, în ciuda înfăţişării sale dure, Brian va adopta stilul academic al bunicului său.

Asta se întâmpla înainte ca el să fi plecat la Branville, acum 3 ani. La întoarcere, nimeni nu mai spera nimic.

— Vă mulţumesc, doamnă Wright, spuse el şi aceasta se retrase. Brian uită de Thomas D. Johnson. Nu se gândea decât la scrisoarea de pe birou. Scrisul părea de femeie. Cu siguranţă nu era al lui Richard. O, doamne, oftă Brian. Ceva trebuie să se fi întâmplat cu Richard, iar scrisoarea aceasta le va da vestea rea.

Anny… Anny Compton aflase cine era Brian şi se decise să-i scrie. Nicio şansă. Plicul era prea mic pentru o bombă, iar scrisul măzgălit nu putea fi al Anney Compton, domnişoara bătrână, proprietara magazinului Compton din Branville Era ultimul om la care Brian dorea să se gândească.

Deschise plicul. Înăuntru era o invitaţie pentru el şi mama sa la nunta lui Richard Scott London cu Linda Sharon Wayne, pentru sâmbăta viitoare, în Branville.

O bombă într-un plic nu l-ar fi surprins pe Brian atât de tare. Pe un bilet era scris:

„Richard este bine. Ştiu că doreşte să vă vadă. Vă rog, veniţi. Cred că ar fi foarte bine să fiţi aici. Voi

nu credeţi la fel? Linda”

O glumă? Această Linda a omis să scrie adresa expeditorului sau un număr de telefon, iar în invitaţie nu a cerut o confirmare. Nunta va avea loc la biserica Luterană. Ca să afle mai mult, ar trebui să meargă la faţa locului. Asta dorea de fapt Linda Wayne? Cine naiba mai e şi asta? Brian se gândi că fratele său nu ştia că Linda le trimisese invitaţia.

Brian se lăsă pe spate în scaunul de piele şi îşi închise ochii. Branville!... La 1000 de mile depărtare, 3 ani mai târziu, mai simţea încă pe faţa lui căldura soarelui de august. Revedea lanurile de porumb de la marginea orăşelului şi mulţimea adunată să asculte concertul unei formaţii. Parcă o auzea pe bătrâna Anny Compton anunţând concursul plăpumăreselor, urmând ca banii obţinuţi să fie folosiţi la repararea ceasului din turn.

Premiul întâi îl luase o plapumă cusută de mână, cu cercuri intersectate. Brian a aflat mai târziu că acest motiv se numea „Nunta” şi era inspirat de verigheta tradiţională, creată de plăpumăresele din Branville.

Auzea râsul ei, al lui Anny. Nu cel fals, de domnişoară bătrână, ci un râs plăcut şi liber, neconstrâns de miturile ciudate care i-au dominat viaţa.

A fost o singură dată la Branville şi aproape a distrus-o pe Anny Compton. Aproape s-a autodistrus şi l-a distrus şi pe fratele său. Cum să se întoarcă acolo? „Vă rog, veniţi...”. Brian aşteptase de mult să fie reintrodus în viaţa fratelui său mai mare. O vreme au ţinut legătura. Apoi nimic, timp de 5 ani.

Şi acum, aşa, din senin, această invitaţie la nunta fratelui său. O femeie, pe nume Pamela Wayne, l-a ajutat pe acest ratat să-şi găsească un cămin într-

un hotel abandonat, pe malul râului din apropierea oraşului. Este Linda Wayne fiica ei? Prea multe întrebări... gândi Brian. Şi atât de multe pericole. Poate prea multe.

Îşi pregăti ultima săgeată. Cum va reacţiona Rich când îl va revedea după atâţia ani? Va fi peste puterile lui? Intenţia Lindei Wayne este bună, dar ştie ea ce s-ar putea întâmpla invitând familia înstrăinată a logodnicului ei?

A-l supăra pe Rich nu era teama cea mai mare a lui Brian. Erau fraţi. Rich a plecat de acasă pentru că-şi iubea familia şi îi era loial. Brian ştia asta. Cel mai tare se temea de o domnişoară bătrână, slabă, roşcată din Branville. Cum va reacţiona Anny Compton când se va duce acolo? Brian se ridică în picioare. „Te va vâna, omule!”

Aruncă săgeata. „Cu un aruncător de flăcări” Vârful săgeţii se înfipse în lemnul de mahon, departe de nasul lui Thomas Johnson. Şi asta numai din cauza Annei Compton. El era, probabil, singurul bărbat care ştia că ea nu era ceea ce pretindea, o doamnă rafinată. De aceea ea îl ura. Acum 3 ani, la despărţire îi spusese: „Să pleci, mizerabilule!"

Mai rău, el crede că a fost singurul bărbat care a minţit-o şi ea l-a crezut. Cel puţin până acum. Şi deoarece în toţi aceşti 3 ani ea nu l-a căutat cu o găleată de smoală, presupune că nu şi-a dat încă seama că el a minţit-o. Dacă s-ar întoarce în Branville, ea ar şti atunci. Ce se va întâmpla?

— Domnişoara Compton?

Anna recunoscu vocea de la telefon, era a doamnei Sheridan de la magazinul de sticlărie şi obiecte de uz casnic. Luni întregi după moartea mătuşii sale, acum 3 ani, personalul de la magazin nu ştia cum să se adreseze tinerei Anna Compton. Cei mai

mulţi o strigaseră Anny dintotdeauna, dar acum, când le era şefa, nu mai era potrivit. Aşa că se hotărâseră, fără ca ea să ştie de discuţiile lor, pentru domnişoara Compton, la fel cum se adresaseră şi mătuşii sale. Ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Şi, din multe puncte de vedere, aşa era.

— Linda Wayne e la mine, spuse doamna Sheridan. Anny se aşează în scaunul din lemn de cireş pe care mătuşa ei îl cumpărase în 1925.

— Da? întrebă ea.

— A venit să-şi completeze registrul de cadouri pentru nuntă, dar ştii tu cum e domnişoara Wayne. Acum spune ceva despre nişte ritualuri feudale. Mi-e frică că nu mă descurc cu ea.

— Trimite-o la mine, spuse Anny înăbuşindu-şi râsul. Linda Wayne nu s-a schimbat de când a plecat din oraş. Voi rezolva această problemă, sunt bucuroasă să te ajut.

Patricia Sheridan nu-şi ascunse uşurarea, nu pentru că Anny ar fi putut mai lesne să o facă pe Linda fericită.

Cinci minute mai târziu, doamna Sheridan, împreună cu viitoarea mireasă, intră în biroul liniştit al lui Anny. Doamna Sheridan înmânã lui Anny cataloagele din bambus, în faţa biroului din lemn de nuc.

Linda Wayne nu se dezminţea, era la fel de extravagant îmbrăcată ca întotdeauna. Nici că s-a îndrăgostit de cel mai excentric om din oraş nu era de mirare. A fost, dintotdeauna, o independentă

— A fost ideea mamei, spuse Linda.

— Ca de obicei, îi răspunse Anny, zâmbind. Un registru pentru cadouri de nuntă uşurează sarcina mamei miresei. Altfel, oamenii dau telefon să întrebe ce cadou ar fi potrivit să cumpere miresei. E prea

obositor pentru ea şi poate greşi, dând un sfat nepotrivit .

Linda se încruntă. Se bârfea în oraş că ea ar fi în stare să se urce în maşină şi să plece din oraş la fel de repede precum venise. Nu pentru că nu l-ar fi iubit pe Richard, ci pentru că acesta era felul său de a fi.

Chiar în dimineaţa aceea, Anny ascultase discuţia dintre doi vânători care se întrebau cum va suporta logodnicul Lindei o nuntă aşa de mare. Va fugi? Va ceda nervos?

— Ei bine, spuse Linda, situaţia aceasta mă face să par o feministă şi o revoluţionară.

Linda nu şi-a ascuns niciodată gândurile. Anny o admira pentru asta, aprecia oamenii direcţi, chiar dacă ea era o diplomată.

— Ai dreptate, dar nu cred că ceilalţi văd lucrurile la fel.

— Crezi că se va gândi cineva să-l aducă aici pe Richard să-şi aleagă bibelouri? întrebă Linda.

— Nu, nu cred, nu aşa se obişnuieşte.

Fusese un şoc pentru Anny să o vadă pe Linda răsfoind un catalog „Wender”. Dar spre deosebire de Linda, care era o nonconformistă, ei bine, Richard… De ani de zile localnicii se întrebau dacă.ar trebui să cheme un expert pentru a-l consulta şi constata dacă materia lui cenuşie era în regulă. Locuise singur, într-o casă izolată, vreme de 5 ani şi nu făcuse rău nimănui. Anny îşi dăduse seama de mult că lumea îl bârfea fără rost. Îşi închipuise că era un pustnic modern aşa cum şi ea devenise domnişoara bătrână, precum dorise, ceea ce nu însemna că erau amândoi ţicniţi. Richard hotărâse însă să renunţe la izolare când a cunoscut-o pe Linda, ceea ce Anny nu intenţiona.

— Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai practică, spuse Lindei. Vrei să te trezeşti cu trei servicii de ceai

din argint? Linda se strâmbă.

— Nu vreau nici măcar unul. Anny notă în registru, apoi adăugă:

— Când oamenii nu cunosc dorinţele miresei, tind să cumpere ceea ce-şi doresc ei. E normal. Va fi o nuntă mare, nu-i aşa?

— Aşa vrea mama. A invitat o jumătate de oraş. Eu şi Richard am fi fost fericiţi să fim cununaţi de un judecător de pace, fără multă zarvă.

Anny nu o crezu. Richard avea groază de lume multă, dar de dragul Lindei şi a mamei sale, singurele lui prietene pe care le-a avut în toţi ani, ar suporta această încercare, în timp ce Lindei i-ar fi făcut mare plăcere să fie din nou în centrul atenţiei, nu pentru că ar fi fost răsfăţată că abia se întorsese acasă şi trebuia să se obişnuiască cu gândul că era pentru totdeauna. Nunta era un mod plăcut de a se apropia din nou de oamenii din oraşul său natal. Linda trecea de la o stare la alta. Lui Anny i se părea normal, ţinând cont de emoţiile unei nunţi mari, de relaţia cu mama sa, cândva distrusă şi bârfele despre familiile Stockton şi Wayne legate de documentul găsit în acea cutie de metal apărută nu se ştie cum de sub zidul bisericii. Anny nu avea de gând să-i amintească această ştire senzaţională.

— Ei bine, spuse Linda, sunt aici, hai să terminăm odată treaba asta. Gândul că am să mă pricopsesc cu un stoc de tăviţe pictate cu peisaje din Colorado şi o grămadă de cupe pentru sosuri, mă înnebuneşte.

Anny nu-i spuse Lindei că Eve Burdette obişnuia să ofere aceste lucruri drept cadou la fiecare nuntă la care participase încă din 1964, când se mutase în oraş.

— Să-ţi explic cum se completează acest registru, spuse Anny dificilei sale cliente. Faci lista cu

toate obiectele de uz casnic pe care tu şi Richard le doriţi: porţelanuri, tacâmuri, pahare, prosoape.

— Richard nu-şi doreşte nimic. Ar fi fericit şi dacă ar trăi într-o peşteră.

După cum anticipase Anny, Linda se apucă de treabă. Trecu rapid peste mărfurile prea simple, prea drăguţe sau prea scumpe şi alese un serviciul elegant din porţelan englezesc, un platou de argint american, cuţite braziliene şi se hotărî asupra unui set de pahare Brotherhood. Anny încercă să şi-l închipuie – şi, ciudat, reuşi – pe Richard bând dintr-un asemenea pahar. Cine spunea că provenea dintr-o familie nobilă de pe coasta de vest? Anny, la fel ca şi ceilalţi locuitori din Branville, nu ştia mai nimic despre misteriosul bărbat care locuia în căsuţa singuratică. Linda o întrebă:

— Crezi că e prea târziu ca eu şi Rich să fugim?

— Oamenii tot v-ar cumpăra cadouri, îi răspunse Anny. Terminaseră treaba. Deşi ocupată, Anny nu se gândea să-i dea de înţeles Lindei că trebuia să plece. Linda trecuse prin multe în ultimele săptămâni şi pe deasupra trebuise să suporte şi bârfele care nu erau nici pe departe adevărate.

Linda, parcă citind gândurile lui Anny, îi spuse:

— Tu n-ai fost căsătorită niciodată, nu-i aşa?

— Nu, n-am fost.

— Asta-i bine. Dar te-ai gândit vreodată să te măriţi?

— Nu.

— Eu cred că o femeie nu trebuie să se mărite, ca să fie fericită.

— Dar tu eşti fericită cu Richard, nu?,

— Da. Linda zâmbi. Da, sunt.

Îndrăgostită de Richard, Linda se schimbase. Dragostea avea un efect pacifist asupra ei, era mai potolită decât atunci când năvălise în oraş.

— Dragostea nu are un efect pozitiv asupra mea, din păcate. Mă tulbură şi mă face să mă port prosteşte. Îmi pierd controlul, spuse Anny.

Linda o privi cu uimire. Nu-şi putuse închipui că Anny ar avea ceva de spus despre dragoste.

— Nu asta este esenţa iubirii, îi spuse.

— Pentru unii da, dar… Anny se opri brusc. Ce-o apucase? Vorbesc din punct de vedere teoretic. Eu niciodată… Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Apoi schimbă subiectul: în ce stadiu este renovarea?

— Va fi foarte frumos. Mai bine decât mă aşteptam, după toate câte s-au întâmplat. Trebuie să vii să vezi.

Linda se întorsese în oraş, urma să se mărite şi pe deasupra începuse renovarea vilei Geronimo.

— Aş veni cu plăcere, spuse Anny.

— Eşti binevenită oricând. Mulţumesc pentru ajutor, adăugă Linda.

— N-ai pentru ce.

— Cum să nu, m-am purtat copilăreşte şi tu ai fost atât de drăguţă! Apropo, magazinul este tare frumos. Mătuşa ta ar fi foarte mândră. Anny Compton era o doamnă. Ne lipseşte tuturor

— Da, aprobă simplu Anny.

— Eu am să plec, spuse Linda şi se ridică brusc. Mă descurc eu şi cu nunta asta. Branville are nevoie de o petrecere mare.

— Ai dreptate. Ai veşti de la poliţie?

— Niciun cuvânt.

Se vorbea mult în oraş despre această descoperire. Ziarul local relata în ce stadiu se afla ancheta, localnicii făceau speculaţii. Se poate ca cineva să fi venit din alt oraş sau din alt stat, să fi săpat o groapă şi să fi ascuns acolo documentul compromiţător. Bine, dar ce căuta în cutie acel rest de

deget de femeie pe care se afla un minunat inel de aur cu diamant? Şi în ce scop fusese îngropată cutia acolo lângă zidurile bisericii? Dar lucrul cel mai curios era că pe capacul cutiei se găsea monograma realizată artistic a familiei Stockton, una dintre întemeietoarele oraşului. Se pare că acele hârtii erau un testament foarte vechi, cuvintele fiind pe alocuri şterse. Cei mai în vârsta îşi aminteau că existaseră neînţelegeri între diferitele ramuri ale acestei familii, însă nu cunoşteau amănuntele. Trecuse prea mult timp de atunci şi totul fusese dat uitării. Şi acum, deodată totul revenea în actualitate şi răscolea imaginaţia locuitorilor oraşului, dând prilej la tot felul de speculaţii. Şi era cu atât mai interesant şi mai incitant cu cât era vorba despre unul dintre cetăţenii de vază ai Branvill-ului.

— Sper că totul va fi bine, spuse Anny.

Linda schiţă un zâmbet.

— Mulţumesc. Era să uit. Richard vrea să ştie dacă vii la nuntă. Vii, nu-i aşa?

— Da, mi-ar face plăcere, dar nici măcar nu-l cunosc pe Richard.

— El te-a văzut în oraş, te admiră, spune, pentru echilibrul pe care pari să-l ai. A spus că dacă e să îndure o nuntă aşa de mare, măcar să aibă în preajmă oameni care să nu-l facă să se simtă jenat.

Ochii Lindei se umeziră.

— Îi este aşa de greu, nu se simte prea bine în preajma oamenilor, nunta aceasta va fi o încercare pentru el. Jumătate din oraş va veni şi poate şi familia sa.

— Nu m-am gândit că are familie, spuse Anny.

— Mamă şi un frate. Sunt din Crewtown, o lămuri Linda.

— Din Crewtown? întrebă Anny simţind cum i se înmoaie genunchii.

— Da. O familie bogată de pe coasta de vest.

Brian Prescott, bărbatul care o cucerise pe vremuri pe Anny, era din Crewtown, Oregon. Trebuie să fie o coincidenţă. Mizerabilul acela nu putea avea nimic în comun cu Richard Landon.

— Vin şi ei? întrebă Anny.

Linda tuşi stânjenită.

— Nu ştiu. Din câte mi-am dat seama, nunta noastră va fi prea curând pentru un Landon.

— Cred că Richard este nerăbdător să-i vadă.

— Nu prea cred. De când s-a mutat aici nu a prea avut de a face cu familia sa. El spune că e vina lui. Iar eu nu sunt de acord. Ei nu au ştiut de el vreo 5 ani, iar când le-a dat de veste, le-a spus să-l lase în pace. Atunci ei ar fi putut, dacă ar fi vrut, să ţină legătura cu el. Linda oftă. Aşa cum am făcut eu.

— I-a invitat Richard?

— Nu chiar.

Anny înţelese imediat.

— Adică i-ai invitat tu. Fără să ştie el?

— Da, răspunse Linda.

— Va fi foarte interesant, gândi Anny cu voce tare.

— Vom vedea ce va fi, adaugă Linda.

Anny promise Lindei că va sugera celor care vor veni să cumpere cadourile pe care le indicase Linda. Aceasta plecă mulţumită. În urma ei, Anny se gândea de ce era îngrijorată din cauza lui Brian Prescott numai pentru că era din acelaşi stat cu Richard Landon. Animalul acela reprezenta numai un secret urât al vieţii ei. Luă registrul de cadouri şi plecă spre Patricia Sheridan. Îi va plăcea nunta care urma să aibă loc, atât timp cât nu era a ei.

II

— Nu reuşesc să înţeleg cum se poate mărita Linda Wayne cu acest falit! Cuvintele lui Eve Burdette o împietriră pe Anny.

Asta se întâmpla la două zile după ce Linda fusese în biroul ei, răsfoind catalogul de cristaluri. Era joi, ziua în care Anny dădea lecţii de pian şi plecă de la magazin cu o oră mai devreme.

— Se pare că s-au descifrat câteva litere din numele scrise pe acele hârtii şi acestea se regăsesc în numele familiei Stockton, continuă Eve. Mary Lang, care alegea papiote de aţă albă, spuse oftând:

— Sper să ni se spună curând despre ce este vorba. Nu crezi că ar fi timpul?

— Am înţeles că acum se analizează autenticitatea documentului, adăugă Julie Maine, una dintre cele mai drăguţe doamne din Branville. Este o treabă foarte dificilă, deoarece trebuie consultate şi arhivele şi trebuie verificate semnăturile unor persoane care nu mai sunt demult în viaţă. Eu prefer totuşi să se facă o investigaţie temeinică şi să se stabilească adevărul fară nicio posibilitate de tăgadă.

Eve Burdette pufni:

— Eu cred că poliţia nu se grăbeşte. Toată lumea doreşte ca aceste acte apărute atât de surprinzător să fie false şi să nu umbrească cinstea familiei Stockton.

— Eve, este într-adevăr o poveste veche peste care s-a aşternut vălul timpului şi uitarea, dar este o realitate a prezentului, spuse Julie.

— Eu cred că e ceva necurat la mijloc, insistă Eve.

— Şi ce dacă? adăugă Mary şi deodată păli. Asta ar însemna…

— … că familia Stockton şi-a clădit prosperitatea şi onorurile de care s-a bucurat şi se bucură şi în prezent pe necinste, pe fals, pe furt josnic, sări Eve.

— Doamne, Dumnezeule, oftă Mary, cine ar fi crezut că nişte oameni atât de…

— Eu m-am îndoit întotdeauna că averea lor a fost făcută pe căi cinstite, spuse Eve, care în toţi aceşti ani nu-şi exprimase niciodată părerea. În permanenţă am avut senzaţia că familia aceasta se învăluie într-adins în mister şi face paradă de probitate şi demnitate.

— Julie Maine oftă, vădit supărată de această discuţie şi se îndreptă spre casierie cu o bucată de pânză imprimată.

— Anny, nu te-am văzut. Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine, doamnă Maine. Să vă ajut?

În stânga lor, Mary Lang şi Eve Burdette continuau discuţia despre evenimentul care zguduise literalmente toată suflarea din Branville.

— Poate crezi că sunt răutăcioasă, spuse Eve, dar eu m-am întrebat mereu cum a reuşit Stockton să urce atât de sus în lumea afacerilor, având în vedere că locuieşte într-un oraş atât de mic. Din câte am auzit este în conducerea mai multor companii mari din ţară, inclusiv a unor bănci internaţionale cu sediul în state. Nu-i aduc nicio acuzaţie, dar cred şi am crezut în toţi aceşti 40 de ani de când îl ştiu, că ori este sprijinit de vreo personalitate politică, ori a desfăşurat şi desfăşoară vreo activitate dubioasă..

— Opreşte-te, îi spuse Mary. Ce vrei să insinuezi? Nu cumva crezi că Allan Stockton este amestecat în acţiuni de spionaj sau în traficul de droguri şi băncile în a căror conducere se află îi folosesc la spălarea banilor rezultaţi din aceste afaceri? Nu pot să concep aşa ceva. Dintotdeauna familia lui a fost privită ca un exemplu de cinste în afaceri. Cu toate că, cine ştie…

Eve, care alegea un balot de melană, îi spuse:

— Nu-mi place bârfa, dar eu nu o pot vedea Linda Wayne măritându-se cu pustnicul acela, având în vedere situaţia de faţă. Am crezut că vor amâna nunta.

— Vai, Eve, spuse Mary râzând, pentru ce ar amâna Linda nunta? Schimbă subiectul: Vrei să te uiţi la pelerina asta?

Julie Maine întinse 2 dolari lui Anny pentru bucata de pânză. Aceasta îi dădu restul şi bonul.

Julie întrebă:

— Ai întâlnit-o pe Linda de când s-a întors acasă?

— A venit acum 2 zile să-şi completeze registrul de cadouri pentru nuntă.

Ochii Juliei se măriră de uimire la gândul că rebela Linda a avut răbdare să completeze registrul, dar se abţinu să spună ceva. În schimb, în spatele ei, comenta:

— Nu-mi pot imagina cum a vrut Linda să facă ceva atât de normal. Seamănă cu bunica ei. Tu nu-ţi aduci aminte de Dora Stockton, era la fel de sălbatică şi imprevizibilă ca Linda Wayne. Ciudat, mătuşa ta se înţelegea foarte bine cu Dora, nu ştiu de ce, doar erau foarte diferite!

— Anna era foarte tolerantă, adaugă Mary Lang.

— Da, aproba Eve. Până şi acra Eve Burdette o admirase pe Anna Compton.

— Sunt convinsă că va fi o nuntă foarte frumoasă, spuse Anny, regretând că nu plecase să servească celelalte cliente. Nunta, care era subiectul de discuţie al oraşului, avea o influenţă asupra ei, pe care nu o înţelege. Oare pentru că Richard era din Oregon? Nu. Nu se mai gândea la Brian Prescott de mult. Dacă nunta o tulbura aşa de mult era din cauza tensiunii care domnea în oraş. Îndreptându-se spre ieşire, se întreba dacă ea fusese vreodată subiectul bârfelor oraşului. Sigur, lumea vorbea despre ultimul aranjament al magazinului ei, dar niciodată, era aproape sigură, despre ea, despre viaţa ei.

„Pentru că este anostă”, îşi spuse Anny. Nu asta voise? Sentimentul că viaţa trecea pe lângă ea se risipise la fel de repede precum o invadase. Asta era viaţa, cel puţin a ei. Nu alesese să hoinărească cu un fotograf din elita Coastei de Est, care nu ar fi înţeles-o

pe ea şi comunitatea la care ea ţinea. Locul ei era în Branville, aici era casa ei. Brian Prescott era un cretin la care se gândea de 2 zile fără să se poată opri. Trebuia. Oregon era un stat destul de mare şi astfel şansele ca recuzatul oraşului şi fotograful ticălos să se cunoască erau aproape nule. Iar Brian nu era dintr-o familie bună. Şi mai ştia că nu trebuia să se arate prin Branville. Nimeni nu ştia că fuseseră odată amanţi. Nici măcar Jill Adams de la frizerie? Nici plăpumăresele care cercetaseră şi aflaseră istoria de 140 de ani a oraşului. Pentru toţi Anny era la fel ca Anna Compton, onorabila sa mătuşă. Ea ştia că nu-i ca mătuşa. Ştia şi Brian Prescott. Era atât de absorbită încât nu-şi dădu seama că ajunsese acasă. Intră şi lăsă uşa deschisă, să intre aerul proaspăt de seară. Mai era o jumătate de oră până să vină primul elev. Avea timp să bea o cană de ceai.

Se duse în bucătărie, puse fierbătorul de ceai, se aşeză pe scaun şi privi pe fereastră în grădină. Frunzele albe ale arţarului căzuseră. Iarna nu era departe. Oftă. De ce oare era atât de deprimată? Pregăti ceaiul, puse serviciul de porţelan şi biscuiţi pe o tavă de lemn şi se îndreptă spre camera cu pianul.

Aproape scăpă tava când îl văzu pe Richard Landon, care i-o luă din mână şi o aşeză pe masa pliantă.

— N-am vrut să te sperii, spuse. Erau primele cuvinte pe care el i le adresase în cei 5 ani de când locuia în Branville.

— E în ordine, răspunse Anny.

— Cânţi la pian?

— Mm, da.

— Nu ştiam.

— Doriţi o ceaşcă de ceai? îl întrebă ea.

— Nu, mulţumesc, zâmbi Richard.

Lui Anny nu-i plăcea Richard. Nu ştia de ce. Nu-i plăceau bărbaţii în general. Bărbaţii înalţi, bruneţi, din Oregon în special.

„Gândesc prea mult”, îşi spuse Anny.

— Te simţi bine? o întrebă Richard.

— Perfect.

— Cred că ştii cine sunt.

— Eşti Richard Landon, toată lumea ştie.

El zâmbi ironic.

— Îmi închipui. Nu vă mai reţin, domnişoară Compton.

— Anny, îl corectă ea.

— Bine, Anny. O fixă o clipă. Am venit pentru Linda. Îţi este recunoscătoare pentru că ai ajutat-o alaltăieri.

— Ajut pe toţi clienţii mei, domnule…

— Spune-mi Richard. Eu şi Linda vrem să fie bine.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Anny.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai ajuta-o pe Linda. Nu vrea să supere pe nimeni.

Nu spusese Linda acelaşi lucru despre Richard? Anny se înduioşă de grija unuia pentru celălalt. Asta se chema dragoste. Doi oameni care să fie împreună, fără să-şi ceară să se schimbe, fără să ceară celuilalt perfecţiunea, acceptându-se reciproc.

— N-aş deranja? întrebă ea.

— Nu.

— Atunci am să văd ce pot să fac.

— Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere. Foarte curând Linda se va simţi acasă din nou. Aici sunt familia şi prietenii ei.

— Mă bucur că eşti alături de ea, îi spuse Richard şi ieşi pe uşă. Anny merse după el pe verandă şi-l strigă:

— Richard, Linda mi-a spus că eşti din Oregon. Am cunoscut odată pe cineva de acolo.

— Pe cine?

Anny înghiţi în sec. Nu-i pronunţase până acum numele în public.

— Un tip pe nume Brian Prescott.

Richard Landon înmărmuri, făcând ochii mari.

— E fotograf, adăugă Anny rapid. A făcut un album pentru mătuşa Anna.

— Aş vrea să-l văd, ceru Richard.

— Îl am în bibliotecă.

— Adu-l, spuse scurt Richard. Anny intui o curiozitate în tonul lui, pe care nu şi-o putu explica.

Se întoarse cu albumul pe care Brian Prescott îl făcuse mătuşii Anna cu câteva săptămâni înainte de a muri. Fotografii care surprinseseră momente frumoase ale vieţii mătuşii. Cu toate lipsurile sale, Brian Prescott era un fotograf talentat.

— Acest Brian Prescott, întrebă Richard abia auzit, îţi este prieten?

— Nu! răspunse ea.

— Te-a făcut să suferi?

Ea negă.

— Mi-amintesc că era din Oregon şi mă întreb dacă îl cunoşti.

— Nu, spuse Richard. Nu cunosc niciun Brian Prescott.

*

Brian Prescott, se gândea că era ca şi mort. Dacă Anny Compton nu-l omorâse, fratele său sigur o va face. Ascuns în maşina pe care o închiriase în Portland, îl urmărea pe Richard îndreptându-se spre centrul oraşului. Părea supărat. Şi el era supărat.

— Nu, nu cunosc niciun Brian Prescott.. Asta-i tot ce auzise, dar era de ajuns. Reîntoarcerea în Branville nu va fi prea plăcută. Anny întrebase de el, fratele său aflase că fusese cândva în Branville. Când Anny va afla că a minţit-o, va fi norocos dacă va reuşi să scape întreg. Când Richard va afla că venise acum 3 ani să se intereseze de el şi a minţit, îl va…

— Eşti un om mort, îşi şopti.

Fusese ideea mamei să vină cu 10 zile mai devreme în Branville. Îi dăduse telefon la Dublin, unde era în vizită la unul din cei mai buni autori care îşi publicau cărţile la Scott Brown.

— Scrisoarea pe care am primit-o, îi spuse ea, nu dă prea multe explicaţii.

— Ştiu.

— Crezi că vrea să mergem acolo?

— Ştii cine e Linda Wayne? îl întrebă mama sa.

— Familia Wayne e una din cele mai proeminente din Branville. Îşi alese cuvintele cu grijă. Îmi aduc aminte că am întâlnit o femeie pe nume Pamela Wayne. Îl proteja pe Richard. Linda ar putea fi fiica ei.

Candy Landon nu mai spuse nimic timp de două minute. Raţională, nelăsându-se pradă geloziei, îndură cu greu faptul că fiul său fugise de ea şi căutase ajutorul altei femei.

— Poate mai e o speranţă, spuse ea în final, abia şoptit. Dacă ar fi măcar fericit… Nu pot pleca de aici mai devreme de săptămâna viitoare. Care e programul tău, Brian? Nu cred că ne putem duce dacă nu ştim cu siguranţă că el ne vrea acolo. Poate nu e nicio nuntă şi acesta este un şiretlic să ne aducă acolo. Dar asta nu-i caracteristic pentru Richard, nu?

— Nu mamă, spuse convins Brian.

— Sau poate e ideea Lindei Wayne?

— N-aş crede

— Totul e atât de neaşteptat! Dacă este cineva care foloseşte această ocazie să ne aducă acolo?

— E posibil, admise Brian.

Candy London oftă adânc.

Deci Richard se însoară… Căzură de acord ca Brian să meargă la Branville şi să afle ce îi aştepta peste 10 zile. Îi venea greu lui Brian, din cauza lui Anny Compton, însă dorea mult să-şi revadă fratele. Anny n-avea decât să suporte prezenţa lui în oraş şi să aibă încredere că el nu va povesti nimănui despre aventura lor de acum trei ani. Spera ca ea să-l fi uitat. Bineînţeles că ea nu-l uitase. Cum putea uita bărbatul care îi furase virginitatea?

Coborî din maşină şi se îndreptă spre casă. Nimic nu se schimbase, totul era ca pe vremea când mătuşa Anna era în viaţă. Mătuşa influenţase mult viaţa lui Anny. Prea mult, poate. Şi îşi dăduse seama de asta. Se confesase lui Brian.

— Magazinul va fi al lui Anny, este tot ce am să-i dau. Sper să nu fie o povară pentru ea, cred că ea ştie că mă voi întoarce în mormânt dacă se va hotărî să-l vândă.

Brian se simţi jenat.

— Nu înţeleg de ce te gândeşti la moarte.

Ea îl luă de mână şi râse.

— Brian, prietene, amândoi ştim că nu mai am mult de trăit.

Ajunsese în faţa uşii. Inima îi bătea cu putere. Acum trei ani, mătuşa Anny îl servise cu îngheţată şi prăjituri, ce va primi acum de la nepoata ei? Un pahar de limonadă în cap, o plăcintă în faţă? Anny Compton nu uitase şi nu iertase.

Împinse uşa, intră şi-i strigă numele, gândind: Omule, eşti ca şi mort!

III

— Anny, spuse el şoptit, sunt eu, Brian. Aşteptă răspunsul, uitându-se împrejur. Nimic nu se schimbase. O strigă din nou şi intră în sufragerie. Aici, Anny modificase câte ceva, înlocuind stilul victorian al

mătuşii ei. Într-un colţ se afla pianul. Îşi aduse aminte bucuria mătuşii, uimită de calităţile nepoatei. Îi spusese atunci:

— Asta e ceva ce n-a moştenit de la mine. Brian, tu cânţi la pian?

Da. Cântă. Cântă şi Richard. Învăţase pentru că aşa fusese moda. Înaintă spre pian şi cântă o octavă, apoi alta.

— Dick? striga Anny de undeva din casă. A fost grozav. Ai dificultăţi cu mâna stângă, dar se vede că ai exersat. Apăru în sufragerie, rămânând împietrită în uşă. Vai, nu! exclamă ea şi-l străfulgeră pe Brian cu privirea.

— Bună Anny, îi spuse el. Nu-şi putea da seama dacă se schimbase. Era la fel de frumoasă ca acum trei ani, temperamentul său se putea ghici în ochii ei de un albastru cenuşiu. Era îmbrăcată sportiv, aşa cum niciodată nu s-ar fi dus la magazin, dar îngrijit. E sexy, gândi Brian, observând că ea avea pumnii încleştaţi. Ea îi spuse printre dinţi:

— Eşti ca un vampir. Ai venit să faci fotografii în legătură cu viaţa oamenilor din Branville?

— Ce? Habar n-am despre ce vorbeşti, îi spuse el.

— Neştiutor şi inocent ca întotdeauna, nu-i aşa Brian? Te cred, de data asta. Cred că ai venit pentru un motiv rezonabil: nunta Lindei Wayne şi a lui Richard London. Brian împietri. Ea ştia cine este. Deci nu mai avea cum să-şi pledeze cauza.

Anny continuă rece:

— Un individ din Oregon care se însoară şi care se întâmplă să fie înstrăinat de familia sa renumită de pe Coasta de Est. Te-ai găsit să-ţi bagi nasul. Eşti o lipitoare, pur şi simplu, un vampir şi o lipitoare.

Acum realiză el adevărul. Primul: nu uitase de

el; al doilea: nu-l iertase; al treilea: nu ştia că nu mai era un simplu fotograf, ci preşedintele de la Scott & Brown; al patrulea: nu ştia că este fratele lui Richard Landon. Mai avea o şansă să plece întreg din casa ei. Şi chiar o şansă, mai mică, s-o facă să înţeleagă de ce se purtase aşa cu trei ani în urmă.

— Anny, vreau să stăm de vorbă. Ai un minut liber?

— Nu am nicio secundă pentru tine, Brian Prescott. Dacă ai crezut că te vei întoarce în Branville şi în viaţa mea şi vei fi binevenit, înseamnă că te-ai ţicnit. Şi acum pleacă, înainte să… Respiră adânc, dar ochii înlăcrimaţi nu mai puteau ascunde durerea ce i-o pricinuise Brian. Dumnezeule, cum de te-ai întors?

— Am fost invitat la nunta lui Richard, îi răspunse el.

— Da? De cine? De ce? Anny se uită la el de parcă i-ar fi spus că Linda şi Richard invitaseră la nunta lor o gorilă.

Nu aşteptase înţelegerea lui Anny, cu atât mai mult cu cât el nu-i spusese acum trei ani despre el decât că era în trecere, un fotograf pe drumuri, un iresponsabil care nu ar fi rămas pentru dragostea unei femei. De aceea el era pentru ea o lepădătură, un vampir, o lipitoare şi toate celelalte.

Se schimbase în aceşti trei ani şi nu mai voia s-o facă să sufere.

— Am fost invitat din curtoazie, iar eu am venit din acelaşi motiv, îi explică Brian

— Pe dracu, îi răspunse Anny furioasă

— Ştii, pentru o femeie care se vrea să fie o lady, vorbeşti cam urât.

— Vreau să pleci din casa mea, îl somă ea.

— Nu te porţi frumos, spuse el oftând.

— Iar tu ai avut tupeu să vii după tot ce mi-ai

făcut?

— Dar ce ţi-am făcut?

— Adică ce ne-am făcut unul altuia. Şi acum ieşi!

Brian schimbă tactica. Era necesar ca Anny să nu pornească un scandal, nu de alta, dar el avea biletul de întoarcere pentru duminica de după nuntă şi trebuia să rămână în Branville.

— Anny, ştiu că nu a fost frumos din partea mea să dau buzna aici, dar dacă aş fi sunat la uşă nu mi-ai fi deschis. Din câte îmi aduc aminte ţie îţi plac bârfele, dar nu cele despre tine.

Anny se cutremură.

— Pleacă, Brian. Strecoară-te afară din casa mea şi din Branville, aşa cum te-ai strecurat când ai venit. Nu-mi pot imagina cum ar putea Richard avea nevoie de un prieten ca tine. Brian se gândi că probabil Richard nu avea nevoie de el. Dar erau fraţi şi aşa rămâneau.

— Nu l-am văzut de trei ani, spuse el, ceea ce nu era chiar adevărat. Îl văzuse pe Richard acum trei ani. De la distanţă. Nu-şi vorbiseră. Brian crezuse că fratele său nu era pregătit şi plecase de dragul lui. Anny îl fixă cu ochii săi pătrunzători ce-i aminti de furia, de pasiunea ei. Ce mult pierduseră când el părăsise Branville!

Anny îl întrebă:

— El te-a invitat?

— Într-un fel da.

— Adică cum? Stai, nu-mi spune, îl opri ea şi, arătând spre ieşire, îi spuse:

— Ieşi! Acum. Te porţi dezonorant. Nu ştiu ce vrei. Dar nu te voi lăsa să strici nunta lui şi a Lindei. Richard s-a schimbat. Este fericit. Chiar dacă sunteţi amândoi din Oregon şi probabil îi cunoşti familia, nu îi

eşti prieten. El nu şi-a invitat nici măcar mama şi fratele. Linda i-a invitat. El nu ştie, şi dacă îi vei spune... Jur că te voi zdrobi. Aşa că lasă-l în pace, şi scuteşte-mă şi pe mine.

Brian încercase să o întrerupă de câteva ori. Fără succes.

— Anny nu înţelegi, eu...

— Afară! spuse ea scurt.

— Eu n-am venit să te deranjez pe tine sau pe Richard.

— Acum, Brian! Acum sau jur că... Anny nu termină ce avea de spus şi, apucând un volum mare cu sonatele lui Beethoven, de pe masa pliantă, îl aruncă spre Brian. El se aplecă, iar cartea lovi corzile pianului care răsună. Anny se înroşise.

Brian zâmbi şi-i spuse:

— Pun pariu că nu ţi-ai pierdut calmul aşa de tare de când n-am mai fost în Branville.

— Ai dreptate.

— Domnişoară Compton, vă supără cumva individul acesta? o întrebă băiatul care apăruse în uşa de la intrare. Brian şi-o putu închipui asmuţindu-l pe băiat împotriva lui: Aruncă-l în cuptor! Dar ea spuse:

— Nu mă mai supără.

Brian profită de situaţie şi se îndreptă spre ieşire. Îl auzi pe băiat spunându-i lui Anny:

— Domnişoară Compton, sunteţi mai puternică decât păreţi. Cartea aceea este grea.

Ca şi cum nu-l auzise, ea îi spuse:

— Gama cromatică, domnule Cannon. Patru octave. Repede.

Brian hotărî să rămână în oraş. Trebuia să-şi vadă fratele, să-i întâlnească logodnica, să afle ce se mai întâmplă prin Branville. Şi mai era Anny Compton, pianista, proprietara unui magazin, domnişoara

bătrână în devenire, o femeie plină de contradicţii cu care, Brian realiza abia acum, nu încheiase încă socotelile. Cei trei ani fuseseră, de fapt, o pauză în relaţia lor.

Anny nu-i luă bani pentru lecţie lui Cannon.

— Sunteţi bine, domnişoară Compton? o întrebă Rick.

— Da, sunt numai preocupată.

— Din cauza tipului acela?

— Nu din cauza lui. Nu te mai gândi la el.

— Dacă spuneţi dvs.! Promit să pregătesc bucata de Bach pentru săptămâna viitoare. E mai greu acum, căci am început campionatul de baschet.

— Înţeleg, e greu să joci baschet şi să exersezi la pian în această perioadă a anului. Ne vedem săptămâna viitoare, îi spuse ridicându-se de pe scaun.

— Cu siguranţă, domnişoară Compton, îi răspunse Dick şi plecă.

Rămasă singură, casa i se păru Annei prea tăcută. Alese o casetă cu Bon Jovi şi încercă să şi-l scoată din minte pe Brian Prescott. Nu putea. Nu-l uitase. Era înalt, bine făcut, suplu şi prezentabil, aşa cum şi-l aducea aminte. Ochii lui erau la fel de albaştri, pătrunzători, imprevizibili şi periculos de tentanţi ca şi întinderile nemărginite ale Pacificului. I-ar fi fost mai uşor dacă ar fi uitat câte ceva, de exemplu, părul negru de pe braţe, degetele cu unghii mari, căldura ochilor săi. Umerii săi largi, felul său enervant de a fi. Nu uitase, îşi aducea aminte totul.

Cum aflase el de nunta lui Richard? Poate îl cunoştea într-adevăr, dar Richard îi spusese că nu cunoştea niciun Brian Prescott. Brian cunoştea probabil familia Landon, pe care Linda o invitase. Anny se întreba dacă ar fi trebuit să-i spună Lindei despre Brian. Începu să îngâne melodia care era la casetofon,

îşi făcu încă o cană de ceai şi căută ceva ce-ar fi putut mânca la cină.

Dacă Brian ar fi venit înainte să fi fost Richard aici, ar fi insistat ca acesta să-i spună despre prietenul său. Cineva minţea. Îşi făcu rapid o salată şi-şi încălzi cina. Ce domnişoară bătrână pe cinste era! Opri casetofonul şi încercă să-şi scoată din gânduri fostul amant. Stând la masa din bucătărie, se trezi privindu-şi mâinile. Îşi aducea aminte de mâinile mătuşii Anna, înainte de a muri: noduroase, pătate, dar delicate şi frumoase, amintind că mătuşa avusese viaţa plină şi fericită. Fusese generoasă, spirituală, îşi iubise familia, avusese mulţi prieteni. A fost un model de independenţă şi responsabilitate. Odată, la o cină asemănătoare, Anny o întrebase dacă se simţise vreodată singură.

— Bineînţeles, îi răspunse imediat. Fiecare se simte singur la un moment dat

— Dar… voiam să spun, ţi-ai dorit vreodată să te fi măritat? Mătuşa ei dădu din umeri, dar asta nu însemna că nu voia să răspundă.

— Uneori m-am întrebat cum ar fi fost, dar nu mă îndoiesc că o femeie măritată se întreabă, din când în când, ce ar fi devenit dacă nu s-ar fi căsătorit. Nu regret, aşa cum nici mama ta n-a regretat că s-a căsătorit cu tatăl tău. Am cunoscut mulţi bărbaţi grozavi. Numai că n-am vrut să mă căsătoresc cu niciunul.

— Nu-ţi pare rău că nu ai copii? o întrebă Anny.

Mătuşa râsese.

— Branville e plin de copii. Dintotdeauna. Cred că dacă nu ai copiii tăi, îi apreciezi mai mult pe ai altora şi poţi să faci pentru ei ceea ce părinţii lor nu pot. Să fiu cinstită, nu mi-am dorit niciodată copiii mei. Ştiu că e greu de crezut, totuşi mi-au plăcut copiii.

Anny ştia că e adevărat. Până la vârsta de 13 ani, când s-a mutat la mătuşa Anna, cel mai mult îi plăcea să facă prăjituri împreună, să viziteze muzee, biblioteci, expoziţii de artă. Mătuşa o învăţase să se descurce cu banii, să aibă încredere în ea şi să devină independentă. Devenise mai puternică în ultimii trei ani, trecuse peste durerea pierderii mătuşii şi ajunsese să se cunoască mai bine. Ştia că, spre deosebire de mătuşa ei, ar fi vrut să se mărite şi să aibă copii. Dar va rezista reapariţiei lui Brian Prescott în Branville. Îl ştia de ce este în stare.

*

După plecarea sa rapidă din casa lui Anny, Brian parcă maşina în piaţa din centrul oraşului şi se îndreptă spre bibliotecă.

Intră şi încercă să se facă neobservat în timp ce se îndrepta spre colecţia de ziare locale. Se aşeză într-un colţ şi răsfoi cu răbdare fiecare pagină până găsi articolul în care se anunţa descoperirea cutiei care conţinea testamentul misterios. Se relata cu lux de amănunte modul miraculos în care apăruse de lângă zidul bisericii obiectul care uimise tot oraşul. Se pare că prima persoană care a văzut cutia a fost chiar Linda Wayne, nepoata lui Allan Stockton. Poza ei îl privea în ochi de pe prima pagină a ziarului. Brian îi rosti numele, încercând să-şi aducă aminte dacă auzise de ea atunci când venise prima oară în Branville. În schimb, îşi amintea bine de Allan Stockton, marele om de afaceri care trăia într-un orăşel pierdut în imensitatea Statelor, de unde îşi conducea treburile cu o mână de maestru. Soţia lui provenea dintr-o familie bogată din Atlanta şi fusese nefericită în orăşelul acesta. Ceea ce o şi ucisese de fapt. De ce oare îşi

amintea toate acestea? Mătuşa Anna, murmură Brian pentru sine. În lungile lor discuţii, Anna Compton îi povestise nenumărate întâmplări despre prietenii, foarte mulţi, pe care îi avusese de-a lungul vieţii. Îi vorbise şi despre soţia lui Allan Stockton. Margaret era ca un peşte pe uscat în Branville. Ne-am împrietenit, deşi era mult mai tânără. Nu prea avea prieteni aici. Păcat, era o femeie de viaţă. Nu era numai vina ei. Într-un oraş mic, oamenii stabilesc cu uşurinţă cine trebuie îndepărtat.

Anna Compton credea în toleranţă. Îşi expunea clar şi direct opiniile, dar aprecia şi vederile noi, argumentele fundamentate şi era de acord cu dreptul oamenilor de a nu avea dreptate. Nepoata şi unica sa moştenitoare era arogantă. Anny Compton prefera oamenii care nu o contraziceau.

Brian continua să răsfoiască ziarele punându-se la curent cu ultimele ştiri. Se gândi că descoperirea de la biserică alimentase speculaţiile. Se insinua chiar că testamentul găsit ar fi originalul, ceea ce ar fi însemnat prăbuşirea legendei legate de personalitatea lui Stockton şi târârea în noroi a numelui familiei sale. Brian se gândi la fratele său care se refugiase într-un loc liniştit pentru a scăpa de fantasmele trecutului care îl chinuiau mereu, iar acum avea de suportat şocul acestei descoperiri care putea să arunce o umbră destul de periculoasă asupra relaţiei lui cu Linda. Pe o pagină găsi fotografia Lindei Wayne. Articolul anunţa întoarcerea în oraş a strănepoatei lui Allan Stockton. Deci aceasta era femeia cu care se căsătorea fratele său. „E drăguţă, gândi Brian. Îmi închipui că e foarte directă în relaţiile sale.”

Într-un ziar mai nou găsi o fotografie a soţiei lui Stockton. Brian alătură cele două fotografii şi văzu puternica asemănare.

În minte îi sună parcă un semnal de alarmă. Între Linda şi străbunica ei era doar o asemănare fizică? Se cam îndoia, deoarece din cele citite în ziar reieşea clar firea aventuroasă şi capricioasă a strănepoatei.

Îşi dori deodată să nu fi venit ca iscoadă în Branville. Mai venise o dată şi rezultatul a fost dezastruos.

Erau prea multe necunoscute. Nu putea să o sune pe mama lui deocamdată.

Duse ziarele de unde le luase, ieşi din bibliotecă şi se îndreptă spre magazinul Compton. Se închisese la ora 6. Admirând vitrinele original aranjate de Anny, încercă să-şi oprească amintirile…

Era o după-amiază toridă de august când venise la Branville, nu ca să facă fotografii, ci ca să-şi vadă fratele, să se asigure că ducea o viaţă normală. Venise fără să-l anunţe, de dragul lui, să nu-i strice echilibrul.

Acum trei ani parcase maşina în această piaţă, iar prima vizită o făcuse la magazinul Compton, unde o văzu pe Anny aranjând o vitrină. Avea părul mai lung pe atunci.

Îl văzuse şi ea la rândul ei şi-i zâmbi.

În seara aceea luă cina împreună cu ea şi cu mătuşa Anna. Lucrurile au evoluat rapid după aceea.

Mătuşa Anna avea 90 de ani şi sănătatea şubrezită. Anny era cea care se ocupa de magazin. Brian îi admirase independenţa, spiritul, energia şi devotamentul pentru oraşul natal, toleranţa şi simţul umorului, dar nu se aşteptase să se îndrăgostească de ea.

Nu ştiuse că era virgină şi ea nu i-a spus până în ultimul moment. După aceea, îi spusese că nu regretă. El regretase însă, nu-şi dăduse seama ce se schimba în viaţa ei: renunţa la mătuşa care însemnase totul

pentru ea până atunci şi se îndrăgostise de el, care urma să plece şi să nu se mai întoarcă. Astfel ajunsese, la două săptămâni după prima noapte petrecută împreună, să-i spună că e indecent, nerafinat, decăzut.

Aşa se consolase ea cu plecarea lui.

O voce plăcută, familiară, se auzi lângă el:

— Nu eşti pentru prima oară în Branville?

Brian se întoarse încet şi îl văzu, prima oară, după cinci ani, pe Richard. Se schimbase, nu mai era tânărul nerăbdător şi hotărât care plecase în lumea largă. Se maturizase. Brian îi pronunţă numele:

— Richard!

— Da, îi răspunse Richard scurt, observându-şi la rându-i fratele. Ai venit la Branville să mă spionezi! Ai mai fost şi înainte.

Brian tăcu. Apoi îi spuse:

— Aş vrea să stăm de vorbă.

— Anny mi-a spus că te-ai prezentat drept Brian Prescott.

— Este numele pe care l-am folosit în meseria de fotograf.

— Anny m-a întrebat dacă te cunosc.

— Şi tu i-ai spus că nu mă cunoşti.

— Da.

— De ce?

— Pentru că nu eram sigur că te cunosc.

*

— Anny, şopti el în întuneric. Îmi place să-ţi rostesc numele. Începu să-i mângâie încet, apăsat, sânii. Îmi place să te simt! O sărută. Îmi place gustul tău! Ea îl dorea nebuneşte. Se pierduse complet. Nimic nu mai conta în jurul ei. Nu mai vedea nimic. Doar pe Brian. Îl îmbrăţişă, gemând de plăcere.

— Vreau să faci dragoste cu mine, murmură ea.

— Eşti sigură?

— Da, suspină ea.

— Ne putem opri înainte de a…

Ea zâmbi.

— Înainte de a-mi pierde virginitatea? Iubeşte-mă, Brian!

Anny se trezi transpirată. Bău apă din paharul de pe noptieră. Fusese doar un vis. Aprinse veioza şi se uită în jur. Era în patul său, nu în cortul murdar în care făcuse dragoste cu Brian Prescott. Se simţea jenată, deşi nu avusese niciun martor al visului ei.

Dădu drumul radioului. Muzica umplu tăcerea dormitorului. Se ridică în capul oaselor şi-şi aranjă pernele ştiind că nu va mai dormi. Nu voia să mai doarmă dacă subconştientul o trăda ca mai înainte. Nu voia să-l viseze.

Se gândi că un duş fierbinte i-ar face bine. Se îndreptă spre baie.

Înainte de a se duce la culcare, sunase la toate hotelurile din oraş şi din împrejurimi, să afle unde se cazase Brian Prescott. Nu-l găsi nicăieri. Îşi instalase, oare, mizeria aceea de cort?

Îl va găsi, dacă mai era în Branville. Nu-l va lăsa să strice nunta lui Richard şi a Lindei.

„Dar nu-i treaba ta, îşi spuse. Mătuşa Anne te-a învăţat să nu te bagi în treburile altora.” Parcă o auzea: „E una din cele mai mari tentaţii ale unei femei singure.”.

Dar Anny îl cunoştea prea bine pe Brian Prescott. Nu era cinstit şi sensibil cum părea la prima vedere. Nu-l putea lăsa să le facă vreun rău lui Richard şi Lindei. Se simţea datoare să-i apere.

IV

Brian stătea pe un şezlong în faţa hotelului.

Hotărâse să se cazeze la un hotel din oraşul alăturat, însă Richard îi găsise un cort vechi pe care îl instalase pe malul râului. Richard dispăruse cu o seară înainte, fară alte cuvinte.

Dimineaţa venise cu gogoşi şi cafea, mai mult din datorie decât din plăcere, cel puţin aşa credea Brian.

Richard se aşezase pe o piatră şi privea spre apa învolburată a râului. Nu prea aveau ce-şi spune. Brian nu mai avea de gând să încerce să-i explice lui Richard vizita lui la Branville, acum trei ani. Dar Richard nu dădea semne că ar vrea să înceapă o conversaţie.

Brian se gândea la fratele său. Cum ajunsese să se îndrăgostească? Cum trăise în ultimii cinci ani? Care-i erau planurile, acum că se însura? Brian nu era convins că ar fi primit răspunsurile, în schimb Richard îl întrebă:

— Ai de gând să-mi spui despre Anny Compton?

Brian întârzia să-i răspundă. Nu spusese nimănui despre aventura aceasta. Îi promisese lui Anny să nu vorbească despre relaţia lor. Richard îi puse o nouă întrebare:

— Te urăşte?

— Aparent, răspunse scurt Brian.

— Din cauza fotografiilor?

— Unul dintre motive.

— Nu mi-o pot imagina pe Anny Compton urând

pe cineva, dar când m-a întrebat de tine... Richard oftă. La naiba, Brian, i-ai rănit cumva inima femeii acesteia?

— Femeia aceasta nu are o inimă care să poată fi rănită. Nu te lăsa prostit de ea. Nu are nevoie de simpatia ta. Ştii ce mănâncă la micul dejun? Un sac de cuie. Dacă nu mă crezi, verifică!

— Nu cred că este genul, spuse Richard.

— Lumea din Branville nu o cunoaşte. Are o gură... ca de vrăjitoare.

— Îţi pasă de ea? continuă Richard.

— Nu, dar nu pot vorbi, despre ce s-a întâmplat între noi acum trei ani. Dacă ar afla, m-ar omori ca pe un hârciog.

— Dar aţi rămas prieteni?

— Nu, sau nu cum ar fi fost normal.

— ... şi am admirat-o de la depărtare. Am văzut-o prin oraş, am citit în ziar despre ea. Are personalitate. Este în consiliul de administraţie şi activează în diferite organizaţii de caritate. Oamenii o ascultă, chiar dacă le spune ceva neplăcut, pentru că ştiu că ea ţine la ei.

Brian ştia că acesta este adevărul, dar nu putea să nu-şi aducă aminte cum „sfânta" Anny Compton aruncase cu volumul acela mare în el.

— Nu cred că-i plac mincinoşii, adăugă Richard.

— Am minţit-o pe Anny în legătură cu numele meu pentru că mi-a fost teamă de ce-ar fi urmat dacă s-ar fi aflat că fratele lui Richard Landon era în oraş, spuse Brian.

— Dacă aş fi aflat eu, adică?

Brian simţi regretul, vina şi resemnarea în glasul lui Richard.

— Am făcut ce-am crezut că e mai bine, îi spuse, aşa cum tu ai făcut ce-ai vrut.

— Asta tata ne-a învăţat, mai ţii minte?

— Da.

— Ştii. Linda crede că orice e posibil. Uneori şi eu cred la fel. Ea v-a spus de noi, nu-i aşa?

— Cred că va trebui să vorbeşti cu ea despre asta.

— Cred că ea a fost. E foarte indiscretă. Richard oftă. Dar de data asta a mers prea departe. Nu ştiu dacă pot suporta.

— De asta am venit acum, să văd dacă eşti pregătit. Ea nu poate înţelege ce s-a întâmplat. Nimeni nu poate.

Richard aprobă din cap.

— Dacă nu eşti pregătit, plec. Acum, astăzi. Mama nu va veni, după cum doreşti.

Richard tăcea. Într-un târziu vorbi:

— Spune-i lui Anny cine eşti, Brian. Reveneau la Anny Compton. Brian zâmbi răutăcios şi spuse:

— Asta ar însemna sfârşitul meu.

— Dacă vrei să stai, rămâi, spuse Richard.

— Vom vedea după ziua de azi. Iar în ceea ce o priveşte pe Anny, îi spun după nuntă.

— Înainte.

— E şi ea invitată?

— Jumătate din oraşul acesta blestemat este invitat.

Brian rămase pe gânduri. Pentru o clipă uită amintirile neplăcute în legătură cu Anny Compton. Era o femeie puternică, o fiinţă care ştia foarte bine ce să facă pentru a supravieţui încercărilor dure ale existenţei. Nu avea nevoie de protecţia lui. Îşi aducea aminte - şi cât nu ar fi dorit! - fiecare secundă pe care au petrecut-o împreună. O iubise. Dar a încercat, ignorându-şi propria durere, să facă ceea ce trebuia, de aceea a minţit-o, iar ea a sfârşit prin a-l urî. A

trebuit să se salveze pe sine, înainte de orice. Acum îl îngrijora fratele său.

— Crezi că vei suporta nunta?

— Da, de dragul Lindei.

— Ea vrea o nuntă mare?

— Da, îi răspunse, uitându-se peste capul lui Brian spre hotel. Aceea este maşina lui Anny.

Brian văzu un Porsche de culoarea şampaniei. I se păru prea scump şi prea pretenţios pentru Anny Compton. Atunci îl întrebă pe Richard:

— Unde?

— Porsche-ul.

— Asta nu e o maşină pentru o domnişoară bătrână.

Anny era îmbrăcată decent, nu de dragul Lindei, ci ca să aducă aminte tuturor că era deşteaptă, responsabilă şi perfect capabilă să rezolve orice problemă, inclusiv întoarcerea lui Brian Prescott în Branville. Linda o întâmpină surprinsă.

— Anny, bună, ce te aduce aici?

— Sper că nu e prea devreme. E o dimineaţă frumoasă şi m-am gândit să fac o plimbare. Hotelul arătă foarte frumos.

— Dar nu deranjez?

— Nu, deloc. Eu mă agitam în legătura cu nunta. Richard este pe afară. Sunt numai eu şi plictiseala.

Veselia molipsitoare a Lindei o ajută pe Anny să-şi recapete controlul. Merseră pe verandă.

— Dacă vrei, poţi rămâne cu mine toată dimineaţa. Nu am nimic de făcut decât să dau un telefon mamei, să-i aduc aminte că e nunta mea. Nu a ei. De altfel, este o scumpă. Fără ea nu ştiu cum m-aş descurca. Da, ea vrea ca totul să fie bine, Anny, aşa sunt toate mamele.

— Da, spuse Anny cu glas pierdut. Mama ei murise acum 20 de ani.

— Vai, Anny, iartă-mă. Am uitat…

— Nu-i nimic.

— Ai avut vreun motiv anume să vii astăzi, sau eşti în trecere?

— Am vrut numai să te văd.

— În general sunt bine. Puţin nebunatică, poate, dar n-am fost niciodată mai fericită decât acum.

„Numai un îndrăgostit ar putea spune aşa ceva”, gândi Anny.

Simţise la fel când a crezut că era îndrăgostită de Brian Prescott. A învăţat apoi că poate fi mai fericită fără să fie îndrăgostită. „Îndrăgostiţii cred că sunt mai fericiţi decât ceilalţi”. Părerea lui Anny era că vinovaţi erau numai hormonii.

— Ai mai fost pe aici? o întrebă Linda. Anny se trezi ca dintr-un vis.

— Am trecut o dată, când eram copil, în căutare de flori de câmp. Şi am trecut cu barca pe râu de multe ori.

— Tu şi mătuşa Anna obişnuiaţi să mergeţi mult cu barca pe râu, nu? Ce femeie grozavă, mătuşa! Îl înnebunea pe bunicul meu uneori. Iar ea era întotdeauna aşa de calmă! Semeni mult cu ea. Anny se abţinu să spună ceva şi se întrebă ce-ar fi spus Linda Wayne dacă ar fi fost martoră când a aruncat cu cartea în Brian. Noroc că Dick Cannon era discret.

— Bunicul tău ar fi încântat să vadă cum arată hotelul, schimbă Anny subiectul.

— Da, cred că ar fi fost dacă nu era… ştii tu.

Era vorba despre cutia misterioasă. Anny aprobă, cu părere de rău că adusese vorba, indirect, despre acest subiect.

— Îţi place covorul? o întrebă Linda în timp ce

păşeau peste covorul oriental de la intrare. Drăguţ, nu?

— Este foarte frumos.

— A fost găsit în pod. Cred că este original. Uite ce culori! Vişiniul arată că nu este o imitaţie. Nu că mi-ar păsa prea tare, dar cred că a fost cumpărat de bunica.

— L-ai întrebat pe Allan sau pe mama ta?

— Nu. Nu cred că este momentul unei discuţii despre Lydia şi nu vreau ca bunicul să mă facă să scot covorul numai pentru că există posibilitatea să-l fi cumpărat bunica. Ştii cât de brutal poate fi uneori. Aş întreba-o pe mama, dar ea nu a prea fost aici de când era mică. Sper să nu te plictisesc. Sunt aşa de multe nimicuri pe aici, încât am fost încântată când l-am găsit.

Bucătăria, de curând zugrăvită, era foarte modern şi cu gust aranjată. Anny şi-i imagină pe Linda şi Richard luând aici cina şi deodată i se părură foarte potriviţi unul pentru celălalt.

— Ce zici de o cafea? o întrebă Linda în timp ce scotea două ceşti dintr-un dulap.

— Am încercat să-l conving pe Richard să instalăm o hotă, dar n-am reuşit. N-am să ajung să-l înţeleg complet niciodată. Cred că asta va face viaţa noastră foarte interesantă.

Anny zâmbi. Linda, care terminase de pregătit cafeaua, o întrebă:

— Zahar şi frişcă?

— Fără, te rog, îi spuse Anny absentă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Linda aşezându-se la masa la care stătea Anny servindu-i cafeaua.

— Nu, nimic. Gustă din cafea şi întrebă: E marca Corylus?

— Sper că-ţi place. O prepar numai când

Richard nu-i aici. Lui nu îi place.

— E grozavă. Voi doi sunteţi atât de diferiţi!

— Da, face viaţa mai interesantă. Linda îşi întoarse privirea jenată. Anny, ţi-a spus cumva Richard să vii azi aici?

— Păi…

— Să ştii că nu mă supăr. Ţi-am spus ce cred eu despre tine.

Anny oftă. Normal. Oamenii credeau numai lucruri bune despre ea. Nu asta voia?

— Ei, bine, da, m-a rugat să te ajut dacă pot. Ceea ce şi aveam de gând, după ce ai venit în biroul meu deunăzi. Mă gândeam să-ţi înlesnesc apropierea de vechii tăi prieteni.

— Păi, cea mai bună prietenă a mea din liceu locuieşte la Richmond, iar alţii… Linda dădu din umeri. N-am avut timp destul de când am venit. Presupun că vor veni la nuntă. Mama a trimis invitaţii. Crezi că exagerează cu atâţia invitaţi? E cam greu cu organizarea.

— Da, este, dar dacă vrei nuntă mare…

Linda pufni, ridicându-şi mâinile la cap.

— Nu mai ştiu nici eu ce vreau. Cred ca încerc să-i mulţumesc pe toţi.

Anny nu făcu niciun comentariu. O lăsă pe Linda să-şi spună păsul, căutând momentul potrivit să deschidă subiectul despre prietenul lui Richard din Oregon. Discutară apoi despre nuntă, despre obiceiuri, care nu-i prea conveneau Lindei. Anny o ajută să le înţeleagă şi să le accepte ca pe ceva amuzant.

În final, Linda îi spuse Annei:

— Îmi pare bine că ai venit la solicitarea lui Richard. Din două motive: unul, că e plăcut să văd că se gândeşte la mine şi al doilea că e o uşurare să ştiu că am un suport moral la nuntă? Ştiu că-i am alături pe

Richard, pe mama, Alice şi pe Gordon, dar…

— Ceea ce ai nevoie este un prieten, continuă Anny.

— Da, Anny. Să fiu cinstită, nimeni nu m-ar fi ajutat mai mult. Vrei să-l vezi pe Richard? Trebuie să fie pe undeva pe afară.

— Dacă nu deranjez.

— Deloc. Lui Richard i-ar face bine ca oamenii să nu se mai furişeze pe lângă el. Aproape că nu a avut de-a face cu specia umană până n-am intrat eu în viaţa lui. Linda arăta mulţumită de cele spuse, după toată discuţia lor

Linda şi Richard erau făcuţi unul pentru celălalt. Efortul Lindei de a-l schimba, de a-l adapta la viaţa normală meritase.

Cu trei ani în urmă şi Brian Prescott s-ar fi putut mândri că a intrat în viaţa lui Anny. Dar exista o diferenţă. Viaţa lui Richard avusese nevoie de o răscolire. Nu şi a lui Anny?

Şi mai era o diferenţă. Richard Landon şi Linda Wayne.

— Haidem, ieşim prin spate. Mergem la râu, cred că acolo s-a dus Richard, îi spuse lui Linda.

Trecură prin sufragerie, pe verandă, apoi ieşiră pe aleea ce ducea la râu.

Anny îşi făcu curaj şi întrebă:

— Ai veşti de la familia lui Richard sau de alţi prieteni din Oregon?

— Am invitat numai familia. Nu-i cunosc vechii prieteni.

Deci Brian Prescott nu fusese invitat la Branville. Cum aflase de nuntă? De la familia lui Richard? Sau de la prieteni de familie, cărora mama sau fratele lui le-au spus? Era genul lui Brian să profite de pe urma bârfelor, să vină la Branville şi să

fotografieze nunta unuia care provenea dintr-o familie proeminentă de pe Coasta de Vest.

— De când nu şi-a mai văzut Richard familia?

— Cel puţin de cinci ani. De ce întrebi?

— Eram curioasă. Iartă-mă dacă te-am deranjat.

— Nu-ţi face probleme. Nu mă deranjezi.

Linda se opri la mijlocul aleii şi o aşteptă pe Anny care se apropia lividă. Îi spuse:

— Pari puţin nervoasă, sau...

— N-am nimic, îi răspunse Anny, dar se opri simţind cum îşi pierde răsuflarea.

De la celălalt capăt al aleii doi bărbaţi îndreptau spre ele.

— Hei, voi de acolo! strigă Richard. Făcându-le cu mâna.

Linda îi făcu cu mâna la rândul ei.

— Ce faci, cine e cu tine?

— Nu te aud! Stai că ajungem imediat.

— Nu pare să fie unul din cunoscuţii noştri.

— Nu cred, spuse Anny, scrâşnind din dinţi.

Cei doi se apropiau. Gândul că va trebui să aibă de-a face cu Brian încă o dată, şi încă de faţă cu cei doi, o neliniştea pe Anny. I se păru că el zâmbeşte. Mizerabilul! O recunoscuse? Îl amuza să ştie că o tulbura? Îi plăcea s-o chinuie? „N-am să-i dau satisfacţie”, îşi zise ea, dar se trezi îngânând o rugăciune. Linda se uită spre ea întrebător.

— Ce-i cu tine?

Anny îşi revenise aproape complet.

— Am impresia că-l cunosc pe bărbatul cu care e Richard.

— Serios?

Richard şi Brian erau acum lângă ele. Anny nu se uita la Brian.

— Bună Richard, spuse Linda. Cine e prietenul

tău?

— Nu-mi este prieten. Richard se uită cu subînţeles la Brian care, înaintând spre Linda, îi întinse mâna.

— Bună Linda. E o plăcere să te cunosc.

— Da? Dar cine eşti tu?

— Numele meu este Brian Prescott Landon.

Lui Anny i se înmuiaseră genunchii. Linda zise:

— Atunci eşti...

— Da, sunt fratele lui Richard.

V

Anny trebui să-şi ţină gura şi să se abţină să nu-l apuce pe Brian de gât. Era mândră că-şi revenise repede şi nu-şi trădase emoţiile. Îşi închipuia că arăta şocată şi furioasă, dar ştia că nu va face niciun gest necontrolat.

— Îmi pare bine să te cunosc Brian, spuse Linda care era şi ea puţin nervoasă şi se uită spre Richard, căruia nu-i spusese de invitaţia pe care o făcuse familiei sale.

— Când ai venit?

— Ieri.

— Dacă nu ai unde să stai, avem aici destule camere.

— Mulţumesc. Mă descurc eu.

Anny făcea eforturi să se abţină. Oare Brian îi spusese fratelui său despre aventura lor?

Richard se apropie de logodnica sa.

— I-am promis ceva de mâncare lui Brian

— Bineînţeles. Anny rămâi cu noi, nu? Vom lua prânzul mai devreme.

Anny ar fi preferat să ia masa cu un şarpe. Spuse cu voce răguşită:

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă întorc la magazin. Mi-a făcut plăcere să te văd, Richard. Se întoarse spre Brian: Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc,

domnule Landon.

Richard spuse Lindei:

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce? întrebă Linda cu inocenţă.

— Ştii tu.

Linda se încruntă.

— Nu înţeleg.

Exasperat, Richard o prinse de braţ şi o trase deoparte. Anny încercă să meargă după ei, dar Brian o opri:

— Stai!

Ea aşteptă ca el să continue, dar Brian nu mai spuse nimic. Nu se uita la el.

— N-am găsit un mod decent să-ţi spun, vorbi el într-un sfârşit.

— Bineînţeles că nu. Decenţa nu te caracterizează.

— Nu te condamn că eşti furioasă, continuă Brian şi aşteptă răspunsul ei care nu veni. Nu-şi putea permite încă să reacţioneze. Dacă ar începe să ţipe, să-l lovească sau, mai rău, să plângă, n-ar suporta. Nu ştia ce va face. Aşa a fost întotdeauna, în preajma lui. N-a putut prevedea cum va reacţiona.

— Richard este… Brian se opri vădit supărat că ea tăcea. Urmă, cu voce joasă: Richard este singurul meu frate. A trecut prin iad. A trebuit să mă întorc.

— Da, spuse ea acru. Cred că da.

Brian continuă:

— Prescott este unul dintre numele mele. Mama tatălui meu era o Prescott din Knoxville. Richard poarta numele mamei de domnişoară. Richard Prescott Landon. Cei din familia cott au locuit în Crewtown din 1626.

Anny era încă rigidă. Deşi tonul lui Brian era pe jumătate glumeţ, ea nu zâmbi. Ar fi vrut să fie la fel de

spontană ca Linda Wayne.

— Linda mi-a spus că Richard este dintr-o familie renumită de pe Coasta de Vest

— Aceea este familia Scott, îi răspunse Brian cu dezgust.

Anny se uită la el şi imediat regretă. Era la fel de chipeş ca acum trei ani. Un diavol chipeş. Dacă ar fi ştiut că o să-l reîntâlnească, ar fi rugat zânele să-l transforme într-o broască. Acum se întreba cum putuse să se îndrăgostească de cineva atât de dezgustător. Era evident că nu era bun pentru ea. Arată groaznic. Nici măcar nu i se părea atrăgător. Şi totuşi se simţea încă atrasă de el. Nu numai fizic. Ea şi cu Brian Prescott aveau afinităţi spirituale, dar… Pufni furioasă. Nu trebuia să uite că a minţit-o.

Brian se uită la ea. Ochii lui negri, în care ea văzuse altădată o încredere deplină de sine, exprimau acum durere şi regret. El nu era un decăzut, iar ea ştia acum. Ştiuse probabil întotdeauna.

— Erau editori, continuă Brian să vorbească despre familia Scott. Străbunicul meu, împreuna cu un prieten, a fondat Scott & Brown, acum mai bine de 100 de ani. S-au mutat în Crewtown în 1890. Brown a ieşit din afacere în 1922. Richard şi cu mine suntem ultimii din familia Scott.

Iar Richard era un izolat şi Brian un fotograf itinerant. Scott & Brown era una din cele mai mari edituri din ţară. Anny îi spuse:

— Nu vreau să ştiu nimic despre tine sau despre bunica ta Prescott, sau despre familiile Scott şi Landon. Nu vreau.

El oftă.

— Ştiu. Cred că nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi spun.

— La revedere ar fi foarte potrivit.

— Bine, la revedere Anny.

Dar nu era de ajuns. Anny voia să i se dea satisfacţie. Bărbatul acesta se culcase cu ea şi ea nici măcar nu-i ştiuse numele. Se întoarse şi se uită la soare.

Brian îi spuse calm:

— Cred că numai dacă poţi scoate un copac din pământ, vei avea cu ce să arunci în mine.

O enerva cumplit. De unde ştia ce gândea ea, ce simţea ea? Îşi ridică capul cu demnitate.

— Richard ştie despre noi?

— Ştie că nu mă placi.

— Dar eu niciodată n-am arătat...

— Nu eşti... ca la început.

— Ce i-ai spus?

— Nimic.

— El crede că nu te plac din cauza albumului pe care l-ai făcut mătuşii Anna?

Brian dădu din umeri. Faţa i se întunecă.

— Nu ştiu ce crede el.

Anny respiră.

— M-ai minţit Brian! Nu am găsit un mod mai decent să-ţi spun.

— Bineînţeles că nu. Decenţa nu te caracterizează.

Brian zâmbi.

— Domnişoară Compton, nu ştii să-ţi ascunzi emoţiile atât de bine precum crezi. Poţi să te linişteşti. El nu ştie de ce mă urăşti aşa de tare. Nu i-am spus nimic...

— Te-aş strânge de gât, Brian. Se întoarse spre el şi-i spuse:

— Şi asta ar fi prea puţin.

— Sunt convins, spuse el. Tonul lui era neutru, dar ea observă dorinţa din ochii lui.

— Nici să nu te gândeşti, Brian Prescott, oricine ai fi tu. Pentru mine nu valorezi mai mult decât un sac de fasole.

— Adu-ţi aminte, Anny! Brian zâmbi. Vrejul lui Jack s-a dovedit a fi magic în cele din urmă.

— Râzi de mine.

— Nu râd.

— Nu m-ai luat în serios niciodată. Pe mine, visele mele, speranţele mele. Interesul tău era cariera de fotograf şi o aventură cu o femeie oarecare dintr-un orăşel. Gura lui Brian strâmbă, dar ştiu să-şi reţină zâmbetul.

— Nu a fost pentru sex, nu a fost rapid, iar tu eşti o femeie oarecare dintr-un orăşel, aşa cum eu şi Richard suntem nişte bărbaţi oarecare de pe Coasta de Vest. Făcu o pauză. Aş vrea să-ţi explic de ce te-am minţit.

— Nu-mi datorezi o explicaţie, iar eu nu vreau niciuna. Se uită la el aşteptându-i răspunsul. El tăcu. Ce-ar fi avut de spus? Era mândră de tonul ei rece. Trebuia să-şi dovedească că remarcile lui referitoare la aventura lor nu o afectase, sau măcar să nu se vadă. Tot ce-ţi cer este să nu spui nimănui ce-a fost între noi.

Porni în sus pe alee, gândindu-se ce să-i spună Lindei, pentru că acum nu se va mai implica în pregătirile de nuntă. Nu voia nici să se ducă la nuntă, din cauza viitorului cumnat. Era periculos. Chiar dacă ar fi avut încredere în el, şi nu avea, nu avea încredere în ea. Brian îi spuse

— Îi datorez lui Richard adevărul.

Asta era prea de tot. Se întoarse, cobori spre el şi-i trase o palmă puternică. Apoi porni de unde venise.

Îi datora lui Richard adevărul! Dar ea? A petrecut trei ani gândindu-se. De acum nu se va mai gândi la Brian Prescott Landon.

Brian îi mai spuse:

— Ştii, când eşti furioasă te porţi ca o virgină insultată. Este un mod de apărare. Dar eu nu te cred.

Anny îl ignora. Brian trebuia să vorbească destul de tare ca ea să-l audă. Ce bine că nu era nimeni prin preajmă care să audă şi să vadă ce întâmpla între ei!

— Cred că ai vrea să faci mai mult decât să mă pălmuieşti.

— Adică ce? Anny aproape că intră în panică.

— ...de piele şi ce te irită cel mai mult este că eu ştiu asta!

Să-l jupuiască de viu! Da, asta era.

Se întoarse şi-i strigă la rându-i.

— Să te jupuiesc de viu şi să-ţi arunc oasele la lupi, mizerabilule!

Atunci porni spre ea, cu paşi mari.

Ea îşi dori să fi fost îmbrăcată mai lejer şi să poarte pantofi de sport. Răsuflând din greu, Brian o ajunse din urmă.

— N-am cunoscut pe cineva să-ţi semene, Anny Compton!

Anny îi răspunse strâmbându-se.

— Mi-ai mai spus asta acum trei ani.

— Am vorbit serios.

— Şi atunci ai spus că vorbeşti serios.

— Anny, nu te condamn că eşti sceptică. Trecutul e trecut. Uită-l. Nu vreau ca prezenţa mea în Branville să te facă să suferi. Nu ai de ce să mă ocoleşti. Nu voi lăsa să se repete ceea ce s-a întâmplat acum trei ani.

Anny tăcu. Să-l creadă? Asta voise să audă de la ea.

— Ce s-a întâmplat, sau ce nu s-a întâmplat nu a ţinut de tine.

— Da?

— Brian... Lumea nu trebuie să ştie că ţi-am fost amantă acum trei ani.

— Spuneam că îi datorez lui Richard adevărul, am fost în Branville acum trei ani, de ce am fost, ce-am făcut, de ce am plecat. El nu trebuie să ştie amănuntele. Atunci Anny îi spuse:

— Eşti fratele lui Richard. Tot Branville-ul este curios să ştie mai mult despre el şi Linda. Vei fi cercetat cum se cuvine.

— Cred şi eu.

— Te-ai gândit că s-ar putea ca cineva să recunoască fotograful care a făcut poze mătuşii Anna?

— E posibil, dar…

— Atunci lumea îmi va pune şi mie întrebări. Dacă te-am recunoscut, dacă am vorbit cu tine, dacă ştiusem că erai fratele lui Richard. Iritată şi nervoasă, inspiră adânc, gândindu-se ce va urma. Mă pui într-o situaţie dificilă.

— Îmi pare rău, îi spuse Brian.

Scuzele lui păreau sincere. Ce mai voia de la el? Orice altă femeie, reîntâlnindu-şi fostul iubit, ar înnebuni la gândul că lumea ar putea afla de relaţia lor.

— Am cântărit bine motivele pro şi contra venirii mele aici, spuse Brian.

— Şi ai venit, oricum.

— E fratele meu, Anny. A trebuit să vin.

— Trebuie să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar întâmplat între noi.

— De acord.

— Să nu spui ceva. Nu vreau să-mi stric reputaţia.

— Voi păstra secretul

— Pe cuvânt de iscoadă? Nu râd de tine, Brian.

— Ba da, Anny. Anny...

— Brian, mă subapreciezi, obiectă cu tărie Nu trebuie să mă înţelegi, dar nu mă subaprecia.

Brian oftă.

— Anny, pentru Dumnezeu, dacă aş anunţa în ziar că eu şi Anny Compton ne-am îndrăgostit unul de celălalt acum trei ani dar n-a ţinut, crezi i-ar păsa cuiva în Branville?

Anny îl apucă de umeri şi-i spuse:

— Jur că dacă aş avea o piatră, medicul legist ar avea de examinat două corpuri. Noi nu ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Noi...

— Bine, o întrerupse Brian. Atunci voi anunţa că Anny Compton nu mai este virgină, iar eu ştiu pentru că eu m-am culcat cu ea. Să fiu mai explicit?

— Vreau să spun, zise Anny tremurând de furie, că orice a fost între noi, n-a fost dragoste.

— Atunci a fost numai sex. Aşa voi scrie în anunţ.

— Să te ia naiba, Brian!

— Nu mă trimite la dracu, spune-mi numai ce vrei.

— Vreau să nu mai exişti.

— Asta nu se poate.

— Atunci, respectă-mă măcar. Nu vreau să ştie nimeni că noi...

— Anny, n-o să-i pese nimănui.

— Asta dovedeşte cât de puţin cunoşti oraşul Branville.

— Poate dovedeşte cât de puţin îl cunoşti tu.

Tonul lui era serios şi seducător, încât Anny ar fi crezut că el înţelegea şi îi păsa, dacă experienţa nu ar fi învăţat-o contrariul.

— Sunt responsabilă pentru faptele mele, dar nu mă judeca tu, Brian Prescott. Tu ai amăgit o biată

bătrână cu pozele tale. Tu ai răscolit o fată vulnerabilă, tu ai plecat din Branville, spunând că nu eşti făcut pentru aşa ceva. Eu… Se opri uitându-se la el.

— La ce te uiţi aşa?

— La tine, spuse el.

— La mine? Brian, tu nu mă asculţi!

— Ba da. Aud fiecare cuvânt. Dar am o întrebare. Care fată vulnerabilă?

Anny îi găsi un alt apelativ, care ar fi uimit multă lume.

Brian Prescott râse. Acelaşi râs care o trezise din atâtea vise de-a lungul anilor. Un râs pe care crezuse că îl inventase. Deci Brian nu era fantezie.

— Linişteşte-te Anny, îi spuse el. Multe femei se îndrăgostesc de ticăloşi.

— Eu nu.

— Tu ai fost. Cel puţin pentru un timp

Anny simţi că dacă nu pleca, va sfârşi prin a-l jupui sau a ceda şarmului său din nou.

— Promit să nu spun nimănui că ai fost umană pentru câteva săptămâni. Îţi voi păstra secretul până când vei hotărî să spui lumii că eşti un om la urma urmei.

Anny se abţinu să mai facă vreun gest. Îi văzuse pe Linda şi pe Richard pe verandă. Nu era o persoană violentă. Voia numai ca Brian să iasă din viaţa ei. Numai că deocamdată fratele lui urma să se căsătorească în Branville. Anny, care se simţea deja mizerabil, porni pe aleea care ducea spre hotel.

*

Brian o privea pe Anny îndepărtându-se. Simţi curentul dinspre râu îngheţându-i oasele. Era parcă un avertisment din partea proprietarei magazinului

Compton să stea deoparte. Prea târziu, gândi el. Linda îl strigă de pe verandă.

— Cafeaua e gata. Curând ne vom aşeza la masă.

Brian era întors pe dos. Îi părea râu că a dat curs invitaţiei Lindei la nuntă şi nu a aşteptat-o pe a lui Richard. Măcar dacă ar fi avut curajul să-i spună adevărul lui Anny, cu o seară în urmă. N-a făcut-o, nu pentru că ea nu i-a dat nicio şansă. Pur şi simplu n-a ştiut că va reacţiona aşa faţă de femeia despre care a încercat să gândească în ultimii trei ani că fusese doar o femeie cu care se culcase vreo două săptămâni la rând.

Stând în casa ei cu o seară înainte, privind-o acum, îşi adusese aminte cât de mult a iubit-o. Unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-a avut de făcut în viaţa lui, a fost s-o părăsească cu promisiunea neîndeplinită că ar fi putut face atâtea împreună. Dacă ar fi rămas risca să distrugă orice speranţă în legătură cu Richard.

— Ce să fac, ce să fac? murmura el, privind-o pe Anny în lumina strălucitoare a soarelui. Se întreba dacă ar trebui să plece din Branville, să-şi facă lui şi celorlalţi un bine.

— Vii? îl strigă Linda.

— Imediat.

Se duse la cort şi începu să-şi strângă lucrurile. Renunţă, aşezându-se pe o stâncă. La naiba. Ce-l aştepta în Crewtown? Un nou apel linguşitor al unui scriitor care nu dorea decât să facă bani? Priviri dubioase din partea doamnei Wright. Nu, voia să rămână cu fratele său, să-l cunoască. Şi pe Anny Compton. Să ştie dacă ceea ce simţea el era real. Şi dacă ceea ce a făcut cu trei ani în urmă fusese bine făcut. Oftă. Ceea ce simţea acum era regretul pentru

minciunile pe care le-a spus, pentru viaţa pe care a dus-o, pentru timpul pierdut.

Şi dorinţa. Pentru femeia cu ochi cenuşii pe care a iubit-o cu ani în urmă.

Îi era foame. Se ridică şi porni spre hotel.

— Anny a plecat? întrebă Linda.

Brian dădu din umeri, încercând să pară neutru:

— Da.

— Aţi discutat ceva timp. Vă cunoaşteţi? Spunea că parcă te-ar şti de undeva.

— Da? Nu ne-am spus prea multe. Am vorbit mai mult despre gâştele de pe malul râului.

— Ooo!

Linda nu părea convinsă.

Richard se uită la Brian pentru o secundă.

— Am câteva lucruri de pus la punct, spuse şi se ridică luându-şi un sandviş şi cana de cafea.

— Deci, Brian, vorbi Linda într-un târziu, crezi că fratele tău mă va spânzura pentru ca v-am trimis invitaţia?

— Spus el aşa ceva?

— Nu, dar nu e imposibil.

— Te-aş fi anunţat că vin, dar tu n-ai scris nicio adresă sau un număr de telefon la care să te contactez.

— Am făcut-o intenţionat. Mai vrei cafea?

— Nu, mulţumesc, e de ajuns.

— Richard nu mi-a spus că v-aţi întâlnit aseară.

Linda nu părea supărată. Era o femeie sigură pe sine şi pe dragostea lui Richard.

— A trebuit să stăm de vorbă înainte de toate.

— Şi v-aţi spus tot?

— Aproape.

— Cum de-ai venit aşa de repede?

— Hai să spunem că sunt în misiune de

cercetare.

— Să vezi dacă nu cumva Richard urmează să se căsătorească cu o plăcintă sau s-a ţicnit de tot? Ei bine, spuse Linda ridicându-se de la masă, suntem probabil amândoi nebuni de legat, Brian. Făcu o pauză. Devenise serioasă. Sunt îngrijorată din cauza lui Richard, nu ştiu dacă va suporta uşor nunta aceasta mare. Apoi m-am amestecat în relaţiile lui cu familia sa. Până acum câteva săptămâni a trăit singur, ca un lup.

— Pot să plec, spuse Brian.

— Nu, cred că ar fi mai rău. Acum eşti aici. Se uită în direcţia în care plecase Richard şi spuse încet:

— Sufăr pentru el uneori. Iar lui nu-i place deloc. Se întoarse spre Brian. Avea ochii înlăcrimaţi.

— Ce pot face eu?

— Pentru început, mută-te din cortul acela. Oamenii ar putea crede că eşti la fel precum Richard şi că toată familia este ţicnită. Trebuie să-ţi găsim un loc până la nuntă.

— Nu ma deranjează să stau în cort.

— Pe mine mă deranjează. Lumea mă bârfeşte şi aşa prea mult. Închipuieşte-ţi dimineaţa nunţii. Cum te vei prezenta mirosind a mucegai?

Brian râse.

— Nu voi locui aici, te rog să nu insişti. Oricum aveam de gând să plec. Voi veni înapoi.

— Ai treburi de rezolvat? Linda îl privi cu atenţie.

— Nu, dar…

— Atunci stai. Numai dacă nu ai vreun motiv serios să pleci, spuse Linda. Era evident că ştia ca nu i se spusese totul. Motivul tocmai plecase, urlând, în oraş. Nu, gândi Brian, nu urlând. Tot ce făcea era

premeditat. Prima dată când îşi pierduse controlul a fost cu el, de asta îl ura.

Linda veni cu o idee.

— S-o rugăm pe Anny să-ţi găsească un loc. Vrea să-mi fie de ajutor şi din cate ştiu este o gazdă grozavă.

— Te referi la Anny Compton? întrebă el cu inocenţă. N-aş putea îndrăzni.

— O voi ruga eu.

— Ştii, oamenii vor crede altceva.

— Dumnezeule, zâmbi Linda, încântată de soluţia ei. Puţină bârfa ar face bine reputaţiei lui Anny. Oamenii au început s-o numească „mătuşa Anna”. N-ai cunoscut-o. Este o legendă în Branville. Ea a deschis magazinul Compton. Anny a moştenit-o, dar nu e ca ea. Da, îmi place ideea. Îţi voi comunica ce va hotărî.

Linda ieşi. Brian auzi motorul maşinii ei îndepărtându-se.

— Când are o idee, nimeni n-o poate face să se răzgândească, comentă Richard intrând în verandă.

— Anny îşi va mânca unghiile când Linda o va ruga să mă găzduiască.

— Nu fi prea sigur. Am văzut cum te privea. Ce-a fost între voi acum trei ani?

— Nu contează. Dar acum, tot ceea ce-şi doreşte este să-mi aibă capul împăiat pe peretele sufrageriei ei.

Richard zâmbi.

— Nu cred că-ţi vrea capul.

— Foarte amuzant, spuse Brian. N-o să meargă. Tu şi cu Linda nu aveţi nevoie de mine. Nu trebuia să vin decât atunci când aş fi ştiut că eşti pregătit.

— Sunt. Linda a ştiut dinainte. Întrebarea este dacă tu eşti pregătit.

Brian nu-i răspunse, în schimb îl întrebă:

— De ce nu ai stat la masă?

— Aveam nevoie să fiu singur, să mă gândesc. Nu te aşteptam. Nu mă aşteptam să aflu de Anny. N-am ştiut că ai fost pe aici acum trei ani.

— Nu trebuia să ştii.

— M-ai protejat? întrebă Richard cu amărăciune…

Brian dădu din cap, gata să-i explice. Richard se îndreptă spre verandă.

— Nu vreau să ne certăm, îi spuse Brian.

— Atunci să nu ne certăm. Hai să-ţi arăt împrejurimile.

Brian râmase pe loc.

— Cum rămâne cu Anny? Nu va fi de acord să mă găzduiască. Linda va dori să ştie de ce.

— Linda poate fi foarte insistentă când vrea ceva. Uită-te la mine.

— Ce se întâmplă în Branville de se nasc asemenea femei? întrebă Brian.

— Iernile lungi, cred.

— Deci nu crezi că Anny o va refuza pe Linda.

Măcar să nu strice speranţele şi tot va accepta.

— Eşti nebun.

— Aşa spun oamenii.

Instinctiv, Brian ştiu că Richard avea nevoie ca el să rămână în Branville. La fel ca acum trei ani, când ştiuse că fratele lui avusese nevoie ca el să plece.

Îi spuse, renunţând să mai gândească:

— Bine, hai să-mi arăţi pe unde te-ai ascuns toţi aceşti ani.

— Nu m-am ascuns, spuse Richard. M-am vindecat.

VI

Întunericul se lăsase devreme. Brian parcă maşina în faţa casei lui Anny Compton. Era abia ora şapte, avea o seară lungă înainte.

— A spus că va fi bucuroasă să te găzduiască, îi spusese Linda victorioasă când se întorsese la hotel. Nu lipsise mai mult de o oră. Trebuie să fii la ea la şapte fix, pentru cină. Vezi, ţi-am spus eu. E foarte drăguţă. Brian se întrebase dacă Anny intenţionează să-l mănânce la primul fel. Publicist la cuptor. Cunoştea scriitori şi chiar publicişti care ar fi îmbrăţişat ideea.

Gândea că Anny avea multe calităţi, dar nu era şi drăguţă.

Richard nu-i fusese de mare ajutor:

— Tu şi cu Anny aveţi multe de lămurit. Poate ideea e bună.

Brian râse.

— Richard, este ca şi cum ai pune la un loc o muscă şi un păianjen să vezi dacă se împacă.

— Cine e musca. Şi cine e păianjenul?

Brian îşi lăsă haina în maşină şi porni spre casă. „Ce loc liniştit, gândi Brian. De ce naiba te uiţi după capcane? Tu ai făcut-o să te urască. Culege ce ai semănat!”

Un băieţel tocmai ieşea pe uşă.

— Promit să cânt mai bine data viitoare, domnişoară Compton. Nu prea am avut timp să exersez acum pentru că a început sezonul de baschet.

— Larry, îi spuse Anny, tu nu eşti în echipa de baschet.

— Ştiu, spuse puştiul. Dar nu pierd nicio ocazie să văd un antrenament. Vreau să intru în echipă anul viitor.

— Toţi avem mai multe preocupări, Larry, spuse Anny, rar, apăsat. Trebuie găsit un echilibru în tot ceea ce faci. Îţi iroseşti timpul şi banii părinţilor, aş putea spune chiar şi ceva talent, dacă nu exersezi.

— Da, domnişoară Compton, înţeleg. Voi cânta mai bine.

Anny ieşise şi ea din casă. Era foarte atrăgătoare, arăta stăpână pe sine şi pe lumea din jur. Spera, pentru că altfel...

Îl văzu pe Brian, se îndreptă şi deveni şi mai serioasă.

— A, ai ajuns.

Astfel se aşteptase şi Brian să fie întâmpinat. Copilul întrebă curios:

— Cine eşti tu?

— Numele meu este Brian Landon.

— Este oaspetele meu, adăugă Anny, rece. Brian, acesta este Larry Cannon, unul din elevii mei.

Ochii puştiului străluciră.

— Vai. Domnişoară Compton, n-am ştiut, adică tot oraşul crede… că dumneavoastră niciodată…

— Domnul Landon a venit în oraş pentru nunta Lindei cu Richard Landon, spuse înroşindu-se. Este fratele lui Richard şi, pentru că hotelul este în renovare, am acceptat să stea la mine. Acum poate nu-ţi mai vin şi alte idei.

— Nu, domnişoară, eram surprins, pentru că nu credeam că dumneavoastră cunoaşteţi vreun bărbat.

Băiatul porni spre poartă, înainte ca Anny să mai poată spune ceva în apărarea ei.

Se uită în urma lui printre gene.

— Sunt terminată! Larry are gura cea mare, alături de Jill Adams şi poate de Eve Burdette, şi are idei foarte ciudate despre mine. Ai crede că nu sunt om!

— Nu asta vrei să creadă lumea despre tine? întrebă Brian.

Îşi întoarse privirea ucigătoare spre el

— N-ai de gând să ne uşurezi situaţia, aşa-i?

— Nu erai obligată să mă primeşti.

— Ştiu.

— Şi ai acceptat pentru că nu ai vrut să o dezamăgeşti pe Linda. Anny, m-am săturat să mă gândesc că ai un pumnal ascuns pe undeva pe care l-ai înfige în mine în orice moment. Acum trei ani ne-am plăcut, ţi-am ascuns numele, iar acum am revenit. Nu pot schimba cele întâmplate.

— Nu asta îţi cer, spuse ea blând. Şi nu am acceptat să vii numai pentru Linda. Zâmbi misterios. Şi nu am niciun pumnal.

— Poate un aruncător de flăcări?

— E prea mare.

— Anny…

— Intră, Brian. Unde-ţi sunt bagajele?

— Anny, nu rămân dacă tu...

— Brian, fac asta pentru mine, îl întrerupse ea. Nu pentru tine, nu pentru Linda. Nici măcar pentru Richard. Nimeni nu m-a convins vreodată dacă eu n-am vrut. Cina este în cuptor, mai spuse ea şi trecu repede pe lângă el, îndreptându-se spre maşină, scoţând rucsacul. Îl cără până la intrare.

Brian nu o ajută.

— Va trebui să-ţi muţi maşina.

— Să nu vadă vecinii?

— Mâine măturătorii vor curăţa străzile de frunze.

— Mulţumesc, Anny.

În lumina palidă a felinarului, Brian îi putea vedea ridurile fine din colţul ochilor. I se părea mai drăguţă ca acum trei ani. Mai plăcută şi mai sigură pe ea. I-ar fi spus, dar ştia că se va supăra aflând că el observase toate acestea. Ei îi plăcea să creadă că bărbaţii o respectau şi atât. El gândea altfel despre ea.

Brian îi deschise uşa de la intrare.

— Vei sta în primul dormitor de sus. Dimineaţa bate soarele în geamuri, îi spuse ea.

— Mă aşteptam la o cameră de tortură. Ea îi aruncă o privire în care el citi o umbră de amuzament.

— Îmi pare rău că nu am una.

— Ai de gând să mă măcelăreşti în somn?

— Nici n-am să mă apropii, spuse Anny intrând repede în casă, înainte ca el să vadă că roşise. Nicio şansă. Dragostea lor nu o jenase pe cât o reprimase, punându-i la încercare cele mai bune păreri despre ea. Ea nu era o altă mătuşă Anna.

Îi puse rucsacul pe prima treaptă a scărilor ce duceau la etaj.

— Eu mă duc să aranjez masa. Te descurci

singur?

— Îmi aduc aminte, spuse Brian cu glas scăzut.

— Poate era mai bine să nu-ţi fi amintit

— Nu, n-ar fi fost bine. Dar sinceritatea lui nu avu efect asupra lui Anny. Îl lăsă singur, plecând pre bucătărie. Primul dormitor era camera de oaspeţi. Anny dormea în dormitorul dinspre grădină. Acolo făcuseră ei dragoste.

Nici camera de oaspeţi nu se schimbase! Perdele din dantelă, patul mare, acoperit cu o cuvertură de dantelă, feţe de pernă din dantelă, o toaletă din arţar, covorul persan cu nuanţe de roşu şi albastru.

Brian nu rezistă tentaţiei şi intră în dormitorul lui Anny. Schimbase totul, ca şi cum ar fi vrut să reînvie trecutul. Aranjase două pături, o măsuţă cu scaune de copil, pe care aşezase ursuleţii.

Se întoarse în dormitorul său şi băgă rucsacul în dulap. Va despacheta mai târziu. Poate va trebui să plece.

Anny aşezase masa. La cină aveau piept de curcan la cuptor, castane coapte şi salată. Brian simţi miros de mere coapte. Nu mai mâncase aşa ceva de ani de zile. Mâncase numai prin restaurante.

— Nu trebuia să te deranjezi pentru mine, îi spuse.

— Niciun deranj. Întotdeauna gătesc pentru cină. Dacă trăiesc singură, nu înseamnă că duc o viaţă dezordonată.

— Nu uita că şi eu trăiesc singur.

— Într-un cort, pufni ea.

— M-ai urmărit?

— Am găsit la librărie ultima ta carte. Am tras şi eu cu ochiul la biografia ta, în care cred că nu erau numai minciuni, nu?

Cu un an în urmă îi apăruse un volum cu fotografiile sale, la o editură mică. Nu voise să profite de Scott & Brown. Cartea nu fusese distribuită în librării, putea fi primită numai prin comandă specială. Dar nu-i spuse lui Anny, să nu o supere.

— Nu erau minciuni deloc.

— Ba da. Numele tău.

— Brian Prescott este un pseudonim. Se practică.

— În biografie scria că în ultimii doi ani ai străbătut ţara în lung şi în lat, ai fost în Canada şi Mexic şi ai dormit într-un cort.

— Aproape adevărat.

— Şi Brian Prescott este aproape numele tău, dar nu spune totul.

— Tu nu uiţi nimic?

— Rareori. Cartea e grozavă. Fotografiile sunt minunate. Zău.

— Mulţumesc.

Cartea câştigase câteva premii. Subiectul era „Taţi şi fii”.

Căutase peste tot să surprindă obişnuitul extraordinar. Şi reuşise. Munca, anii de călătorie, îl aduseseră la normal.

— Când ai venit în Branville nu erai profesionist, nu?

— Nici acum nu sunt.

— Atunci din ce ţi-ai câştigat existenţa?

— Am fost... sunt preşedintele Editurii Scott & Brown.

Anny tăcu, lăsându-se pe spate în scaun, îl privi printre gene.

— Ce-i? o întrebă Brian.

— Încerc să mi te închipui îmbrăcat în costum.

— E prea pretenţios pentru S. & B.

— Înseamnă că ai oarece educaţie.

— Am terminat la Yale.

Brian o privi pe Anny. Aceasta suspină adânc, iar Brian îşi închipui că-şi revizuise gândurile. După ce trebuise să se acomodeze cu gândul că Brian era fratele mai tânăr al pustnicului Richard, acum trebuia să-şi schimbe părerea că el nu avea reputaţie, că era needucat, un fotograf necizelat. Asta-şi închipuia ea. Brian nu-i vorbise niciodată aşa de mult despre el. Nu minţise atât de mult pe cât omisese să-i spună.

— Deci eşti preşedintele uneia dintre cele mai mari edituri din ţară.

— Da.

— Bine, spuse ea, mormăind ceva despre desertul pe care uitase să-l aducă. Merse la frigider şi se întoarse cu un castron, se aşeza iar pe scaun, schimbând subiectul şi pălăvrăgind despre lecţiile de pian pe care le dădea copiilor din oraş şi îndeosebi despre cei doi fraţi care promiteau să devină buni interpreţi: Dick şi Larry Cannon. Deodată spuse:

— Yale. Da?

— Da.

— Asta uşurează lucrurile.

— Cum aşa?

— Nu eşti bărbatul de acum trei ani. Eşti Brian Prescott, dintr-o familie bună de pe Coasta de Vest. Fotograf amator, preşedinte la S. & B. Nu mai eşti Brian cel care m-a privit în seara aceea prin geamul vitrinei magazinului Compton. Cred ca acel Brian nu mai există.

Brian se lăsă în scaun.

— Frumoasă încercare.

— Poftim?

— N-o să meargă. Nu poţi să apeşi pe un buton şi pur şi simplu să mă elimini.

Se aplecă peste masă, apropiindu-se atât de mult de ea încât îi simţea răsuflarea.

— Sunt acelaşi bărbat care ţi-a desfăcut sutienul în prima noapte, în cort. Era din dantelă. Sunt acelaşi cu care ai înotat goală în râu.

— Opreşte-te.

— Anny, sunt bărbatul cu care ai făcut dragoste!

Sări de pe scaun şi-i spuse:

— Lasă vasele. Le spăl eu când mă întorc. Fac o plimbare în fiecare seară.

Brian se întoarse în scaun şi o urmări prin bucătărie. Îi spuse:

— Nu sunt un cineva cu care ai făcut-o într-o vară!

Anny zâmbi rece.

— Simte-te ca acasă. Nu lipsesc mult.

— Ştii, ar trebui să mulţumeşti steluţei tale norocoase că exist. Ai fost a naibii de norocoasă că m-am întors, spuse Brian în urma ei.

— Nu înţeleg de ce, îi spuse ea din uşă.

— Deoarece, domnişoară Compton, încerci să devii ceva ce nu poţi fi.

— Şi anume, ce?

— Mătuşa ta, Anna. Te înşeli.

Ea înghiţi în sec.

— Da? Îşi luă privirea de la el. Oricum nu vorbim despre mine. Acum trei ani şi tu ai încercat să fii ceea ce nu erai. Nu nega. Nu ţine.

— Ştiu eu?… Eşti arogantă. Cred că ai citit prea mult Jane Austen sau surorile Bronte.

— Cât poţi fi de ticălos!

— Aşa-i mai bine. Mă aşteptam la mai rău. Brian nu o văzu apucând cartea de bucate şi aruncând-o spre el. Îl luase prin surprindere şi simţi cartea zburând

ceva mai aproape decât volumul de Beethoven.

Brian râse.

— Priveşte situaţia astfel: prezenţa mea aici îţi va reface pofta de viaţă.

Anny ieşi, dorindu-şi să fi avut un buton care să-l facă pe Brian să dispară. El e bucuros că nu-i era indiferent lui Anny.

Brian spălă vasele, nu numai pentru a o supăra pe Anny, ci şi pentru că învăţase să fie un oaspete agreabil. Trebuia să câştige teren în relaţia, oricare va fi ea, pe care urmau să o aibă până la nunta lui Richard şi a Lindei şi eventual, după aceea. Brian nu era numai oaspetele lui Anny. Nu era un vechi prieten. Şi sigur nu era un cineva care existase într-un august, acum trei ani. El o iubise şi niciunul dintre ei nu putea nega. Iar el nu putea nega că era uşor să se îndrăgostească iar de Anny. Ce era cu această femeie? Brian îşi spuse că nu era nimic cu prefăcuta aia neiertătoare, care să atragă un bărbat rezonabil, puternic, care nu are nici cea mai mică intenţie să se autodistrugă, ca ea. O dorea numai pentru că ea se voia inaccesibilă?

„Ai înnebunit”, îşi spuse. Nu ai niciun motiv s-o doreşti pe vrăjitoarea asta. Imediat însă, revăzu ochii aceia plini de durere şi de dragoste, când el amintise de mătuşa Anna. Nimic nu era simplu sau uşor pentru Brian când era vorba de Anny Compton.

*

Anny se întoarse de la plimbare relaxată, chiar dacă puţin obosită şi înfrigurată. Îl găsi pe Brian în bibliotecă. Stătea în faţa focului din cămin. Nu părea să fi auzit că ea intrase.

— Mulţumesc că ai spălat vasele, spuse ea.

El se întoarse spre ea.

— Nu ai pentru ce. Cum a fost plimbarea?

— Înviorătoare. Se opri, nesigură dacă ar trebui să continue. Se gândise mult pe drum.

— M-am purtat copilăreşte aruncând cu lucruri în tine.

— Copilăroasă? N-am auzit acest cuvânt de mult. N-am nimic împotrivă să te exteriorizezi. Îmi pare bine că te porţi natural cu mine.

Anny îşi reţinu zâmbetul.

— Ai fost dintotdeauna un optimist. Asta-mi place la tine. Îţi admir simţul umorului, de cele mai multe ori. Tuşi, întrebându-se dacă e bine să se poarte amical cu Brian. Mi-ai spus că dacă ţi-ai ascuns numele acum trei ani nu a fost din cauza mea. Iar restul... e istorie. Nu văd niciun motiv nu ne purtăm civilizat unul cu celalalt şi să vedem ce se întâmplă de acum încolo. Şi acum, dacă nu te superi, sunt obosită şi aş merge sus, să citesc ceva.

— Jane Austen?

— Brian!

El zâmbi.

— Vise plăcute, domnişoară Compton.

Anny nu avu parte de vise plăcute. L-a visat din nou. Mătuşa Anna era în viaţă. Zâmbea mulţumită, auzindu-i pe Anny şi pe Brian gătind cina împreună, râzând. Visul nu avea sens. Îi plăcea Brian, compania lui. Anny se trezi, punând capăt visului. Brian îi săruta degetele. Îşi spuse: Piei!

Îmbrăcă un halat de baie şi se duse la bucătărie. Brian făcuse deja cafeaua. Îi dădu bună dimineaţa, în timp ce căuta în frigider după mâncare.

— Mănânci ouă? o întrebă.

— Nu mănânc ouă şi nu e nevoie să-mi găteşti tu micul dejun.

— Doamne, ce-i aici? Ouă într-o sticlă?

— Înlocuitor de ouă. Brian, nu-mi place ca oaspeţii mei să caute în frigider.

El împinse deoparte lichidul despre care Anny spusese că este înlocuitor de ouă ca pe ceva alterat.

— Ce mănânci de obicei dimineaţa?

— Terci de ovăz şi stafide. Acum pleacă

— Bine.

Se ridică. Statura sa înaltă făcea să pară mai mică bucătăria.

Anny nu era obişnuită să fie cu cineva în casă dimineaţa, nici măcar cu o pisică. Când avea oaspeţi, nu le dădea voie în bucătărie până nu pregătea micul dejun.

— Fulgi de ovăz sunt. N-am găsit stafide. Vrei zahăr?

Ea dădu din cap.

— Voi găti eu, spuse privindu-l. Nu-şi încheiase cămaşa până sus. I se vedea părul de pe piept. Blugii strânşi dezvăluiau picioare puternice. Linia feţei, acoperită de barbă, părul nepieptănat îi dădea un aer sexy.

— Nu. Tu stai. E sâmbătă dimineaţa iar eu te-am necăjit prea mult în ultimele două zile.

Îi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la masă, deşi ea era încă în picioare.

— Bei cafeaua simplă, nu?

— Sunt uimită că îţi mai aduci aminte.

— N-ar trebui.

Anny simţi că leşină. Se simţea străină în propria bucătărie. Bău din cafea. Era tare. Exact ceea ce îi trebuia. Brian îi pregătea fulgi de ovăz cu lapte. Îl întrebă:

— Tu mănânci ouă dimineaţa? Aducându-şi aminte cine era de fapt, continuă: Bănuiesc că ai o servitoare.

— Nu am servitoare şi nu mănânc ouă dimineaţa. De obicei mănânc în grabă un covrig, o gogoaşă sau pâine prăjită.

După prima noapte petrecută împreună în cort, mâncaseră lapte cu fulgi. A fost cel mai romantic mic dejun pe care Anny îl avusese vreodată.

— Ce faci azi? o întrebă Brian.

— Mă duc la magazin, apoi am de făcut câteva comisioane. Tu ce faci?

— Mă duc la Richard. Trebuie să-i fie greu cu toate câte se întâmplă.

— Descoperirea cutiei aceleia i-a făcut viaţa mai grea, cred. Aş vrea ca poliţia să spună ceva. Se vorbeşte… ei, e neplăcut.

— Ce se vorbeşte? I

— Nu-mi place să port vorba.

— De aceea oamenii îţi spun totul.

— Nu toţi. Vrei să-ţi spun, din cauza lui Richard?

Brian dădu aprobator din cap. Anny îi spuse că localnicii vorbeau despre un testament necunoscut de nimeni, care ar fi de fapt actul adevărat de moştenire al familiei Wayne. Că averea pe care se baza notorietatea lui Allan Stockton nu ar avea o provenienţă prea curată şi că el folosise nişte mijloace dubioase pentru a reuşi în afaceri. Căci era, într-adevăr, un om de afaceri care cunoscuse numai succese în tot ce întreprinsese şi îşi făcuse prieteni puternici, datorită cărora avea o influenţă deosebită în toate domeniile economico-financiare.

— Ţinând cont prin ce-a trecut Richard, asta ar putea să-l dărâme iar. I-ar putea răscoli amintiri de coşmar.

— Amintiri de coşmar despre ce?

Brian se holbă la ea.

— Nu ştii?

Anny scutură din cap:

— Brian, nimeni în Branville nu ştie prea multe despre Richard. Mulţi au crezut că ar fi trebuit internat până la venirea Lindei. Unii se întrebau dacă... Se opri brusc.

— Dacă Linda nu făcea o greşeala? întreba Brian.

— Numai vorbe.

Brian spuse pierdut:

— Cu nunta aceasta mare, cu venirea mea aici şi cu mama care va veni...

Anny continuă ce voia el să spună:

— Ţi-e teamă că Richard se va da bătut şi va căuta alt loc să se ascundă?

— Cred că i-e frică şi de asta. Ieri începusem un tur al împrejurimilor hotelului, dar n-a avut răbdare până la capăt. Sindromul de stres posttraumatic nu este întotdeauna previzibil.

— Dar o iubeşte pe Linda.

Brian o privi.

— Exact.

— Nu înţeleg, îi spuse Anny.

— Ştiu că nu înţelegi. Hai să schimbăm subiectul şi să mâncăm.

Brian se aşează în faţa ei. Ea aduse stafidele şi se aşează. Nu mai rezistă şi-i spuse:

— Brian, ţi-e descheiată cămaşa.

El zâmbi, întinse mâna peste masă şi-i atinse gulerul:

— Rochia ta este descheiată.

Ea crezu că se referea la material, că s-ar fi rupt apoi realiză că se referea la şiret. Îi căzuse în poală, iar rochia se desfăcuse, dezgolind lenjeria plină de dantelă.

— Cred că voi încerca şi puţin zahăr în terciul

meu.

Brian Prescott râse amuzat.

VII

Hotelul cu obloanele distruse şi vopseaua cojită arăta fantomatic în lumina estompata din cauza norilor negri. Vântul se înteţise. Rafalele ridicaseră praful şi frunzele căzute. Era frig pentru octombrie. Camioneta lui Richard era în parcare, nu şi maşina Lindei. Brian simţi mirosul de proaspăt dinspre râu. Bătu la uşă şi aşteptă. Frigul îi pătrundea prin haine. Astăzi nu mai putea lua prânzul pe verandă. Nu răspunse nimeni. Încercă uşa, era descuiată. Intră.

— Nu înţelegi, Brian. Aş putea face pe cineva să sufere.

— Pe cine?

— Pe tine. Pe mama. Nu ştiu. Nu mai pot avea încredere în mine. Brian încercase să-l convingă.

— Eu te cunosc, Richard. Nu i-ai face rău niciodată mamei. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Ochii lui Richard nu exprimau nimic.

— Cum poţi să mă cunoşti? Nici măcar eu nu mă cunosc. Asta este, nu ştiu ce să tac sau ce să nu fac. De aceea nici tu nu poţi avea încredere în mine. De aceea trebuie să plec.

— Pot să te vizitez?

— Nu.

— Richard, nu mă îndepărta.

— Nu am de ales.

Doi ani după aceea, Brian nu se amestecă în viaţa fratelui său. Apoi, acum trei ani, a venit la Branville să-l vadă şi a aflat că Richard făcuse o alegere bună. Cel puţin pentru el. Chiar şi acum Brian nu era sigur că fratele lui îi voia pe el şi pe mama lor în viaţa lui.

Strigă, dar nu răspunse nimeni. Închise uşa şi porni spre verandă. Ce mult pierduse cu trei ani în urmă, pe fratele său, pe femeia pe care o iubea, stabilitatea! A plecat gândindu-se că-i părăsea pentru totdeauna.

— Hei, Brian!

Se întoarse şi-l văzu pe Richard sprijinit de un topor, îmbrăcat în nişte blugi găuriţi, cu o cămaşă pătată, transpirat, cu aşchii de lemn în păr. Fratele sau pustnicul.

— Tocmai renunţasem să te mai văd şi mă pregăteam să plec, spuse Brian.

— Nu, tu nu renunţi niciodată la mine.

Richard îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Linda e în oraş la croitoreasă. Îşi coase rochia de mireasă. Spune că urăşte toate obiceiurile astea de nuntă, dar eu cred că ea dă un bal. Cel mai important pentru mine este s-o văd fericită, aşa că voi face ce e nevoie pentru asta. Îşi puse toporul pe umăr şi continuă. Hai să ne plimbăm. Cum te împaci cu Anny? îl întrebă Richard, care mergea înaintea lui.

— Am supravieţuit nopţii, răspunse Brian. Nu dormise prea mult. Zăcuse, gândindu-se cât de frumoasă şi atrăgătoare era Anny. Apoi rememoră fiecare detaliu al primei lor nopţi, cât de mult o iubise, cât de dureros fusese să o părăsească, dar cum ar fi putut rămâne?

— Anny are un motiv întemeiat să mă urască.

Ajunseră lângă râu. Richard porni pe o alee îngustă pe mal.

— Mi-am dat seama de asta.

— I-am promis să nu spun nimănui ce s-a întâmplat între noi acum trei ani.

— Atunci nu spune.

Brian respiră adânc.

— Mulţumesc. Am crezut că vei insista

— Nu, frate. Oi fi eu un fel de pustnic, dar nu sunt şi prost.

Richard păşi pe un ponton de lemn ros de umezeală şi cu traverse lipsă. Brian îl urmă, călcând pe urmele lui. Începuse să plouă.

— Dacă ai de gând să-i frângi încă o dată inima... Richard tăcu. Scrâşni din dinţi uitându-se la Brian. Asta n-o să-mi placă!

— Stai liniştit. Anny nu are de gând să se îndrăgostească de nimeni. Are inima închisă. Din câte mi-am dat seama, i-am făcut un bine părăsind oraşul acum trei ani. Poţi s-o întrebi. Pun pariu că-ţi va spune

acelaşi lucru.

— Înseamnă că vă înşelaţi amândoi.

— Toată lumea din oraş ştie că ea nu vrea să aibă de-a face cu dragostea.

— Nu contează. Până acum câţiva ani, probabil până când ai apărut tu în oraş, Anny Compton era sigură pe sine. Ştia ce face şi ce vrea de la viaţă. În ultimii ani s-a schimbat şi nu-mi pasă ce spune lumea. Şi-a pierdut puţin din strălucire şi motivaţie. Nu prea mult, ea este o supravieţuitoare. S-ar putea spune că a văzut faţa neagră a vieţii. „Adică pe mine”, gândi Brian. Îi spuse lui Richard:

— Nu pot să cred că eu am fost motivul. A suferit din cauza morţii mătuşii ei. Dacă mătuşa ar fi rămas în viaţă, Anny ar fi fost foarte fericită la plecarea mea.

Richard nu părea convins.

— Ai părăsit-o înainte sau după moartea mătuşii ei?

— Înainte.

Richard tăcu. Brian continuă:

— Aşa a vrut Anny.

— Asta ar spune şi ea, nu-i aşa? întrebă Richard.

— N-o subestima. Dacă ar afla că tu ai ghicit că s-a întâmplat ceva între noi…

— O să-ţi taie capul.

— Mai mult, adăugă Brian.

— În cazul acesta ea uită că eşti fratele meu. Eu te cunosc. Erai predispus să te îndrăgosteşti de o femeie care te înfricoşează şi să-ţi dai seama abia când era prea târziu.

„Ceea ce ar însemna, gândi Brian, că Richard ştia că el făcuse dragoste cu Anny, pentru că Brian era prea prost să nu se fi culcat cu ea.” Schimbă subiectul:

— Se înteţeşte ploaia.

— Avem nevoie de ea. Îşi coborî toporul de pe umeri şi se sprijini de el. Acum trei ani ai plecat din cauza mea?

Brian aproape îşi pierdu echilibrul sesizând vinovăţia din glasul fratelui său. Negă din cap. Încercând să pară cât mai veridic.

— Ştiu la ce te referi. Nu, Richard. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar când am venit în Branville te-am văzut de vreo două ori şi…

— M-ai spionat!

— Da, într-un fel.

— Obişnuiai să mă spionezi şi când eram copii. Dacă ieşeam cu un prieten, te prindeam sub un copac, cu binoclul.

— Când mă prindeai, plăteam greu.

— Văd că lecţia nu a prins. Deci. Ai venit în Branville, m-ai spionat şi ai considerat că nu prezint interes.

— Nu, spuse Brian, devenind serios. Am decis să-ţi respect dorinţa şi să te las în pace. Restul n-a mai contat.

— Anny.

— Şi mătuşa Anna.

— Ştii, Anny mi-a arătat fotografiile. Sunt bune, foarte bune.

— Mulţumesc. Ştii, fotografiile alea… Le-am făcut… Mi-am dat seama că mătuşa Anna era pe moarte. O vedeam pe Anny cât de mult suferă. Apoi tu, singur aici. Erai prea mult pentru mine. Nu aveam ce să dăruiesc, nimănui. Eram golit.

— Nu erai golit. Îţi făceai rău singur.

— Voiam s-o cuceresc pe Anny şi să trăim fericiţi până la moarte, dar nu puteam s-o întineresc pe mătuşa Anna, nu puteam distruge ce-ai făcut şi ai

văzut tu în Columbia, nu-l puteam aduce pe tata înapoi. Nu m-am simţit niciodată mai neajutorat. Mi-era frică să nu greşesc, să nu-i fac mătuşii Anna ultimele zile şi mai grele, să nu te distrug pe tine, să o împiedic pe Anny să-şi ducă viaţa mai departe.

— Ştiu cum e. E mai uşor să răneşti oamenii şi ei să te rănească la rândul lor, dacă nu-ţi pasă de ei. Ai plecat pentru că ai vrut să fii tu însuţi din nou.

— Aşa mi-a spus şi mătuşa Anna.

— Avea dreptate.

— Trebuia să fiu mai tare. N-am trecut prin ce-ai trecut tu, nu am văzut grozăviile pe care le-ai văzut tu, nu pierdeam pe cea care m-a crescut după ce mi-au fost omorâţi părinţii. Dumnezeule, i-am înşelat aşteptările!

— Asta a spus şi tata pe patul de moarte, spuse Richard încet. Ploaia îi spăla lacrimile. Mi-au spus oamenii din sat. Voise să facă multe. A fost dureros ştiind câte a făcut, cât s-a străduit să moară spunându-şi că ar fi trebuit să facă mai mult. Tu ai făcut ce-ai putut mai bine. Uite acum.

— Aş fi putut merge în Columbia cu tine.

— Nu.

— Dacă am fi plecat împreună…

— N-ar fi schimbat nimic pentru tata sau pentru mine. Iar mama ce-ar fi făcut? Uită Brian. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te chinui pentru ce n-ai făcut!

— Tu ai uitat ce-ai tăcut?

Richard ezită o clipă, apoi spuse:

— Face parte din mine, dar nu mă mai influenţează.

Brian porni, cu paşi nesiguri, spre mal. O auzea parcă pe mătuşa Anna, simţindu-i mâna noduroasă şi rece strângând-o pe a lui.

— Trebuie să te cunoşti, Brian, înainte de a te dărui cuiva.

Alunecând pe pământul ud, sări pe o piatră, apoi pe malul pietros. Richard îl urmă.

— I-ai explicat lui Anny toate acestea? îl întrebă fratele său.

— A avut destule probleme şi aşa.

— Dar dacă ar fi vrut?

— N-ar fi vrut. Duce viaţa pe care şi-a dorit-o.

— Eşti sigur?

— Ea este. Şi asta-i tot ce contează.

— Dar tu? Viaţa ta e aşa cum ţi-ai dorit-o?

Ploaia se înteţise. Brian o luă pe scurtătură spre maşina sa. Voia să fie singur.

— Se pare că am luat o decizie bună. Am făcut câteva lucruri de care sunt mândru la S.& B., deşi în cea mai mare parte este rutină.

— Iar locul tău nu-i acolo.

— Locul meu nu e nicăieri.

— Hai, lasă, îl bătu Richard pe spate. Hai să mergem în casă să bem o cafea. Ştiu că ai vrea să rămâi singur acum, dar cred că este ultimul lucru de care ai nevoie. Ai încredere în mine. Poate s-a întors şi Linda. Ea ne va înveseli cu siguranţă.

Brian zâmbi.

— Mă bucur să te văd fericit.

— Da. Ochii lui lui Richard străluceau. E şi mai bine să fii fericit! Maşina Lindei era parcată lângă camioneta lui. Din bucătărie se auzea muzică la maximum, un rock. Linda făcea plăcinte cu dovleac. Cafeaua era pe foc. Le spuse că plăcintele vor fi gata în douăzeci de minute. Văzându-i atât de uzi, le spuse:

— Aţi avut multe de discutat, nu? Brian, ia un prosop şi usucă-te. Îţi voi servi cafea în cana mea de voiaj, vezi? Să nu uiţi s-o aduci înapoi.

— Îl dai afară pe fratele meu? o întrebă Richard.

— Îl trimit în misiune. Am văzut-o pe Anny la magazinul Mickey. Era pe bicicletă. Am realizat că era ea mult timp după ce am depăşit-o. Cred că Brian ar putea-o aduce încoace la o cafea.

Richard se aşează la masă amuzat.

— Linda poate fi foarte despotică.

— Anny nu pare a fi în toate minţile azi, dacă a ieşit pe ploaia asta cu bicicleta, pentru a cumpăra dovleci. Cum se gândeşte ea să care dovlecii pe bicicletă?

Richard nu răspunse, iar Brian se abţinu.

— Doar dacă ce se vorbeşte în oraş este adevărat, spuse Linda. Brian şi Richard se priviră.

— Mary Lang, cea care îmi face rochia de mireasă, mi-a spus că l-a văzut acum două seri, la bibliotecă, pe fotograful care a făcut albumul cu mătuşa Anna. Jill Adams şi-a adus aminte că numele lui este Brian Prescott. Apoi Larry Cannon a spus cuiva care i-a spus Evei Burdette, care i-a spus lui Mary că Anny găzduieşte un bărbat. Din descrierea făcută de băiat, Mary şi-a dat seama că este fotograful. Apoi, cineva i-a spus că a văzut-o pe Anny acum câţiva ani luând masa cu un bărbat a cărui descriere i se potriveşte lui Brian, dar n-a putut crede decât că el era un comerciant sau aşa ceva, ştiind că Anny nu s-ar întâlni cu un bărbat nici moartă.

Fără să spună ceva, Richard se ridică, deschise un sertar, scoase două prosoape şi înmână unul din ele lui Brian. Îşi şterse faţa cu celălalt, privind-o insistent pe logodnica sa.

Brian înghiţi în sec.

— Deci oamenii o bârfesc pe Anny?

— O, da, spuse Linda încântată. Cât de mult am pierdut cât am fost plecată! Acum toţi şi-au dat seama!

— Ce şi-au dat seama? o întrebă Richard.

— Că Brian şi Anny au fost amanţi.

Anny plecase de la magazinul Mickey. Străbătuse o jumătate de milă, când văzu în oglinda retrovizoare maşina lui Brian. Spera ca Brian să fie surprins s-o vadă, aşa cum era, pe bicicletă, în ploaie, cu un dovleac sub braţ. Era udă din cap până în picioare. Cu toate că dovleacul nu era mare, îi era greu să conducă bicicleta şi întoarcerea acasă era o tortură. Dar era mândră. Se dusese la magazinul Mickey după un dovleac şi va ajunge acasă cu el.

Îşi băgă capul în poncho-ul pe care îl purta, dar era prea târziu, Brian opri lângă ea. Coborî geamul şi-i spuse:

— Ai uitat că ai maşină?

— Nu, aşa am vrut.

— Să mergi pe bicicletă cu un dovleac sub braţ pe o vreme ca asta, la minus cincizeci de grade Celsius?

Erau minus 50 de grade afară aşa cum ea era acum sub plapumă acasă.

— N-ai decât să nu mă crezi, îi spuse Anny.

— Eu mint să-mi salvez pielea, tu minţi ca să-ţi salvezi faţa. Asta este deosebirea fundamentală dintre noi. îi spuse Brian. Apoi o întrebă: Vrei să te duc cu maşină?

Ploaia curgea pe faţa ei.

— Nu, mulţumesc.

— Instinctul îmi spune să te las să te îneci sau să îngheţi, dar am ordin să te aduc la hotel pentru cafea şi plăcintă cu dovleac.

Cât de tentant era! Poate Richard va aprinde focul, iar Linda îi va împrumuta nişte haine uscate.

Dar Anny îi spuse:

— Mai am câteva comisioane de făcut.

— În halul ăsta? Îţi strici reputaţia.

— Linda te-a trimis? Mă întrebam dacă nu m-a văzut. O rafală de vânt aproape o dădu jos de pe bicicletă. Cred că am înnebunit! Trebuie să plec, îi spuse lui Brian.

Brian oftă.

— Anny, termină cu prostiile şi treci în maşină.

— Dar bicicleta?

— Las-o în şanţ. O poţi lua mai târziu.

— Dacă o fură cineva?

— Pe vremea asta? Şi apoi nu iei nici trei dolari pe epava asta. Cât de veche este?

— Nu ştiu. Mătuşa Anna mi-a cumpărat-o când aveam treisprezece ani.

Brian coborî din maşină.

— Nu-mi vine să cred că discutăm cât vechi este gunoiul ăsta şi tu stai afară şi îngheţi. Treci în maşină.

— Nu-ţi permit să-mi dai ordine, îi spuse ea ridicându-şi capul cu mândrie.

— Atunci consideră că te-am rugat. Linda n-o să-mi dea cafea şi plăcinte dacă nu mă întorc cu tine.

— Mi-au îngheţat degetele, spuse ea.

Îi luă mâinile să i le încălzească. Ea îl lăsă să-i ia dovleacul.

Anny începu să tremure încercând să-şi elibereze mâinile. Brian nu-i dădu drumul.

— Mă simt ca o idioată, spuse ea tuşind.

— Aşa e şi ziua asta.

Anny dezbrăcă poncho-ul înainte de a se urca în maşină.

— Cred că miros ca un câine ud, îi spuse în timp ce se aşeza lângă el.

El zâmbi.

— Atâta timp cât nu ai purici… Ar fi dificil să le

explic celor de la compania de închirieri.

— Cafea şi plăcinte cu dovleac, sună grozav. Dar, dacă nu ai nimic împotrivă, aş vrea să merg acasă.

Ploaia cădea în rafale. Brian culese bicicleta ei din şanţ şi o aşeză pe bancheta din spate. Ce-a gândit ea când a pornit înapoi spre casă? Ar ti putut rămâne în magazin. Poate că visase că Brian o s-o salveze. Îşi dăduse seama că el venea de la hotel. Văzuse maşina Lindei.

— Am plecat de la magazin pentru că am crezut că voi ajunge acasă înainte de începerea furtunii.

— Ţi-e mai bine? întrebă Brian.

— Udă şi înfrigurată.

El aşeză dovleacul între scaunele din faţă şi porni maşina.

— Pentru ce-i dovleacul?

— L-am cumpărat să văd dacă pot face o mască pentru Halloween. În fiecare an dau o petrecere. Brian, îţi ud cămaşa.

— Se va usca. Îmi pare rău că nu am o pătură pentru tine.

— Ajungem acasă în câteva minute.

— Da. Eşti sigură că nu vrei să mergem la Linda şi Richard? E aproape.

— Mă simt îndeajuns de umilită şi aşa.

Brian oftă.

— Ce este atât de umilitor în a fi luat prin surprindere de ploaie?

Ea nu răspunse şi el îndreptă maşina spre oraş. Anny încercă să se relaxeze, dar nu a putut. Era prea înfrigurată, prea obosită, prea aproape de Brian.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse într-un târziu.

— N-am avut încotro, îi spuse el zâmbind

maliţios. Asta ca să te simţi mai bine.

— Deci să nu cred că ai un scop să te porţi frumos cu mine.

— Cred că te superi prea tare dacă încerc.

— Anny nu mai spuse nimic, puţin încurcată de tonul trist al vocii lui, deşi ochii rămăseseră ironici. Îşi scoase puloverul şi imediat regretă. Tricoul, dintr-un material subţire, era transparent, fiind ud. I se vedea sutienul, i se vedeau chiar sânii. Ajunseră acasă şi înainte ca Brian să fi oprii motorul, Anny sări din maşină, intră în casă şi fugi în camera ei. Se dezbrăcă. Trupul îi ardea. Nu-şi putea închipui ceva mai erotic decât senzaţia de frig şi cald în acelaşi timp. Dacă Brian ar intra acum în camera ei, i-ar sări în braţe. Era sigură de asta.

— Anny, strigă el de pe hol. E totul în regulă?

— Da.

— Dă-mi de ştire dacă pot să te ajut cu ceva.

Anny se îmbrăcă şi coborî. Îl găsi pe Brian în bibliotecă. Făcuse focul.

— Nu ţi-ai schimbat hainele, îi spuse ea.

— Mă duc acum.

Ea îi făcu loc să iasă. El trecu pe lângă ea fără să o atingă. Dacă ar fi atins-o, ar fi urcat cu el.

Brian se opri în pragul uşii şi-i spuse:

— N-o să ţină.

— Ce n-o să ţină? îl întrebă Anny.

— Masca asta de femeie împietrită. Te-am dorit în furtuna de afară, acum te doresc şi mai mult. Şi plecă grăbit înainte ca ea să sară în aer.

Anny făcu cafea şi puse pe un platou câteva prăjituri şi se întoarse în bibliotecă. Brian reveni.

Ea se întrebă dacă Brian se simţise la fel după ce-şi schimbase hainele ude. Părea refăcut şi în niciun caz nu părea să fie în pericol de a-şi pierde

autocontrolul.

— Să-i sun pe Linda şi pe Richard? îl întrebă ea.

— Nu, cred că şi-au dat seama.

— Nu vreau să-şi facă idei greşite.

— Anny! Brian se opri brusc.

— Ce-i?

— Nimic. Povesteşte-mi despre petrecerea ta de Halloween.

Anny se aşează pe covor şi-şi întinse picioarele spre foc. Brian stătea ghemuit în faţa ei.

— Acum vreo şapte ani am hotărât împreună cu mătuşa Anna să dăm o petrecere pentru vecinii noştri, adulţi şi copii. Mătuşa a considerat dintotdeauna sărbătoarea Haplosporului ciudata. Până am venit eu cu ideea unei petreceri, mătuşa sugera chiar să spunem oamenilor că nu vom fi acasă. Am hotărât să acceptăm numai costume decente şi am respectat toate obiceiurile şi glumele vechi. A fost distracţie mare. Mătuşa Anna era îmbrăcată ca o vrăjitoare, cu nas coroiat, avea voce răguşită şi toate celelalte. În primii doi ani nu a recunoscut-o nimeni. Toată lumea credea că plecăm la prietena sa din Milwaukee. I-a plăcut grozav de mult.

— Şi tu în ce erai deghizată?

— În ţigancă.

— Şi ai citit în palmă? spuse râzând Brian.

— Bineînţeles.

— Şi ai avut o sferă de cristal?

— La o singură petrecere. A spart-o Larry Cannon.

Brian tăcu. Anny se întreba la ce se gândeşte. Ar fi dorit foarte mult să ştie. Şi-o închipuia în costum de ţigancă? Îşi aducea aminte de Halloween-urile de pe vremea când el şi Richard erau copii?

Timp de trei ani crezuse că fusese pentru ea un

rătăcitor, un uşuratic, un om talentat care nu se ataşa de nimic decât de imaginile surprinse pe filmul foto. Acum nu mai ştia cine era Brian Prescott Landon.

— După moartea mătuşii, continuă Anny, nu am mai vrut să dau petrecerea de Halloween. Trecuseră şapte săptămâni de la moartea ei. Dar în ajun m-am dus la magazinul Mickey şi am dovleci, am venit acasă şi am început pregătirile. Oamenii au venit, pur şi simplu, fără să-i invit. Era ca şi cum mătuşa Anna ne-a adunat, parcă să ne dovedească că se putea continua şi fără ea. Mi-amintesc că mi-am îmbrăcat costumul şi m-am simţit atât de singură. Ea nu mai era. Anny se uită la Brian. Continuă cu voce tremurândă: Tu nu mai erai. Iar eu mă îmbrăcasem, ca un copil, pentru Halloween.

— Ce costum ai purtat atunci? o întrebă Brian.

Anny nu se aşteptase la această întrebare.

— Poftim?

— Ce costum? Este important.

— Costumul de ţigancă. L-am purtat ani de-a rândul.

— Bun.

— La ce te gândeşti?

— Mi-a fost frică că ai purtat costumul de vrăjitoare al mătuşii. Brian continuă. Semeni cu ea, dar nu eşti ea. Tu eşti tu, Anny. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa.

— Ştiu.

— Poate dacă ai fi purtat costumul de vrăjitoare în noaptea aceea…

Anny zâmbi.

— N-aş fi arătat ca o vrăjitoare. Mă simt bine în costumul de ţigancă, cu mărgele mari, o basma îngustă legată în jurul sânilor, provocator, mult fard…

Brian o întrebă în timp ce-şi turna o ceaşcă de cafea:

— Cât de îngustă şi cât de provocatoare?

— Poftim? Of!… Apucă o pernuţă de pe fotoliu şi o aruncă spre el. Brian o prinse de mână.

— Eşti groaznic, Brian Landon!

— Şi când dai petrecerea anul acesta?

— Marţi seara.

— Dacă voi mai fi aici, ce faci cu mine? Nu m-am costumat pentru Halloween de ani de zile. Mulţi!

Anny se gândi o clipă.

— Ţi s-ar potrivi de minune un costum de spiriduş. Dar cred că te-aş costuma ca un schelet şi te-aş băga într-un dulap. Potrivit, nu crezi?

Brian se ridică în picioare.

— Unde pleci? îl întrebă Anny.

— Văd că vremea se potoleşte. Mă duc până la hotel să le spun Lindei şi lui Richard ce-am făcut.

— În regulă.

Brian ezită, apoi îi spuse:

— Anny, îmi pare rău că te-am părăsit acum trei ani aşa cum am făcut-o. Te-am lăsat sa crezi lucruri neplăcute despre mine. Credeam că procedez cum trebuie..

— Poate ai procedat bine, spuse ea, abia auzit.

— Nu ştiu… Mă gândeam că poate ar trebui să plec acum din Branville şi să mă întorc după nuntă.

— De ce?

— Pentru tine, Anny. Nu vreau să-ţi încurc viaţa. Ţin la tine şi îţi respect dorinţele. De ce crezi că te tachinez?

Ea înghiţi în sec, dorindu-şi să-l mai poată urî. Nu mai putea. El nu fusese nici pe jumătate rău cu ea acum trei ani, precum crezuse ea. El îi spusese că trebuie să plece din oraş. I-a spus că ştie că ea nu poate merge cu el. Nu i-a spus însă de ce nu mai putea rămâne şi a lăsat-o să creadă că ea nu însemna

îndeajuns pentru el. N-a rugat-o să meargă cu el, iar ea nu s-a oferit.

O lăsă în bibliotecă lângă focul domolit acum.

Anny se întrebă dacă se va întoarce pentru cină. Va încropi ceva, la repezeală, dacă se va întoarce. Dacă nu, va mânca singură, aşa cum a făcut vreme de trei ani.

VIII

Ceasul cu cuc din bibliotecă anunţa miezul

nopţii când Brian se strecură în dormitorul lui.

Cât stătuse la hotel, el şi Richard dădură telefon la Londra mamei lor. Primul vorbi Richard. Când Brian luă receptorul, mama lui începuse să plângă. Richard îşi dădu seama. După ce Brian puse receptorul în furcă. Richard îi spuse:

— Aş vrea să pot îndepărta toată suferinţa pe care i-am pricinuit-o.

— Iar ea ar dori să poată îndepărta ce ai suferit tu. Niciunul din noi nu poate.

Richard îşi frânse mâinile.

— Sunt atât de aproape de a-mi pierd echilibrul, spuse el cu disperare în glas. Dacă mi-l pierd din nou…

Nu termină de spus şi ieşi afară în noapte. Linda intră în bucătărie, palidă şi îngrozita.

— Contramandez nunta, spuse ea. E prea mult pentru Richard.

— Nu Linda. Nu încă. Voi pleca eu de aici. Poate îşi va reveni.

— Nu, nu Brian nu înţelegi. Nu din cauza ta. Din cauza mulţimii care va veni la nuntă. Pentru că de acum încolo va trebui să se gândească la viitor. Până acum Richard nu s-a gândit la ziua de mâine. Acum, cu mine, va trebui să se gândească la o nuntă mare. La familia mea, la familia lui. Tu şi mama ta sunteţi numai o parte din ce are el de îndurat. Îşi ridică mâinile la cap cu disperare.

— Cred că cer prea mult, prea repede.

— Crezi că se poate altfel? Jumătăţile de măsură nu merg într-o relaţie. Totul sau nimic!

— Asta s-a întâmplat cu tine şi cu Anny?

— I-am promis să nu spun la nimeni.

Linda nu mai insistă, îşi puse pelerina şi ieşi după Richard. Brian încercase să ridice cortul, dar acesta era găurit. Apoi vântul îl dărâmă. N-avea

încotro, trebuia să se întoarcă la Anny.

— Anny, o chemă din uşa camerei ei.

— Tu eşti? Eşti norocos că nu am un pistol sub pernă.

— Am vrut să-ţi spun numai că m-am întors.

Anny nu-i răspunse imediat.

— Bine. Vise plăcute.

— Mulţumesc.

Brian ieşi, dar Anny continuă:

— Brian, am cumpărat ouă. Dimineaţă eu fac micul dejun.

— Deci ai ştiut că mă întorc, nu?

— Nu, spuse ea cu glas stins.

Atunci el se întoarse şi din trei paşi ajunse lângă ea şi o apucă de braţ. Anny ar fi putut să se împotrivească, dar nu o făcu. El o trase spre el, atent să nu se prăbuşească în pat. O sărută. Buzele ei erau aşa cum le visase timp de trei ani. Iar când ea îl sărută, era sigur că se va trezi în cortul fratelui său. Nu putea fi adevărat. O luă de talie şi simţi corpul fin şi fierbinte prin cămaşa de noapte. Nu visa. Dacă toate visele lui ar fi la fel, nu s-ar mai trezi niciodată. Făcu un efort şi se ridică în picioare. Îi spuse:

— Data viitoare să ştii că mă întorc.

A doua zi Brian şi Linda pregăteau dovlecii pentru Halloween. Anny îl urmărea pe Brian care aducea dovlecii în bucătărie. Îi admiră mişcările. După cele petrecute aseară nu putuse adormi decât în zori, pentru că ar fi vrut mai mult. Ura această dorinţă, dar îi era greu să nu o ia în seamă.

— Dovlecii vor arăta foarte frumos pe verandă, îi spuse Brian. Voi cumpăra eu lumânările.

— Am înţeles că nu vei fi aici.

— M-am răzgândit.

— De ce?

— N-am unde să mă duc altundeva.

Anny începu să scobească dovleacul.

— Va fi nevoie de nişte ziare pentru sâmburi, îi spuse lui Brian. Sunt la intrarea în pivniţă.

Brian se duse să le aducă. În timp ce el deschidea uşa pivniţei, Anny îi spuse:

— Brian, să ştii că nu trebuie să-mi spui lucruri pe care ai prefera să nu mi le spui. Eşti oaspetele meu şi eşti bine venit să stai pentru nunta Lindei şi a lui Richard.

Brian se întoarse cu ziarele şi le trânti pe masă.

— Ştii, îi spuse, când îmi vorbeşti ca o virgină de modă veche te doresc parcă şi mai mult.

— Mizerabilule, spuse Anny fără a-şi putea ascunde zâmbetul. Continuă să taie dovleacul.

— Am luat cina cu Richard şi Linda aseară. Richard e aproape să cedeze nervos. El încearcă să nu arate, dar nu trebuie să fii un geniu să-ţi dai seama că e din cauza prezenţei mele aici. Aş pleca, dar trebuie să rămân.

— De dragul lui?

— Da, chiar dacă el nu-şi dă seama. Dar şi pentru mine. Eu şi Richard avem multe de rezolvat. Va dura ceva timp. Mama vine cu avionul de la Londra joi.

— Locuieşte acolo?

— Nu, vizitează un prieten. Nu l-a văzut pe Richard de cinci ani. Iar în ultimii trei ani nici eu nu i-am făcut viaţa uşoară. Richard a locuit în Branville mulţi ani, dar nimeni în afară de Pamela Wayne, şi acum Linda, nu a înţeles de ce s-a izolat. Nu trebuie să spui nimic, am vrut doar să ştii că nici eu nu ştiu despre ce e vorba.

Brian dădu din cap. Dar nu spuse nimic.

— Ştii cum să tai dovleacul? îl întrebă Anny.

— N-am mai tăiat unul de când eram copil. De

ce întrebi? Sunt nişte reguli?

— Nu, dar nu este la fel de uşor pe cât pare. Primul pe care îl tai arată de obicei ca monstrul lui Frankenstein.

— E Halloween, nu? întrebă Brian distrat. Privirea îi era hipnotizantă. Tatăl meu a fost luat prizonier şi apoi omorât în Columbia. Richard era acolo şi nu a putut face nimic. A rămas după aceea şi a văzut acţiunile celor din Cartelul Medellin. Marii producători şi traficanţi de droguri. A luptat şi el împotriva lor, era să fie ucis, apoi s-a întors. Dar familia noastră nu a mai fost aceeaşi.

— Tatăl tău a fost militar?

— În aviaţie. Mama ar fi trebuit să se mărite cu cineva care să conducă Editura „Scott & Brown”, dar n-a fost să fie aşa. Tata ne lua cu el la unitate când eram copii. Apoi a fost trimis în misiune specială în Columbia. Ne-am mutat în Crewtown aşteptând ca tata să-şi termine misiunea. Numai că tata nu s-a mai întors.

— Îmi pare rău, îi spuse Anny. Richard s-a simţit vinovat?

— Da

— Dar tu?

— Eu puteam să fac mai mult pentru amândoi.

— Mama ta?

— E o femeie grozavă. Nu învinovăţeşte pe nimeni, a acceptat totul cu resemnare. Tot ceea ce-şi doreşte acum este să-şi vadă fiii fericiţi.

— Când părinţii mei au murit, eram convinsă că era vina mea. Nu eu hotărâsem ca ei să plece în excursie cu barca, dar vina mea nu avea nimic de a face cu logica. Lumea încerca să mă facă să înţeleg că nu era vina mea, numai mătuşa Anna m-a lăsat să simt ceea ce voiam. Sentimentul de vinovăţie a dispărut cu

timpul.

— Le mai simţi încă lipsa?

— Da, le voi duce dorul totdeauna

— Cred că tu şi mama v-aţi înţelege foarte bine.

— Sper că o voi întâlni cândva.

— Sigur că o vei întâlni. Eu am de gând să stau aici până la nuntă. Dacă plec şi apoi mă întorc, lumea ne va bârfi şi mai mult. Ei cred între noi este ceva. Dacă rămân, poate vor crede că sunt numai un oaspete, iar tu nu faci decât un serviciu Lindei şi lui Richard.

Anny întrebă:

— Ce bârfe?

— Ei, ştii cum sunt oraşele mici.

Anny se încruntă.

— Tu nu cunoşti oraşele mici, domnule Landon. Eu n-am fost subiect de bârfă niciodată în viaţa mea, aşa că nu ai de ce te teme.

El arăta îngrijorat. Începuse să taie aiurea dovleacul.

— Brian, ce-i cu tine?

— Nimic.

— Sper să nu fii îngrijorat pentru sărutul de aseară. Nu că n-aş fi vrut sau că mi-a fost indiferent, dar am fost curioasă să ştiu cum am să mă simt dacă ne sărutăm din nou.

El lăsă cuţitul din mână şi o privi lung.

— Vrei să spui că acel sărut a fost un experiment?

— Nu, nu un experiment, un test.

— Ei, şi l-ai trecut? L-am trecut?

Anny tăia acum cu ochii fixaţi în dovleac. Încerca să se concentreze dar nu putea.

— Hai să nu fim copii. Eram curioşi să ştim cum e să ne sărutăm încă o dată, dar acum că am făcut-o,

misterul s-a spulberat.

— Pe dracu'! Trase de capacul dovleacului pe care nu-l tăiase bine şi îndepărtă restul rupându-l neglijent. Eu nu am fost curios să văd cum e dacă ne mai sărutăm o dată.

— Nu?

— Cred că nu am făcut încă nimic, iar misterul a rămas.

— Înţeleg. Hai să terminăm odată cu dovleacul.

Brian începu să râdă.

— Hai!

Anny deschise radioul. Se transmitea *Madame Butterfly.* Brian spuse că nu-i place şi căzură de acord să asculte jazz. Continuară să taie dovleci. După un timp, Brian întrebă:

— La ce oră trebuie să fii la Linda?

— Vai, am uitat! Trebuie să mă pregătesc. Ai ceva împotrivă să faci tu curat aici? Terminăm de tăiat dovlecii mai târziu, am întârziat deja.

Brian tuşi încurcat.

— Anny, stai!

Anny avusese toată dimineaţa impresia că el vrea să-i spună ceva. Se opri aşteptând.

— Distracţie plăcută!

Era clar că nu avea de gând să-i spună acum.

— Mulţumesc, sunt sigură că aşa va fi.

În timp ce Anny era plecată, Brian se gândi ce ar putea face să-şi uşureze situaţia când se va întoarce ea. N-o putuse convinge pe Linda că el şi Anny nu fuseseră amanţi.

— Astea-s numai bârfe, îi spuse el. Anny Compton nu a avut niciodată un bărbat în viaţa ei.

— Ea nu a vrut să se mărite, dar asta nu înseamnă ca nu s-a culcat cu niciun bărbat.

Richard nu voi să participe la această discuţie.

— Dumnezeule, continuă Linda vădit încântată. Abia aştept întâlnirea de mâine, nimeni nu poate să scotă adevărul de la Anny mai bine decât doamnele care cos plăpumi.

Brian dorise s-o avertizeze pe Anny. Să ştie ce o aştepta la Linda.

Brian tăie restul de dovleci, făcu curat în bucătărie, apoi pregăti cina. Se uita la un meci de fotbal la televizor când Anny năvăli în casă ţipând. Brian închise televizorul şi sări în picioare exact în momentul în care Anny intra în bibliotecă. Arăta grozav, înfuriată, dar superbă.

— Secătură, îi strigă ea. Îşi scoase eşarfa de la gât şi o aruncă spre el. Urmară apoi pălăria şi haina cu care încercă să-l lovească. Ai ştiut, nemernicule! Ai ştiut că vor încerca să mă descoasă. Ştiai că jumătate din oraş crede că m-am culcat cu tine şi nu m-ai avertizat, nemernicule! Continuă să arunce în el cu tot ce-i cădea în mână.

Brian îi spuse:

— N-am nimic împotrivă să continui să arunci cu restul hainelor de pe tine, dar cred că o să-ţi pară rău. Ştii doar că ne simţim atraşi unul de celălalt.

— M-am simţit umilită.

— Cum aşa?

— Eve Burdette, Mary Lang, Jill Adams, Linda, toate ştiu. Ştie tot oraşul!

— Eşti sigură că ele ştiu?

— O, da! Şi cât le place! Nu au mai avut un asemenea subiect de bârfă de la descoperirea cutiei aceleia de la biserică. Nu s-au mai amuzat atât de mult de pe vremea când încercau să ghicească ce invitaţi va avea Dora la următoarea petrecere. Sunt înnebunite de ideea că m-aş fi putut culca cu unul ca tine!

— Anny, dar tu te-ai culcat cu mine!

— Refuz categoric să le confirm bârfele. Nimeni în oraşul ăsta n-o să mă mai privească cu aceiaşi ochi.

— Distrusă cu propriile arme, draga mea.

— Cum adică?

— Adică, dacă n-ai fi încercat să ascunzi această aventură, oamenii n-ar fi avut nimic de aflat despre tine. Ei nu răspândesc minciuni. Noi am făcut dragoste şi, din câte mi-aduc aminte, n-am prea avut timp să dormim.

Anny ieşi în fugă din bibliotecă. Brian strigă în urma ei?

— Au fost uşuraţi să afle că eşti cum eşti?

Casa se cutremură când ea trânti uşa de la dormitorul ei. Brian urcă după, încercă uşa, dar ea o încuiase.

— Aş vrea să-mi pară rău, dar nu pot, îi spuse. N-ai decât să fii furioasă că nu te-am avertizat dar dacă aş fi făcut-o nu te mai duceai, ceea ce ai fi fost o greşeală. N-ai decât să te simţi umilită, mie nu mi-e milă de tine. Oamenii spun adevărul despre noi.

— A fost adevăr, îi strigă Anny.

— Dacă ai descuia uşa, am putea avea grijă să nu mai fie la timpul trecut.

Ceva tare lovi uşa dormitorului.

— Recunoaşte, Anny, de când m-ai văzut prima oară acum două seri, n-ai făcut decât să te gândeşti ce a fost acum trei ani şi ce bine a fost.

Îi auzi paşii îndreptându-se spre uşă. O deschise brusc şi-i spuse:

— În garaj găseşti un cort. Ia-l şi du-te.

— Eşti supărata…

— Nu, Brian, nu sunt supărată. Aşa arăt? Sunt furioasă. Şi nu numai pe tine, şi pe mine. Nu trebuia să te iau în seamă acum trei ani, iar acum trebuia să pretind că nu te recunosc. Credeam că sunt mai presus

de bârfă şi totuşi sunt bârfită.

— Nu cred că-mi place să fiu consideratul un „ceva”.

Anny păru că zâmbeşte. El era convins că zâmbise, dar faţa lui Anny se întunecă din nou şi îl trimise din nou în garaj după cort.

Brian se duse în garaj şi găsi cortul ce părea vechi de o sută de ani şi mirosea groaznic. Ar fii putut pleca la hotel, dar voia să rămână să vadă cât timp va mai juca Anny acest joc. Luă cortul şi se duse să-l instaleze în grădina din spatele casei, în două secunde geamul camerei lui Anny se deschise.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să ridic cortul.

— Nu aici!

— De ce nu aici?

— Vreau să pleci de pe proprietatea mea şi din viaţa mea!

Anny se retrase. Brian îşi dădu seama că ea nu mai era furioasă. O întrebă:

— Chiar vrei?

— Nu, spuse ea brusc şi închise geamul.

El consideră că aceasta fusese o invitaţie să intre din nou în casă. Întorcându-se cu cortul spre garaj, se ciocni de Linda Wayne.

— Vai. Brian. Am crezut că este un hoţ. Ce faci aici?

— Verificam cortul antic al lui Anny.

— Îhh, e dezgustător!

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Anny e acasă? Voiam să-i mulţumesc pentru că a întreţinut atmosfera la petrecere.

— Am avut impresia că nu s-a prea distrat.

— Cum aşa? Ea a fost sufletul petrecerii.

— Dar ce-i cu bârfele în legătură cu noi doi?

— A, despre asta era vorba! Eve Burdette a făcut o glumă, a spus că Anny Compton a apărut pe prima pagină a ziarelor pentru că are o aventură cu cineva, dar nu a spus nimic despre tine. Linda râse cu poftă şi continuă: Nu sunt sigură că Eve s-a referit la faptul că voi doi aţi făcut dragoste.

— Linda, dar eu nu am spus că…

Linda îl întrerupse:

— Dar nici n-ai negat. Haide, nu mă crede proastă! Nici ceilalţi nu sunt proşti. Anny nu-şi poate închipui că lumea făcea speculaţii şi înainte despre viaţa ei intimă.

— Dacă aş fi în locul tău nu i-aş spune toate acestea.

— Mă aşteptam să o cunoşti mai bine. Anny este cea mai matură şi mai deschisă la minte persoană din câte cunosc. Nu se va supăra din cauza unei bârfe care, în fond, este adevărată. Linda urcă scările verandei şi îl întrebă: Vii?

— Să duc cortul mai întâi.

Când Anny deschise uşa, o auzi râzând. Îi vorbea Lindei ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic mai înainte. Brian comentă pentru sine: „Vai dragă, tu nu-ţi dai seama, dar ceea ce faci nu duce decât la sporirea pariurilor, şi a bârfelor.”

IX

A doua zi dimineaţă Anny se simţi mai bine. Munca o ajuta să-şi recapete echilibrul. Îşi trata clienţii cu mult respect, ca şi până acum. Şi niciun indiciu nu indica că bârfa circula şi în magazinul Compton, până când Sue îi spuse prin interfon că un bărbat era jos şi dorea să o vadă. Sue pronunţase cuvântul bărbat pentru ca ea să înţeleagă că nu era vorba de vreun comerciant.

— Cine este? o întrebă Anny.

— Nu s-a prezentat. Staţi să-l întreb... Dar, domnule, domnişoara Compton nu a spus să urcaţi. Domnule! Sue oftă. Urcă la dumneavoastră, să-l chem pe Alec?

Alee era gardianul magazinului, dar cum Anny ştia acum că este Brian, consideră că nu e nevoie să-l cheme.

— Nu, mă descurc eu.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Sue cu subînţeles.

Anny făcu un efort să-i dea un răspuns normal. Îl chemă apoi pe secretarul său, Glenn Parsons.

— Va veni un prieten de-al meu, introdu-l direct, te rog.

— Este vorba despre fratele lui Richard Landon, bărbatul care stă la dumneavoastră?

Anny nu răspunse. Avu timp să-şi refacă rujul de pe buze până când Brian intră, respirând din greu, în biroul ei.

— ’Neaţa! îi spuse acesta.

— Am înţeles că ai nevoie urgentă de mine.

— Am urgent nevoie, dar nu numai să te văd.

Anny oftă. După vizita scurtă a Lindei cu o seară înainte, Brian începuse să-i vorbească ambiguu, s-o privească cu ochi lacomi. Aruncase mănuşa. Furia lui

Anny nu-şi făcuse efectul sau nu avusese efectul scontat de ea. Brian o dorea acum mai mult ca niciodată. Iar dacă el nu ar fi fost atât de frumos, de sexy şi atât de misterios, lui Anny i-ar fi fost mai uşor să-i reziste.

— Brian, am de lucru, ce doreşti?

— În afară de faptul că vreau să fac dragoste cu tine? Ce zici să mergem împreună să luăm prânzul în oraş?

— Nu pot. Am o întâlnire.

— În toată viaţa mea am fost numai la vreo două întâlniri pe care nu le-am putut amâna. Acum, hai să mergem.

— Ţi-am spus că nu pot.

— Ce femeie încăpăţânată eşti! Brian se lăsă peste biroul ei şi-şi apropie faţa de a ei. Te gândeşti cum ar fi să facem dragoste pe biroul tău?

— Brian…

— Vom face. Într-o noapte, când magazinul va fi închis, vom veni aici şi vom face dragoste până dimineaţă.

Brian plecă. Anny nu-şi putu reveni decât după câteva minute.

Când se întoarse seara acasă, Brian era plecat. Îi lăsase un bilet: „Am făcut supă de dovleac. Este în frigider. Are gust groaznic, dar nu sunt eu de vină. Am făcut-o după o reţetă din cartea ta de bucate. Eu iau cina cu Linda şi Richard. Ne vedem diseară. B.”

Nu exagerase cu supa, era oribilă. Nu ţinuse cont de toate sfaturile, dar făcuse o salată grozavă.

La ora 7 Anny plecă la primărie la o şedinţă care, ca de obicei, începu cu ultimele ştiri din administraţie, apoi se discută despre misterioasa cutie cu documente şi se studiară posibilităţile renovării bibliotecii.

Anny făcea eforturi să se concentreze.

Pamela Wayne era mai abătută decât Anny. Discuţia despre posibilitatea existenţei unui fals testament, care ar fi aruncat o lumină total nefavorabilă asupra întregii familii, o întristase profund. De obicei era foarte activă la şedinţe. Întâlnirea se termină repede. Pamela o întrebă pe Anny:

— Vrei se te duc cu maşina acasă?

— Prefer să merg pe jos.

— Ai să îngheţi. Maşina mea e acolo. Simţind că Pamela nu vrea să rămână singură se urcă în maşina ei.

— Ştiu că Linda nu şi-a dat seama ieri, spuse Pamela în timp ce pornea motorul, dar eu am înţeles. Îmi pare rău dacă apropourile la tine şi la Brian te-au stânjenit. Linda nu poate înţelege că o femeie puţin mai în vârstă decât ea ar fi mai puţin amuzată de astfel de bârfe.

Anny fusese luată prin surprindere, dar rezistă impulsului de a nega că astfel de vorbe ar putea-o supăra, era sătulă să-şi ascundă sentimentele.

— Îţi mulţumesc că ai observat. Am fost stânjenită, dar numai la început.

— Deci nu este adevărat?

Pamela tăcu, iar Anny continuă:

— Acum trei ani Brian a venit în Branville să vadă dacă Richard o duce bine. Nu voia să ia legătura cu nimeni, voia numai să afle despre Richard şi să plece.

— Dar te-a întâlnit pe tine.

— Mi-a spus că era fotograf. Dintr-una în alta, l-am invitat la cină. Apoi a cunoscut-o pe mătuşa Anna.

— Fotografiile, spuse Pamela fără să-şi ia ochii de pe drum.

— Am fost convinsă că s-a folosit de ea mult timp.

— Nu-mi pot imagina pe nimeni profitând de pe urma Annei Compton.

— Am petrecut mult timp împreună. Apoi el a plecat, iar mătuşa a murit la câteva săptămâni după aceea.

— Cred că a fost groaznic.

— Nu mă gândeam numai la mine. Am crezut în ultimii trei ani că ar fi trebuit s-o previn pe mătuşa Annie şi s-o scutesc… Anny nu putut sfârşi ce avea de spus.

— S-o scuteşti de ce?

— S-o scutesc să-şi petreacă ultimele săptămâni ale vieţii cu unul care vedea în ea numai un subiect pentru fotografiile care, spera el, să-l ajute în carieră. Acum nu mai sunt sigură că am gândit corect.

— Anny, mă uimeşti uneori. Ai tendinţa să vezi doar lucrurile bune pe care mătuşa Anna le-a făcut pentru tine şi ignori ceea ce ai tăcut tu pentru ea.

— Ea nu a vrut să se mărite sau să aibă copiii, dar am apărut eu.

— Şi i-ai îmbogăţit viaţa. Avea aproape 70 de ani când părinţii tăi au murit. Avea magazinul, mulţi prieteni, dar tu erai singura rudă. Ea te-a învăţat cum să te ocupi de magazin. Nu crezi că a fost o mare satisfacţie pentru ea? Iar tu ai fost mereu lângă ea şi i-ai ţinut companie şi i-ai fost devotată. Nu ai fost o pacoste pentru ea. De multe ori mi-a spus că tu o întinereşti. Tu nu ai lăsat-o să renunţe.

— Nu ar fi renunţat niciodată.

— Poate da, poate nu.

— Am crezut că va trăi veşnic.

Ajunseră acasă la Anny.

— Cinstind memoria mătuşii Anna, nu înseamnă

să devii ca ea.

— Mulţumesc Pamela. Eşti foarte înţelegătoare, ţinând cont de stresul în care te afli. Ştiu că pot fi foarte dificilă uneori.

— Eşti prea exigentă cu tine însăţi. Nu vrei să înşeli aşteptările oamenilor. Ce ar trebui să iei drept exemplu de la mătuşa Anna este să fii tu însăţi.

Pamela Wayne lăsă motorul la relanti. Continuă:

— În seara aceasta am luat cina cu Brian, Richard şi Linda. De fapt numai cu Linda şi cu Brian. Richard nu s-a arătat.

Anny simţi îngrijorarea în vocea ei, dar tăcu.

— Linda este primul dintre copiii mei care se căsătoreşte şi aş vrea să aibă o nuntă mare şi să fie fericită. Crede că-l protejez prea mult pe Richard, iar el trebuie să intre în societate. Dar o nuntă aşa de mare…

— Eşti îngrijorată că el s-ar putea să clacheze, spuse Anny.

— Nu a mai fost înconjurat de atâta lume de mult timp.

— Crezi că Brian este un ajutor sau o piedică?

— Nu ştiu.

— Mama lor soseşte joi.

— Da, Richard doreşte s-o vadă cu disperare.

— Dar…

— Dar sunt îngrijorată, cu renovarea hotelului şi descoperirea, cu nunta şi cu Brian… E prea mult pentru un om care până acum câteva săptămâni a trăit ca un pustnic.

Ultimele săptămâni nu au fost plăcute nici Pentru Pamela Wayne şi probabil că ea proiectează neliniştea asupra logodnicului fiicei ei. Descoperirea documentului, oricare vor fi consecinţele, a răscolit în Pamela amintiri tulburi, dar care îi provocau totuşi

strângeri de inimă şi nelinişti pe care îi era greu să şi le explice. Şi totuşi… Anny îşi pierduse ambii părinţi, dar măcar ştiuse ce s-a întâmplat cu ei. Pentru Pamela, trecutul plutea într-o ceaţă densă în care nu zărea decât nişte umbre şi nişte voci care i se păreau totuşi cunoscute. Dar cine erau şi ce spuneau nu-şi putea da seama.

— Voi vorbi cu Brian, se oferi Anny.

Pamela îi zâmbi şi-i spuse:

— Îţi mulţumesc.

Brian era în bibliotecă. Anny rămase în pragul uşii şi privea focul. Îşi dădu seama că n-a vrut cu adevărat să trăiască singură niciodată. Până la vârsta de 13 ani a locuit cu părinţii. Apoi a fost cu mătuşa Anna. Iar pentru câteva săptămâni a sperat să-şi continue viaţa cu un fotograf. A locuit singură numai de la plecarea lui Brian şi de la moartea mătuşii încoace. Au fost ani plini. A trebuit să se descurce singură. Îi plăcea acum să se întoarcă acasă şi să găsească pe cineva…

Brian o simţi şi-i zâmbi.

— Arăţi obosită.

— Am avut o zi lungă, dar îmi place să fiu ocupată.

Se descălţă şi se aşeză în faţa focului, pe covor.

— Am dat câteva telefoane interurbane, îi spuse. Se pare că Scott & Brown nu se descurcă fără mine, aşa cum au crezut.

— Eşti îngrijorat din cauza asta?

— Nu. Eu îmi fac datoria. Aşa a făcut şi femeia pe care am înlocuit-o. Cine va veni după mine va face la fel. E o greşeală să crezi că eşti indispensabil. Şi arogant.

— Pun pariu că bunicul tău nu a gândit la fel.

— Bătrânul Clayton Scott? Nu a fost la fel de

legat de companie ca străbunicul meu Laurent Scott, care nu a vrut să iasă la pensie.

— Mătuşa Anna a murit acasă şi nici ea nu s-a retras din activitate.

— E o diferenţă mare.

Anny nu-i înţelese logica.

— Mătuşa Anna nu a trăit ca să muncească, Anny. A muncit ca să trăiască. Magazinul Compton a fost singurul ei loc de muncă, i-a plăcut şi i-a dat satisfacţii. Dar ea a iubit şi oraşul Branville şi te-a iubit şi pe tine. A avut prieteni, pasiuni, era o persoană normală. Asta am surprins în albumul de fotografii pe care i l-am făcut.

— Toate acestea spuse de un om care a cunoscut-o două săptămâni!

— Două săptămâni şi jumătate, o corectă el.

— Dacă ar fi ştiut că ţi-ai dat un nume fals…

— A ştiut.

— I-ai spus că eşti fratele lui Richard?

— A ghicit. A spus că avem aceiaşi ochi.

Anny se întoarse, se ridică în genunchi şi se uită în ochii lui.

— Aşa-i. Dar de unde ştia mătuşa cum arătau ochii lui Richard?

— L-a văzut prin oraş. Avea spirit de observaţie. Dar era şi bănuitoare. A insistat ca Pamela Wayne să-i spună ce ştia despre tipul acela ciudat care locuia retras şi nu voia să vadă pe nimeni.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Anny, ştiu ce gândeşti. Acum trei ani nu ţi-am spus cine sunt. Dacă poate fi o consolare, să ştii că mătuşa Anna a înţeles decizia mea de a pleca. Richard nu era pregătit. Eu nu eram pregătit. Tu nu erai pregătită. Am avut nevoie de aceşti trei ani. Nu eram pregătiţi unul pentru celălalt.

— Şi acum?

— Acum Richard a găsit-o pe Linda. În ceea ce te priveşte, domnişoară Anny, sunt foarte pregătit pentru tine.

Era o altă remarcă deliberată, incorigibila, menită să-i aducă aminte reacţia ei când el a sărutat-o cu o seară în urmă.

— În felul acesta încerci să mă faci să uit că trebuie să-ţi cer bani pe telefoanele interurbane?

— Cred că tu încerci să schimbi subiectul.

— Îţi este dor de Crewtown?

— Nu.

— Ţii la Crewtown la fel cum ţin eu la Branville?

— Nu. Crewtown va fi întotdeauna acasă, dar am călătorit prea mult ca să mă gândesc că aş putea să rămân definitiv acolo.

— Sau în altă parte.

— Nu neapărat.

— Ai văzut? Am schimbat subiectul.

— Nu, spuse el atingându-i buzele cu un deget, nu l-ai schimbat.

Atingerea lui, fină şi scurtă, reuşi să răscolească în Anny dorinţa pe care ea încercase să şi-o reprime de-a lungul zilei. Dacă ar fi plecat acum la culcare, ştia că-l va visa.

Brian o sărută. Anny se cutremură. Se ridică în genunchi şi începu să-şi descheie nasturii de la bluză.

— Brian, nu vreau să te visez la noapte.

El se uită în sus spre ea. Stătea întins pe covor, sprijinit în coate.

— Ce doreşti? o întrebă.

Cu mâna tremurândă, Anny continua să-şi descheie bluza şi o lăsă să-i cadă pe umeri. Când să-şi scoată sutienul, Brian o opri şi i-l desfăcu el. Anny îi urmărea mişcările.

— Acesta este răspunsul.

Brian începu să o sărute. Îi trecu încet mâinile pe corp, o mângâie pe spate. Apoi o apropie de el

— N-am crezut că o să se mai întâmple vreodată, şopti Anny.

Brian îi cuprinse talia şi o aşeză pe covor.

— Vreau să te văd, vreau să-ţi simt trupul.

Anny descheie fermoarul fustei şi, încet, provocator, se dezbrăcă. Brian îi dădu jos ciorapii.

— Credeam că n-am să te mai doresc la fel de tare ca acum trei ani, îi spuse Brian tremurând. Dar te doresc. Nimeni, niciodată, nu m-a tulburat ca tine. Când am plecat din Branville, ştiam că nu te voi uita.

Anny îl ajută să se dezbrace. Scoţându-i cămaşa pe cap, Anny rezistă tentaţiei de a-şi lipi sânii de pieptul lui. Blugii căzură fără a fi necesar niciun efort.

Brian o privi timp îndelungat. O atinse apoi pentru a se convinge că nu visa. O luă în braţe şi făcură dragoste mult timp.

X

Când Anny se trezi a doua zi, în casă era foarte cald. Transpirase sub plapumă. Se ridică din pat şi se îndreptă spre bucătărie. Se opri pe hol să verifice termometrul care indica temperatura din casă. Îl găsi pe Brian în bucătărie. Acesta mormăi un „Bună dimineaţă” în timp ce spărgea un ou într-o tigaie de inox.

— Niciodată nu a fost atât de cald în casă. N-am încălzit atât de tare nici măcar în mijlocul iernii. Mă mir că boilerul nu a sărit în aer, îi spuse Anny.

Brian începu să fluiere ostentativ.

— Ai un suflet minunat dimineaţa. Dacă laşi un bărbat dezbrăcat să doarmă pe podea în bibliotecă, cu termometrul la zero grade...

— 15 grade erau de ajuns.

— Spune asta organelor mele.

Brian mai sparse două ouă. Aştepta oaspeţi la micul dejun!

„Ce alte libertăţi îşi va mai permite în casa mea?” se întrebă Anny.

— Dacă ai fi pus o plapumă pe mine şi un lemn pe foc, aş fi rezistat tentaţiei de a da drumul la căldură.

— Nu mă deranjează să dai drumul la căldură, dar chiar 22 de grade?

Brian continua să spargă ouă.

— Este exact cât trebuie să dezgheţe anumite părţi ale corpului. Iar eu nu am mărit temperatura, am dat drumul la căldură. Este o diferenţă.

— O, voi ăştia din Vest! spuse Anny şi se aşează la masă. Brian nu părea să aibă nevoie de ajutor încă. Ce găteşti? îl întrebă.

— O Frittata.

— Omleta renumită. Câte ouă foloseşti?

— Destule. Nu folosesc toate gălbenuşurile.

— Prepari Frittata mai bine decât supa de dovleci?

— Ţi se va topi în gură.

Anny prăji pâine, pregăti cafea şi aranjă masa.

După ce luară micul dejun, Anny plecă în dormitorul său şi îşi schimbă halatul de casă cu o rochie uşoară din bumbac. După ce spălară vasele, făcură dragoste pe canapeaua din sufragerie. Brian o atrase acolo sub pretextul că nu funcţiona radiatorul. Anny îl verifică. Funcţiona bine.

— S-a încălzit probabil mai greu pentru că nu mai funcţionat de astă-primăvară. Îmi să fie răcoare în casa.

— Aseară, în loc să dau drumul la căldură ar fi trebuit să vin cu tine în pat. Să-mi încălzeşti tu părţile reci ale corpului.

— Ar fi fost mai ieftin.

— Am venit, dar uşa ta era încuiată. Ce-ai făcut tu este la fel ca atunci când închizi porţile staulului după ce vacile au ieşit.

— Aş spune după ce taurul a fost la montă. După care el o trânti pe canapea şi începu s-o gâdile până când ea începu să ţipe s-o lase în pace până nu auzeau vecinii şi chemau poliţia. Brian îi înăbuşi râsul.

Reuşise s-o facă să întârzie la serviciu pentru prima oară în 20 de ani. Când Anny se ridică să plece,

Brian îi spuse:

— Şi potriveşte temperatura. Este prea cald în casă.

În faţa magazinului. Anny o întâlni pe Eve Burdette.

— Am venit să cumpăr un cadou de nuntă pentru Linda, îi spuse Eve, care o privea insistent. Eşti îmbujorată. Eşti bolnavă?.

— Nu, nu chiar, am mâncat mult la micul dejun, îi răspunse Anny abţinându-se să nu râdă, imaginându-şi ce replică i-ar fi dat Brian. Ce influenţă avea Brian asupra ei! Dar gata, nu mai era cazul să se gândească la el acum. Avea de proiectat vitrina pentru Ziua Recunoştinţei, să pregătească magazinul pentru sărbătorile de Crăciun. Înainte de a urca în biroul ei, se opri la raionul de librărie să vadă dacă aveau cărţi editate de Scott & Brown. Nu găsi niciuna.

*

— Deci, spuse Richard, te pregăteşti să-ţi frângi încă o dată inima. Brian simţi nervozitatea din glasul fratelui său. Stăteau acum pe verandă la o cafea, după ce petrecuseră toată dimineaţa în casă, vorbind despre trecut şi despre implicaţiile descoperirii cutiei cu documente în fundaţia bisericii. Richard evita speculaţiile în lipsa informaţiilor concrete. Era însă îngrijorat. Dacă era într-adevăr testamentul adevărat, cum ajunsese el acolo? Ce ştia bunicul logodnicei lui? Cum va reacţiona viitoarea lui soacră? Dar Linda? Vor putea trăi sub apăsarea permanentă a trecutului, a suspiciunilor locuitorilor oraşului în legătură cu onorabilitatea vechii familii? Apoi era el. Văzuse prea multe distrugeri şi crime, prea multe familii distruse.

— Richard, Anny este matură. Nu are nevoie de protecţia ta. Iar eu ţin la ea.

— Ştii, uneori am impresia că bărbaţii din familia Landon sunt predestinaţi să frângă inimile femeilor de care sunt îndrăgostiţi.

— Richard, nu…

— Uită-te la mama. Cât de mult a suferit că l-a iubit pe tata!

— S-a căsătorit cu un militar. Apoi a fost misiunea aceea blestemată. Ştiau ce se poate întâmpla. Richard, tu nu eşti tata. Iar Linda nu este…

Richard parcă uită pentru o clipă stresul în care se afla, şi spuse:

— Linda şi cu mine vom fi împreună până la sfârşit. Asta nu înseamnă că nu-i voi frânge inima. Dar tu… tu eşti ca tata, chiar dacă nu vrei să admiţi. Eu sunt ca cei din familia Scott, îmi place să prind rădăcini într-un loc. Iar Branville este un loc bun, pot rămâne aici. Dar tu? Ţie îţi place să hoinăreşti.

— Am terminat cu hoinăritul.

— Da?

— Acum trei ani.

— Te-ai întors la Scott & Brown, dar nu-ţi place acolo.

Brian tăcu.

— Domnişoara Wright mai e acolo? continuă Richard.

— Va sfârşi ca bunicul Laurent.

— Cu picioarele înainte.

— Îmi place slujba. Am duminicile să hoinăresc.

— Mai faci fotografii?

— Bineînţeles, spuse Brian şi schimba subiectul: Nu cred că Anny va regreta cele întâmplate, indiferent de ce va aduce viitorul. Şi nu contează numai ce vreau eu sau cine sunt, ci şi ce vrea Anny şi ce este ea.

— Iar acum tu eşti în contradicţie cu ceea ce crede ea că vrea şi ceea ce crede ea că este.

— Pe scurt, da, asta este.

Anny veni cu două ore mai devreme acasă, pentru a avea timp să se pregătească pentru petrecerea de Halloween. Îl găsi pe Brian în dormitorul ei, încercându-şi costumul care întruchipa o fantomă.

— Dumnezeule, spuse ea, unde l-ai găsit?

— Secret.

— Am şi vopsea albă pentru faţă.

— Groaznic.

— Mai am şi o mască, dar e prea mult, nu crezi?

Anny nu-i răspunse. Încercase toată ziua să-şi reamintească că era o femeie care nu se gândea numai la prezent. Dar cu Brian Landon trecutul devenea neimportant, iar viitorul nu era greu de prevăzut. Ceea ce i se părea periculos.

Brian continuă:

— Ah! Dacă m-ar vedea acum consiliul de conducere de la Scott & Brown!

— Ai mai dat vreun telefon în Oregon? îl întrebă Anny.

— Nu, am primit. Se pare că partenerul meu Harry Johnson s-a grăbit cu contractul pentru tehno-thriller. Acum vrea să cumpărăm unul din volumele plictisitoare pe care le-a scris.

— Şi nu-i bun?

— Sunt convins că-i bun.

— Dar tehno-thriller-ul?

— Cine ştie? S. & B. nu publică aşa ceva. Îşi descheie gulerul costumului. Mă sufoc în chestia asta. Cum a fost la magazin astăzi?

— Aglomerat.

— A început deja zarva de Crăciun?

— Da. Petrecerea începe peste trei ore, îi spuse

Anny privindu-l stăruitor.

— Da?

— Am vrut numai să-ţi aduc aminte…

— Pentru cazul în care am de gând să rămân în costumul acesta până atunci sau în cazul în care am alte planuri?

— M-am gândit că te-ai înfierbântat în costumul ăla.

— Eşti pe aproape. Ajută-mă, te rog.

Brian omisese să-i spună că nu purta nimic sub costum.

— Ai roşit? o întrebă el amuzat.

— Bărbaţii sunt nişte neruşinaţi.

— Nu trebuie să generalizezi. Şi apoi nu este ceva ce n-ai mai văzut.

— Tu nu te-ai ruşinat. În ochii tăi văd dorinţa, pur şi simplu.

Brian întinse mâinile şi o trase spre el.

— Eşti frumoasă, ştii?

— Nu mi-a mai spus nimeni…

— Pentru că le-a fost frică să nu-i baţi. Ai temperament puternic.

— Numai cu tine. Tu reuşeşti să scoţi la suprafaţă nu răul din mine, ci ceea ce simt – bun, rău sau indiferent. Mi-e teamă că nu mă pot controla când sunt în preajma ta.

— Asta-i bine, nu-i aşa? întrebă Brian serios.

— Parcă nu sunt eu. Dar cred că-i bine.

— Mă bucur.

— Dar tu?

Brian zâmbi.

— Şi eu.

Anny ştia că acesta era adevărul. Cu trei ani în urmă, când el nu-i spusese tot adevărul despre el, Brian era acelaşi om. Avusese resentimente faţă de el,

nu pentru ce-a făcut sau ce a spus, ci pentru ce a lăsat-o să creadă despre el, deliberat sau nu, pe baza supoziţiilor şi deducţiilor ei. Brian era acum mai echilibrat Nu-şi pierduse energia, optimismul şi simţul umorului. Avuseseră nevoie de aceşti trei ani. Iar Anny era acum sigură că el era acelaşi cu cel pe care ea îl iubise.

— Nu am reţineri în ceea ce te priveşte, îi spuse Brian grav. N-am cunoscut pe nimeni ca tine, n-am simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine şi mă îndoiesc că va fi altfel.

Anny îşi aşează mâinile pe umerii lui şi îl sărută încet pe obraz, pe bărbie. Îi spuse:

— Când te-am văzut prima oară privind vitrinele magazinului, am ştiut că-mi vei schimba viaţa. N-am ştiut cum şi de ce, dar am ştiut că era predestinat ca tu să stai acolo, pe trotuar, în timp ce eu aranjam vitrinele. Iar eu nici măcar nu cred în destin.

— Şi eu am simţit la fel.

— Te cred.

— Anny…

— Brian, vreau să ştii că am încredere în tine. Nu spun că ştiu ce se va întâmpla cu noi. Vreau sa spun că trecutul, ceea ce am crezut despre tine… Făcu o pauză dorindu-şi să fie mai explicită. Acum, pur şi simplu, te cred.

Brian o strânse şi mai tare în braţe.

— Te iubesc, îi şopti.

Iar Anny îl crezu. Într-un târziu, ea privi ceasul.

— Petrecerea! strigă ea.

Acum trebuiau să se grăbească. Aranjară pe verandă dovlecii şi aprinseră lumânările înăuntrul lor, dădură drumul la muzică şi scoaseră platourile cu gustări. Apoi se îmbrăcară în costume.

— Doamne Dumnezeule, câţi ani la rând ai

purtat costumul ăsta? o întrebă Brian când Anny apăru în sufragerie.

— Este cel pe care l-am purtat în fiecare an. Eu l-am conceput.

— Păi dacă cineva în Branville, după ce te-a văzut îmbrăcată în halul ăsta, mai crede că eşti virgină, atunci eu jur că eşti pură precum zăpada imaculată!

— Poftim? Eu nu sunt ţigancă, spuse ea râzând. Îi plăcea cum o tachina, că nu o lua în serios. E sexy, într-un fel…

— Într-un fel? întrebă Brian.

Dacă nu s-ar fi auzit soneria, ar fi sfârşit făcând dragoste cu ea, din nou.

La şase şi jumătate, casa Annei era plină. Veniră şi oameni care până atunci nu-i onoraseră invitaţia, iar Anny îşi dădu seama că veniseră să-i vadă „fantoma” din dulap. Brian fusese încântat să-i sperie pe copii.

Oamenii veneau şi plecau. Unii rămâneau. Anny încercă să-l prezinte pe Brian ca pe oaspetele ei care va sta până la nunta lui Richard şi a Lindei, dar Brian refuză să spună altceva decât că era fantoma din dulapul ei.

— Vin întotdeauna atât de mulţi oameni?

— Nici măcar jumătate. Vor să te vadă.

— Trebuia să mă fi costumat ca un pirat şi să răpesc, să aibă subiect de bârfă.

— Au ei şi aşa.

Brian o întrebă cât se poate de serios.

— Îţi pasă?

— Dacă bârfa este singura pedeapsă, atunci nu-mi pasă de crimele pe care le-am făcut.

— Şi când te gândeşti că suntem abia la început…

După ce copiii plecară, Anny schimbă caseta şi puse muzică lentă, apoi bău cidru şi mancă plăcinte cu dovleac.

Veni şi Linda Wayne. Cineva o întrebă, încercând s-o necăjească, de ce nu era costumata. Dar ea arăta palidă şi speriată. Anny lăsă tava cu pahare şi se îndreptă spre ea. Brian era deja lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Lacrimile curgeau pe obrazul ei. Leşină aproape când spuse:

— Richard a dispărut.

XI

Brian luă primul avion spre Coasta de Vest. Le spusese Lindei şi Annei că s-ar putea să ştie unde a plecat Richard.

Ajuns la Crewtown, i se păru că lipsise ani de zile. O sună pe Anny.

— Vreo veste de la Richard? o întrebă Brian.

— Niciuna.

— Linda este cu tine?

— Da. Pamela a convins-o să nu stea singură.

— În seara asta nu mai pot face nimic.

— Ştiu. Richard este adult şi nu cred că este în vreun pericol.

Linda nu spusese mai mult despre dispariţia lui Richard, dar Brian ştia că-i fusese frică să articuleze că Richard o părăsise în acelaşi fel şi din aceleaşi motive pentru care părăsise Oregonul, pe mama şi pe fratele său, cu ani în urmă.

Brian credea că ştia ceva ce Richard abia intuia. Stresul şi frica lui Richard înaintea nunţii nu erau din cauza nervilor sau a mulţimi, de oameni pe care trebuia s-o înfrunte la nuntă, ci din cauza lui Gregory Landon, colonel în aviaţia S.U.A., care a murit în captivitate, departe de casă, pe care încercase să-l salveze, aproape cu preţul vieţii sale. Era, în ultima instanţă, vorba despre Clayton Scott Landon care accepta cu greu trecutul.

Brian căută în frigider ceva de mâncare. Găsi un măr şi o bere. Alese berea. Urcă în studioul de la etaj.

— Mătuşii Anna i-ar fi plăcut casa asta, gândi Brian fără niciun motiv anume. „Publicişti aroganţi”, îi numise mătuşa Anna pe cei de la Scott & Brown.

Detesta orice sau pe oricine care se pretindea superior. În studio privirea îi căzu pe o fotografie în care mătuşa Anna era undeva la primul etaj al magazinului Compton. Lângă ea era Anny. Dintre toate fotografiile făcute cu trei ani în urmă în Branville, aceasta îi plăcea cel mai mult. O înrămase şi acum stătea pe peretele din studio.

„Cel mai bun dar pe care poţi să-l faci cuiva este să fii tu însuţi. Nu i te dărui lui Anny pe bucăţele. Nu va putea să te adune. Nimeni nu poate în afară de tine. Dacă altceva aştepţi de la ea, o să te distrugi. Şi o distrugi şi pe ea”, îi spuse Anna.

Ridică paharul de coniac cu care se servise înainte de a urca sus, şi spuse:

— Ai fost o femeie înţeleaptă şi bună, Anna.

Formă numărul de telefon al doamnei Wright, despre care ştia că dormea la mama ei, şi-i lăsă instrucţiuni pe robot. Coborî să vadă ce scrisori primise. Găsi un plic gros care părea să conţină un manuscris. Înăuntru era tehno-thriller-ul lui Thomas Harry Johnson. Pe un bilet era scris: „M-am gândit că vrei să vezi cât sunt de proşti editorii din New York”.

Cum n-avea nimic mai bun de făcut şi ştia că oricum nu va dormi, Brian începu să citească. Asta îl va distrage de la gânduri.

— Anny, suspină Brian.

*

Linda se plimbă prin casă toată noaptea. Când Anny o întrebă dacă are nevoie de ceva, ea scrâşni din dinţi şi-i spuse:

— Nemernicul, putea măcar să-mi fi lăsat un bilet.

Anny nu văzuse pe cineva atât de îngrijorat şi în acelaşi timp, atât de încrezător că totul se va termina cu bine. Observase cum panica Lindei se transformase în dezamăgire. Dar oricare ar fi planurile lui Richard, rămânea clar că o iubea pe Linda. Ciudat! Ce era dragostea? Cine avea nevoie de ea?

Dragostea, gândi Anny în timp ce se băga în pat, este ceva foarte ciudat. Suferea pentru el. Voia totul pentru el, să fie fericit şi toate celelalte pe care şi le dorea el.

Dimineaţa. Anny îl sună pe Glenn şi-i spuse că nu vine la serviciu.

— Nu mă surprinde, îi spuse el. Am auzit azi dimineaţă la cafenea că Richard Landon a părăsit-o pe Linda Wayne şi că ea se ascunde la tine.

— Nu se ascunde. Stă la mine până aflăm mai multe.

— Deci este adevărat?

— Glenn, ştii că eu nu vorbesc despre problemele altora.

— Spune-mi măcar dacă nunta va avea loc. Dacă clienţii vin să returneze cadourile pe care le-au cumpărat?

— Nu vor veni, îi răspunse Anny crispându-se. Când, câteva minute mai târziu, puse receptorul în furcă, răsuflă uşurată.

Abia aştepta ca Brian să telefoneze. Aveau nevoie de informaţii care să le dea o speranţă. Dar telefonul tăcea. Iar ea nu avea cum să sune. Brian uitase să-i dea numărul său. Încercase să-l afle de la informaţii, dar era secret.

Linda veni şi ea în bucătărie. Avea ochii roşii.

— Bună dimineaţa, îi spuse Linda.

— ’Neaţa. Cafea?

— Injectează-mi-o direct în venă. Noutăţi?

— Nu.

— A ce miroase?

— Gogoşi din fainã de porumb.

— Nu trebuia.

— M-am trezit devreme. Mi-am gãsit ceva de lucru, în timp ce aşteptam sã sune telefonul, gândi Anny, dar se abţinu sã-i spunã Lindei. Îi aduse o ceaşcã de cafea.

— Nu-mi place sã aştept, spuse Linda vãdit nerãbdãtoare.

— Nici mie, îi rãspunse Anny.

— De ce naiba s-o fi dus Richard în Oregon?

— Poate Brian se înşealã.

— Dar nu se înşealã. Ştii şi tu cã nu se înşealã. Linda oftã. Richard mi-a spus puţin despre viaţa lui din Oregon. Ştiu ce-i mai important, dar nu mi-a spus prea multe despre copilãria lui sau despre ce-a fãcut înainte de a pleca în Columbia. Are multe de lãmurit cu familia lui, iar eu nu fac parte din ea.

Anny îşi turnã o ceaşcã de cafea şi dupã ce luã o înghiţiturã, o întrebã:

— Îţi pare rãu cã i-ai invitat pe Brian şi pe doamna Landon?

— Nu, asta s-ar fi întâmplat mai devreme sau mai târziu. Cred cã familiei acesteia nu i-a fost uşor prin ce-a trecut. Richard a fãcut un pas important, dar dacã vrea sã fim împreunã trebuie sã-şi rezolve mai întâi problemele. Sper... Linda oftã, uitându-se în ceaşca de cafea. Sper cã nu a fugit din cauza nunţii. Putea sã-mi spunã dacã era prea mult pentru el.

— Sunt convins cã ţi-ar fi spus, o consolã Anny.

— Aşa cred şi eu. Dar s-a întâmplat atât de repede. Poate el vrea sã plece sã locuiascã în Oregon.

— Te-ai muta acolo?

— Bineînţeles.

— Dar şi dorinţele şi nevoile tale contează.

— Da, dar nu ţin neapărat să trăiesc în Branville. Voi merge acolo unde vrea Richard. E ca şi cu tine şi Brian. El nu ţine neapărat să locuiască în Crewtown aşa cum tu ai nevoie să rămâi în Branville.

— Linda, ştiu că tu crezi că eu şi Brian…

— Las-o baltă, Anny. Este evident că tu şi Brian…

Alarma cuptorului porni, iar Anny, fericită că se poate sustrage momentului, scoase gogoşile din cuptor şi le răsturnă pe un platou. Scoase untul şi mierea de albine şi le puse pe masă.

— N-ai putea trăi în Oregon. Nu-i aşa? întrebă Linda.

— N-am fost acolo niciodată.

— Ce crezi că are de gând Richard?

— Căsătoria este un nou început. Oricât de mult doreşte cineva să facă acest pas, se gândeşte şi la trecut, la ce a fost. Cred că Richard este în aceeaşi situaţie.

— Deci nu crezi că a fugit?

— Nu, sigur n-a fugit.

— Poate că i-am cerut prea mult, prea repede.

— Nu mai mult decât ţi-a cerut el sau decât ai cerut tu de la tine.

Linda dădu aprobator din cap, nu pentru că ar fi fost întru totul de acord cu Anny, ci pentru a-i arăta că înţelesese punctul ei de vedere. Îi spuse apoi:

— Putea să-mi fi lăsat un bilet.

Anny zâmbi.

— Da. Ţi-ar fi putut lăsa un bilet, iar Brian ar fi putut suna până acum.

— Nici eu nu am fost în Oregon până acum.

Anny se ridică de la masă şi aduse o foaie de pe măsuţa pe care era telefonul. O întinse Lindei.

— Ce-i asta?

— Orarul de zbor de la Salt Lake City spre Portland şi Crewtown.

Linda zâmbi, în sfârşit. Îi spuse:

— Domnişoară Compton, eşti mai subtilă decât pari

Era o dimineaţă răcoroasă de toamnă. Păşind pe plaja insulei Seaside, Brian simţi mirosul de sare în aer. Vântul care bătea dinspre Oceanul Pacific îi pătrundea prin haine. În depărtare se vedeau pescăruşi. Richard se plimba pe malul apei. Brian ezită, apoi porni spre el. Richard nu se uită la el, nici nu-i vorbi. Continuară plimbarea împreună. Într-un târziu, Richard îi spuse:

— Noi toţi ne-am străduit.

— Da, ne-am străduit, îi răspunse Brian.

— N-a fost de ajuns ca să-l salvăm pe tata.

— Nu, n-am putut, iar tata nu asta a aşteptat.

— Ştiu. N-am putut să-i salvez pe toţi în Columbia.

— Ai salvat mai mulţi decât putea să-ţi ceară cineva.

— Ştii, Brian, nu am înţeles cu adevărat prin ce a trecut mama când ne-a pierdut, pe tata şi pe mine, până nu am întâlnit-o pe Linda.

— Pe tine nu te-a pierdut.

— Acum ştiu, după atâta timp. Ştiai că mă găseşti aici.

— Da.

— Aici ne-a fost bine la toţi. A trebuit să vin înainte de a păşi în biserică sâmbătă. Să hotărască dacă pot.

Porniră spre trotuar. O femeie venea spre ei cu paşi înceţi, nesiguri. Richard o recunoscu:

— Mama, spuse el cu glas frânt.

Îl recunoscu şi ea şi ezită o clipă. Brian simţi durerea fratelui său la gândul că mama lui ar da înapoi la vederea lui. Nu asta dorise de un timp încoace?

Richard zâmbi şi îi făcu cu mâna. Cu toate că bătea vântul, Brian putu să-i audă plânsetul. Richard mări pasul. Mama lor nu mai era tânăra femeie care încerca să le explice fiilor săi de ce tatăl lor plecase a doua oară în Columbia, femeia care încercase să le creeze stabilitate şi să le dea speranţă cât timp el fusese plecat. Candy Landon îmbătrânise, dar îşi păstrase puterea, curajul şi umorul.

Când ajunseră unul lângă celălalt, Richard o luă în braţe şi rămaseră aşa, plângând.

*

— Doamne Dumnezeule, spuse cu uimire Linda lui Anny, în timp ce aşteptau în anticamera de la Scott & Brown.

— Richard n-a glumit când mi-a spus despre familia lui.

Doamna Wright le conduse in biroul preşedintelui.

— Domnul Landon este plecat, le spuse ea celor două.

— Ştiu, a plecat la nunta fratelui său. Eu sunt viitoarea lui cumnată, îi răspunse Linda.

Anny nu fusese atentă. Se uită împrejur, la mobila veche, scumpă, la computerul şi fax-ul de pe birou, la portretele lui Clayton Scott şi Laurent agăţate deasupra căminului din marmură

— Deci Brian nu a fost azi pe aici? întrebă Linda.

— Nu, şi nici nu mi-a spus că vine.

Linda se încruntă, vădit supărată că nu auzea ceea ce dorea să audă. Îl căutaseră pe Brian şi nu

dăduseră de el. Ceea ce nu prea le plăcuse.

Anny spuse doamnei Wright:

— E curios, domnul Landon ne-a rugat să-l întâlnim aici.

— Da? întrebă doamna Wright pe un ton care o făcu pe Anny să înţeleagă că aceasta nu-l agrea prea mult pe Brian, ceea ce o duru. Se decise să intervină:

— Sunt o prietenă veche a lui Brian!

— Da?

— A făcut un album pentru mătuşa mea acum trei ani. A câştigat multe premii ca fotograf.

— Cunosc, îi răspunse doamna Wright fără aşi schimba tonul răutăcios. Cum aţi spus că vă cheamă?

— Nu m-am prezentat. Numele meu este Anny Compton.

Linda schimbă tactica:

— Am venit să luăm ceva pentru Richard, fratele său. Îl cunoaşteţi…

— Ştiu tot despre Richard Landon.

— Nu credeţi ce spunem noi, nu-i aşa? pufni Linda.

Doamna Wright oftă, apoi spuse:

— Nu prea ştiu ce să cred. Domnul Landon a lăsat ceva pentru domnişoara Compton, dar am înţeles că trebuie să-l expediez. Sunteţi Anny Compton de la magazinul Compton din Branville?

— Da.

— Este fotografia unei femei în vârstă şi a unei fete.

*

— Cred că eu aş fi fost mai potrivit să conduc Scott & Brown, îi spuse Richard lui Brian în timp ce străbăteau coridorul spre biroul preşedintelui. Dar n-a

fost să fie aşa.

— Nu-i o slujbă rea.

— Pentru bunicul n-a fost o slujbă, a fost o pasiune, aşa cum magazinul este pentru Anny.

— Pasiunea mea este alta.

— Fotografia, speculă Richard.

— Pentru câţiva ani asta a fost, acum numai de plăcere.

Ajunseseră în birou. O auzeau pe doamna Wright spunând gardianului:

— Nu cred că pot fi periculoase, numai că nu vor să plece. Insistă că domnul Landon se va ivi, mai devreme sau mai târziu. Cred că au de gând să doarmă aici dacă nu vine. E trecut de 5!

— Voi vorbi eu cu ele, îi spuse acesta.

Richard spuse amuzat:

— Se pare că ai musafiri.

Brian deschise uşa şi, încercând să pară impunător, întrebă:

— Ce s-a întâmplat, doamnă Wright?

— Ce bine îmi pare că sunteţi aici, domnule Landon! În după-amiaza aceasta au venit două femei, una dintre ele spune că este logodnica fratelui dumneavoastră, iar cealaltă pare destul de respectabilă, iar eu… le-am crezut. Aşteaptă de mai multe ore şi nu vor să plece. Acum aruncă săgeţi la ţintă.

— Săgeţi? repetă Brian.

În spatele său, Richard spuse:

— Linda n-ar putea nimeri nicio casă.

— Pun pariu că Anny ar nimeri ochii unui taur de la un kilometru.

— Crezi că ar trebui să le lăsăm în seama gardianului? întrebă Richard.

Uşa biroului se deschise şi o săgeată se înfipse

lângă capul lui Brian.

— Cred că doamna ta este supărată, îi spuse Richard lui Brian.

— A mea? Tu ţi-ai părăsit logodnica cu trei zile înainte de nuntă!

O altă săgeată zbură, ţinta fiind de data asta Richard. Doamna Wright se ascunse în spatele biroului. Gardianul se uita, aşteptând un ordin, de la Brian. Acesta le spuse să plece acasă. Apoi luă săgeata care-i fusese adresată, Richard o luă pe a lui şi intrară, parcă luând cu asalt biroul în care se aflau Linda şi Anny.

Richard recunoscu că ar fi trebuit să lase Lindei un bilet, că ar fi trebuit să-i dea un telefon. Îi spuse că o iubea din tot sufletul. Brian recunoscu că ar fi trebuit să le dea un telefon, dar renunţă să-i spună că o iubeşte ca să nu o irite şi mai tare. Anny îl privea cu oarecare supărare.

— Care-i problema? o întrebă Brian.

— Ai ţinut această fotografie timp de trei ani?

— Da.

— Pe peretele din studioul tău?

— Nu tot timpul. Am înrămat-o acum trei luni.

— Este una dintre fotografiile făcute mătuşii Anna pentru album.

— Da.

— N-am văzut-o până acum.

— Nu.

— Sunt şi eu în această fotografie.

Era evident. Brian nu comentă. Anny era acum furioasă. Îi spuse:

— Ce-ai zice tu, dacă ai veni la mine acasă şi ai vedea pe perete o fotografie în care eşti tu şi mătuşa Anna şi eu ţi-aş spune da, am agăţat-o acolo acum trei ani, dar că este o fotografie a mătuşii Anna şi pe tine nu te-am observat acum?

— Anny…

— Bineînţeles, eu nu am însemnat pentru tine ce ai însemnat tu pentru mine.

— Dacă asta crezi…

— Cum ai putut să ţii fotografia timp de trei ani, fără să spui nimic? îl întrebă Anny şi începu să arunce cu săgeţi, nu neapărat înspre el, ci aiurea. Nici măcar nu-şi dăduse seama că Linda şi Richard se ascunseseră. Brian ştia că nu se putea apropia de ea.

Candy Landon intră în birou. Stabilise împreună cu fiii ei să se întâlnească aici şi apoi să meargă să ia cina în oraş ca o familie, pentru prima oară de când Richard a plecat în Columbia.

Brian îi spuse:

— Ar fi trebuit să te previn, dar...

— Tu trebuie să fii Linda, spuse doamna Landon lui Anny, zâmbind.

Anny păli şi scăpă din mână săgeţile.

— Mamă. Aceasta este Linda, îi spuse Richard, încercând să nu zâmbească şi arătând spre logodnica lui.

Doamna Landon se scuză şi-i aruncă o privire lui Brian, care parcă îl întrebă: „Cine este această femeie şi ce i-ai făcut de este atât de furioasă?"

XII

Vineri dimineaţă, Candy Landon făcu cumpărături la magazinul Compton. Anny anunţă că de mult nu mai vânduseră atât de mult într-o singură oră.

Când Anny se întoarse în biroul ei, îl găsi pe Brian cu picioarele ridicate pe masa din lemn de trandafir.

— Cred că-ţi voi cumpăra o ţintă şi săgeţi pentru biroul tău, îi spuse el.

Brian nu o va lăsa să uite cel mai stânjenitor moment al vieţii ei. Richard, Linda, Candy Landon o văzuseră pierzându-şi controlul. După incidentul cu săgeţile, Anny se închisese în sine.

Brian le cazase miercuri în casa sa. Chemase menajera să le pregătească cina şi să le aranjeze paturile. Brian îi arătase lui Anny studioul. Camera obscură.

Joi dimineaţă luaseră cu toţii avionul spre casă. Linda pălăvrăgi tot drumul. Anny şi Richard au fost tăcuţi şi gânditori. Candy Landon era radioasă şi distinsă. Anny o plăcuse imediat. La Salt Lake City, Linda şi Richard au plecat spre Branville în maşina pe care Richard o lăsase în parcarea aeroportului. Anny plecă singură. Brian închirie altă maşină şi porni împreună cu mama sa, pe care Anny o invitase să stea la ea.

— Să ştii că asta nu mă va opri să-ţi vorbesc, îi spuse Brian.

— Vreau numai să ajut.

— Nu, tu încerci să mă eviţi până la nuntă. Nu contează, există un după nuntă.

— Şi ce faci cu biletul de întors pentru duminică, pe care nu-ţi poţi lua banii înapoi?

— Nu contează.

Brian dădu mamei lui dormitorul său. Nu va mai dormi dezbrăcat în bibliotecă, nu o va mai vizita pe Anny în dormitorul său în zori. Anny se trezi devreme şi pregăti micul dejun.

*

Brian îşi coborî picioarele de pe birou şi-i spuse:

— Aici nu s-a schimbat nimic de pe vremea mătuşii Anna.

— Nu a fost nevoie. Apoi tăcu. Nu mai avea nimic de spus.

— Ce părere ai despre Crewtown? o întrebă Brian.

Brian voia să ştie, să vorbească, să asculte, să înţeleagă. Anny se aşeză şi spuse:

— N-am ştiut că familia ta are rădăcini adânci acolo. Când ai plecat acum trei ani… Oftă, dorind să-şi poată exprima gândurile. Cred că ţi-a fost greu.

— Să-mi părăsesc ţinta cu săgeţi şi secretara?

— Familia ta a trăit în Crewtown de generaţii, iar Scott & Brown este o companie importantă.

— La fel este şi Compton.

— Numai în Branville. Scott & Brown este cunoscută şi în străinătate.

— Şi?

— Şi este important.

— Şi ai vrea s-o conduci tu?

— Nu, Brian! Eu vorbesc serios.

— Bine. Ţin la S & B, dar nu ţin neapărat să o

conduc. Dacă mama vrea, poate să preia ea conducerea.

— Deci nu te simţi obligat să rămâi acolo?

— Nu.

— Tu crezi că eu mă simt obligată să rămân la Compton?

— Nu, nu cred, mătuşa Anna n-a vrut ca tu să conduci magazinul din obligaţie. O faci pentru că vrei. Eu am fost singurul care am rămas să conduc S & B, să continui tradiţia ca unul din familie să fie la conducerea editurii. Iar tu iubeşti Branville. Pe mine n-ai să mă vezi în consiliul de conducere din Crewtown.

— Dar…

— Noi am fost acolo încă de acum 100 de ani, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine.

Glenn o chemă pe Anny prin interfon şi-i spuse că doamna Candy Landon terminase cumpărăturile.

— Am aranjat să-i fie trimise la dumneavoastră acasă.

— Ei, bine, spuse Candy intrând în biroul lui Anny. Arătând puţin obosită dar mulţumită de cumpărăturile pe care le făcuse. Ai un magazin foarte drăguţ, Anny. N-am avut timp să fac cumpărături în Crewtown şi sunt bucuroasă că am găsit tot ce am dorit aici. Brian, i-ai cumpărat fratelui tău un cadou?

— Prezenţa mea nu-i de ajuns?

Candy Landon se strâmbă, vădit obişnuită cu umorul fiului său.

— Le-am cumpărat un set de pahare Brotherhood, Linda le avea notate în registrul de cadouri. Mi-e greu să mi-l imaginez pe Richard, după atâţia ani, stând la masa frumos aranjată, dar cred că Linda ştie cum să se poarte cu el.

Anny îi spuse:

— Mă bucur că v-a plăcut magazinul. Dacă pot

să vă ajut şi cu altceva, vă rog, nu ezitaţi.

— Ai făcut deja prea multe. Noi plecăm să luăm prânzul, tu nu vii?

— Am o groază de comisioane de făcut, iar la ora unu am o şedinţă. Mulţumesc pentru invitaţie şi petrecere frumoasă.

Candy Landon se grăbea, dar Brian rămase în urmă. Închise uşa în urma ei, se îndreptă spre birou şi, lăsându-se peste el, îi spuse lui Anny:

— Nu mă poţi evita, nu mă poţi distruge şi nu voi părăsi acest oraş până nu voi şti dacă mă vrei în viaţa ta, pentru că, domnişoara Compton, eu vreau foarte mult să intru în viaţa ta.

Interfonul sună. Brian o sărută apăsat pe gură şi ieşi.

— Ai de gând să-mi spui ce-i între tine şi Anny Compton? îl întrebă mama sa urmându-l pe veranda hotelului.

— E greu de explicat.

— Cu alte cuvinte, nu-mi vei spune.

În casă era cald şi plăcut. Richard şi Linda pregătiseră o masă grozavă. Veniseră şi Pamela Wayne cu sora Lindei, Alice şi cu fratele ei, Gordon. Lipsea Allan Stockton.

— După cum ar fi spus tatăl meu, aceasta este o nuntă neobişnuită, continuă Candy Landon. Dar nu-mi pasă când îl văd pe Richard cât de fericit este. Iar dacă şi tu îţi vei pune la punct viaţa, voi fi cea mai mulţumită femeie.

— O mamă rămâne mamă pentru totdeauna.

— Să fii corect cu Anny Compton. Când făceam cumpărăturile, am tras cu urechea la cei ce vorbeau oamenii. Aveau cam multe de spus despre voi doi.

— Să nu-i spui lui Anny. Ea crede că este mai presus de bârfă.

— Cred că asta o face o ţintă şi mai bună. Presupun că viaţa ei intimă a generat speculaţii de-a lungul anilor. Seamănă mult cu mătuşa ei, dar câteva doamne pe care le-am auzit la raionul de textile cred că, spre deosebire de mătuşa ei, care nu era interesată de vreo legătură romantică, Anny o evită.

Din fericire. Linda îi văzuse şi acum se îndrepta spre ei. O luă de mână pe viitoarea ei soacră şi o prezentă familiei ei, scutindu-l pe Brian să o asculte pe mama lui transmiţându-i bârfele care circulau pe seama lui şi a lui Anny. Nu avea de gând să le nege. Curând, toată lumea va afla cât de mult o iubea pe Anna Compton. Ar fi vrut să le spună chiar acum. Dar respecta dorinţa lui Anny de a alege ea momentul. Brian ştia că ea va hotărî.

Richard nu era de găsit. După ce-i salutase pe toţi şi fusese prezentat celor pe care nu-i cunoştea, Brian îl găsi pe verandă.

— Abia aştept să se termine circul asta. Îi spuse Richard.

— Crezi că vei rezista?

— Dacă asta vrea Linda… Eu am recăpătat ce mi-am dorit, viaţa mea.

Dacă fratele său era mai împăcat cu sine după ce venise din Oregon, era clar pentru Brian că încă nu-i era uşor să fie în atenţia tuturor.

— Uneori, spuse Richard, îmi vine s-o iau pe Linda şi să plecăm de aici.

— Hei, voi, îi strigă Linda din uşă, haideţi la masă!

Brian îl bătu pe Richard pe umăr.

— Mâine dimineaţă se va sfârşi totul.

*

Vineri, Anny petrecu seara în faţa focului din bibliotecă. Îşi făcu o cană de cacao şi începu o carte a lui San Antonio. Brian şi Candy Landon luau cina la familia Lindei. O invitaseră, dar ea se scuzase, spunând că are oră de pian.

Ea nu era o Landon, nicio Wayne, nicio Stockton şi nu exista niciun alt motiv să se ducă decât ca invitată a lui Brian.

Îşi aduse aminte ce-i spusese mătuşa Anna de multe ori de-a lungul anilor.

— Independenţă nu înseamnă solitudine. Eu sunt o femeie independentă, aşa a fost şi mama ta, care a avut un copil. Eu, chiar dacă nu sunt măritată şi nu am copil, nu sunt singură. Chiar şi înainte de a veni tu să locuieşti cu mine, nu am considerat că trăiesc singură. Am prea mulţi prieteni şi vecini ca să mă simt singură.

Mătuşa Anna îi lipsea lui Anny chiar şi după aceşti trei ani. Îşi aminti de mama ei. Fusese o femeie liniştită, muncitoare, care a murit prea tânără. Anny nu dorea nimănui să cunoască suferinţa pe care a îndurat-o ea. Viaţa împreună cu mătuşa Anna îi întărise hotărârea de a nu se mărita, de a nu avea copii, de a nu se apropia prea mult de cineva care să o poată face să sufere.

Cineva bătu la uşă. Era Linda.

— Anny, am nevoie de ajutorul tău. Adică ceva mai mult de atât, îi spuse Linda zâmbind.

— Da?

— Vrei să fii domnişoara mea de onoare mâine?

Luată prin surprindere, Anny o invită în bibliotecă. Linda continuă:

— Eşti cea mai bună prietenă pe care o am în Branville. Nu voiam să te necăjesc cu o astfel de întrebare, sora mea ar fi acceptat bucuroasă, dar tu ai

fost atât de grozavă şi ne-ai ajutat pe mine şi pe Richard. Acum nu-mi mai pare rău că am invitat familia lui Richard. Şi-ţi sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut.

— Sunt flatată, dar nu am o rochie potrivită...

— Eşti proprietara celui mai bun magazin din oraş, Anny.

— Dar, dar...

— Dar te-am anunţat cam târziu şi tu nu faci prea multe când ţi se spune prea târziu. Te rog! Vreau să fii domnişoara mea de onoare.

Anny oftă, mişcată de oferta Lindei. Zâmbi şi-i spuse:

— Ce culoare să port?

— Ai ceva vişiniu?

*

Sâmbătă dimineaţă la ora zece, cu o oră înainte de nuntă, Clayton Scott stătea pe ponton, îmbrăcat într-un pulover vechi şi în blugi. Îmbrăcat într-un costum albastru, Brian îi spuse:

— Mi-a spus mama că nu ţi-a plăcut costumul.

— L-am probat şi-mi vine ca naiba. Arăt ca un prost. Nu sunt eu făcut pentru costume.

— Şi ce vei purta atunci?

— Haine curate. Richard era abătut. Brian îl întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Nimic, îi răspunse Richard. Cred că e timpul să mă pregătesc.

— Aşa cred şi eu.

— Vreau să mă căsătoresc cu Linda. Iar dacă este s-o fac în faţa unei mulţimi, aşa să fie.

Candy Landon, îmbrăcată în rochia mamei mirelui, o rochie bleu în loc de costumul de tweed convenţional, ajunse lângă ei.

— Aici eraţi. Richard, voiam să-ţi dau cadoul de nuntă. Îi înmână o cutie mică, plată, în care erau în jur de o duzină de scoici, unele sparte, care nu valorau nicio centimă. Sunt cele pe care tu, Brian, tata şi cu mine le-am cules în vacanţele noastre la Seaside, când eraţi mici, îi spuse ea. Am vrut ca voi să aveţi ceva care să vă aducă aminte de copilăria voastră, ceva care să aibă o anumită însemnătate pentru voi.

Richard făcu un efort să nu-şi schimbe expresia feţei.

— Mulţumesc, îi spuse.

Pamela Wayne o întâmpină pe Anny care, conform obiceiului, hotărâse să se îmbrace acolo. Pamela radia în rochia gri-argintie.

— Arăţi minunat, îi spuse Anny. Orhideele tocmai au sosit, iar Alice şi Gordon vin direct la biserică. Linda este sus. N-am văzut-o atât de gânditoare până acum. Anny, dacă nunta asta nu este ceea ce vrea, dacă o face de dragul meu, spune-i, te rog, că face o greşeală. Dorinţa ei este dorinţa mea

— Nu credeţi că e prea târziu să fiţi îngrijorată?

— Nu, nu cred că e prea târziu.

— Dar oamenii se îndreaptă deja spre biserică. Anny se întrerupse. Voi vorbi cu Linda.

Linda îmbrăcase rochia de mătase şi dantelă comandată la Paris. Se uită pe fereastră, în grădina din spatele casei mamei ei, jucându-se cu un şirag de scoici pe care-l purta la gât. „Richard l-a adus de la Seaside. Nu e valoros, nici măcar frumos, dar e o parte din el. Dumnezeule, n-am crezut niciodată că voi întâlni pe cineva pe care să-l iubesc atât de mult!”

— Linda, este ora zece, îi spuse Anny. Trebuie

să te hotărăşti. Depinde de tine. Richard va face cum vrei tu. Dacă vrei ca această nuntă mare să continue, atunci hai să mergem. Dacă nu, hai să ne gândim la alte posibilităţi.

— Mama…

— Las-o pe Pamela. Vrea să faci ceea ce vrei.

Linda îşi muşcă buzele. Îi apărură lacrimi în ochi.

— Vreau ca ea să fie fericită. Pare atât de însingurată şi, pentru toate câte i le-am făcut de-a lungul anilor, vreau să-i îndepărtez suferinţa.

— Atunci fă-o! Ai nunta pe care ţi-o doreşti, pentru că asta vrea mama ta pentru tine. Asta o va face fericită.

Linda se întoarse spre geam.

— Azi-noapte am visat că eu şi Richard ne căsătoream pe malul râului. Eram noi, tu, familiile noastre. Era atât de bine! Acolo ne-am cunoscut, acolo el a petrecut atâţia ani. Nu suntem genul să avem o nuntă tradiţională.

— Nu crezi că toată lumea ştie asta?

— Oamenii se îndreptă deja spre biserică.

— Nu este nunta lor. E a ta.

Pamela Wayne stătea în cadrul uşii.

— L-am sunat pe Gordon. Îl conduce pe preot. Alice îl aduce pe tatăl meu. Aşteaptă să le dau telefon să le spun ce facem. Deci?

Linda zâmbi şi alergă spre mama sa, luând-o în braţe.

— Hai să mergem!

*

A fost potrivit ca Linda şi Richard să fie cununaţi pe malul râului din Branville.

A fost una din cele mai frumoase şi înduioşătoare nunţi la care Anny participase. Îl luă pe Brian de mână, fără să-i pese dacă-i vedea cineva şi plânse. Ştia acum ce voia. Nu-i păsa ce se va vorbi în oraş. Până şi Allan Stockton admise că a fost locul potrivit pentru căsătoria nepoatei lui.

— Dar cum vom explica celor care au aşteptat la biserică? întrebă el.

— Anny şi cum mine vom rezolva această problemă, spuse Brian.

Luară maşina ei şi Anny conduse peste limita de viteză ca să ajungă înainte de ora 11 când ere programată ceremonia. Şi după ce se termină cu nunta asta, îi voi spune lui Brian că vreau ca nunta noastră să fie următoarea în Branville! gândi Anny. Era, deodată, foarte sigură de ceea ce voia.

— Păcat să iroseşti ocazia unei nunţi frumoase, spuse Brian.

Anny se înfioră. Gândea şi el la fel ca ea?

— Richard şi Linda vor apărea la petrecere. Oamenii vor înţelege.

— Sunt convins, dar fiecăruia îi place la cununie. Totuşi mulţi vor fi dezamăgiţi.

— Nu putem găsi un înlocuitor în următoarele 5 minute. Inima începu să-i bată cu putere. Ştia că ei puteau.

Brian spuse încet:

— Am putea.

— Pe cine?

— Ştii că m-am referit la noi.

— Noi, repetă ea.

— De ce nu?

— Pentru că… Anny opri maşina. Înghiţi în sec şi-i spuse:

— Nu găsesc niciun motiv.

— Mă iubeşti? o întrebă cald, privind-o în ochi.

— Da, Brian. Te iubesc. Ştii şi tu, ai ştiut încă înainte de a şti eu.

Brian zâmbi. Anny văzu bucuria şi uşurarea în ochii lui.

— Am ştiut înainte de a recunoaşte că tu mă iubeşti. Te iubesc, te voi iubi întotdeauna. Aşa că hai să ne căsătorim.

— N-am făcut ceva atât de neaşteptat în toată viaţa mea.

— Nu e neaşteptat. Au trecut trei ani. Oamenii sunt în biserică, nu va trebui să trimitem invitaţii. Mama, fratele, cumnata mea sunt aici. Nimic mai uşor.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Dar, Brian, unde vom trăi, ce vei face, ce voi face?

El oftă. Nu era îngrijorat de aceste lucruri.

— Voi rămâne în conducerea de la Scott & Brown. Azi dimineaţă mi-am dat demisia din postul de preşedinte. Am câteva idei pentru o serie de fotografii, dar va mai dura până atunci. Nu voi călători prea mult.

— Şi n-o să trăim într-un cort?

— N-aş putea cere unei femei care mănâncă la micul dejun terci cu stafide să-şi petreacă următorii cine ştie câţi ani călătorind şi dormind într-un cort. Nu asta este ceea ce vreau.

— Deci vei fi fotograf.

— Va fi ca un hobby. Vreau să scriu şi o carte, concurenţă cu Thomas Johnson.

— Scriitorul?

— Da, vom colabora la un tehno-thriller. A încercat să scrie el unul, dar este nevoie de autenticitate, ceea ce eu, ca fiul tatălui meu şi ca fost ofiţer de aviaţie, pot să fac.

— Ce?

Brian râse.

— Arăţi şocată, da, aşa mi-am petrecut o parte din tinereţe. Apoi am mers la Yale, apoi la Scott & Brown. Apoi am venit în Branville. Te-am întâlnit şi totul s-a schimbat.

— Eşti sigur că asta vrei?

— Da.

— Nu ştim prea multe unul despre celălalt, despre trecutul fiecăruia.

— Ei bine, o să avem timp suficient să ne spunem poveşti, în nopţile reci din acest ţinut. Ştim ce-i mai important, ştim că ne iubim şi asta nu se va schimba.

— Deci nu vrei să trăim în Oregon?

— N-ai înţeles până acum? Nu vreau să trăiesc în Oregon. Acolo va fi întotdeauna acasă, dar vom merge acolo periodic. Iar eu mă simt în Branville ca acasă.

Porniră spre biserică. Când ajunseră acolo, Linda îi aştepta. Îi dădu lui Anny buchetul său de orhidee.

— Ce faci aici? o întrebă Anny.

— Glumeşti. Cum puteam să lipsesc?

— Miroase a complot.

— N-a spus nimeni că eşti proastă.

— Brian?

— El s-a gândit la spionajul internaţional, să-l fi auzit complotând împreună cu Richard, vorbeau despre o crimă aseară la cină şi despre milioanele pe care le vor face scriind un tehno-thriller. Dar cum s-o convingă pe celibatara din Branville să meargă cu el la biserică, cred că i-a luat mai mult decât să plănuiască cum să arunce lumea în aer.

— Linda…

— Hai odată, acasă avem oaspeţi care aşteaptă să înceapă petrecerea…

— Ei ştiu ce se întâmplă?

— Îşi vor da seama. S-au întrebat ani de zile dacă te vei mărita vreodată. Cred că nişte pariuri se vor lămuri acum.

Cu două săptămâni în urmă, Anny ar fi pălit. Acum râse.

— Dar, Linda, asta era ziua ta…

— Este ziua mea, dar vreau să fie şi a ta. Acum nu vreau să fiu în centrul atenţiei. Tu ai ajutat pe toată lumea. E timpul ca noi să dăm o petrecere în cinstea ta. Pot să-ţi fiu domnişoară de onoare?

Păşind în biserică, Anny ştiu că nu mai era singură. Branville era familia ei. Candy Landon aştepta în rândul din faţă. Richard era lângă Brian, în faţa altarului. Orga începu să cânte. Mulţimea se ridică şi nimeni nu păru să se mire când o văzură pe Anny Compton înaintând spre altar. Când ajunse lângă Brian, îi şopti:

— Ai plănuit să se întâmple aşa, cu mult înainte.

— Nu, îi răspunse Brian şi scoase din buzunar un inel vechi. A fost al străbunicii mele Prescott. Zile întregi m-am gândit cum să procedez. N-am ştiu că se va întâmpla astăzi, dar ştiam că se va întâmpla.

— Şi certificatul de căsătorie?

— Am vorbit deja. Va fi gata luni dimineaţa.

— Te iubesc, Brian.

— Şi eu te iubesc. Dar cred că lumea vrea să audă o pereche de „da”. Şi au spus acest cuvânt care îi lega pentru totdeauna. Nunta aceasta va intra cu siguranţă în istoria oraşului Branville.

Epilog

La câteva săptămâni după nunta fraţilor Landon, care dăduse subiecte noi de bârfa locuitorilor oraşului, Anny aranja una dintre vitrinele magazinului. Afară ningea. Îl văzu pe Brian pe stradă. Inima începu să-i bată cu putere. El îi făcu un semn cu mâna. Anny îl iubea foarte mult.

Împreună, Anny şi Brian deveneau renumiţi pentru ospitalitatea lor. Ea îi întâlnea prietenii din vest şi de aiurea, el, prietenii ei din Branville şi începea să cunoască lumea comerţului. Thomas D. Johnson-Harry, cum îi plăcea să i se spună, urma să vină să discute despre tehno-thriller-uri.

Brian arătă spre uşa magazinului, semn că urma să intre. Anny termină ce avea de făcut şi i se alătură. Îl găsi cocoţat pe o scară, agăţând deasupra casieriei de la raionul de parfumerie fotografia ei şi a mătuşii Anna. Acolo fusese făcută. Privind fotografia, Anny realiză că mătuşa făcuse bine să-l încurajeze pe Brian să plece acum trei ani. Avuseseră nevoie de tot acest timp. Aceşti trei ani au făcut posibil viitorul lor.

Brian coborî de pe scară.

— Dan Learman a trecut pe la magazin mai devreme, îi spuse Anny. Se aude că documentele din cutia găsită lângă biserică sunt nişte acte de donaţie şi un testament pe care numele nu se mai disting, însă

sumele de bani şi proprietăţile menţionate corespund cu acelea ale bătrânului Stockton. De aici se nasc multe întrebări care, vrând-nevrând, pun sub semnul îndoielii calităţile morale şi probitatea familiei din care face parte Linda. Dar, repet, acestea sunt doar zvonuri, nu e nimic sigur. Fapt este că întregul oraş e cuprins de emoţie şi teamă.

— Linda ştie? întrebă Brian grav.

— Plec acum la ea. Îi voi spune chiar eu.

— Merg şi eu. Mulţumesc lui Dumnezeu că îl are pe Richard. Chiar dacă a trecut prin atâtea, el poate s-o ajute să depăşească cele ce vor urma.

Anny privi chipul din fotografie al mătuşii sale.

— Mătuşa Anna era o admiratoare declarată a familiei Stockton, preţuind curajul şi temeritatea membrilor acesteia, care au contribuit de-a lungul vremii la dezvoltarea oraşului.

— Mă întreb ce ar fi spus despre ştirea asta.

— Începutul înainte de toate. Astfel o caracteriza Anny pe femeia care a crescut-o, care ajutat-o să se maturizeze, chiar dacă nu a trăit să vadă totul. Anny îşi petrecu mâna pe după talia soţului ei, copleşită, cum adesea era, de dragostea ei pentru el. Susţinea că Branville este îndeajuns de puternic ca să înfrunte adevărul.

— Mătuşa ta Anna a fost o femeie înţeleaptă.

— A fost, spuse Anny, „Înţeleapta”.

Sfârşit